

העולם הזה

דפנה ברק

ביקרה אותה

בכלא

ג'ונתן ואן פולארד
לפני הפרשה

אן פולארד

קוראת

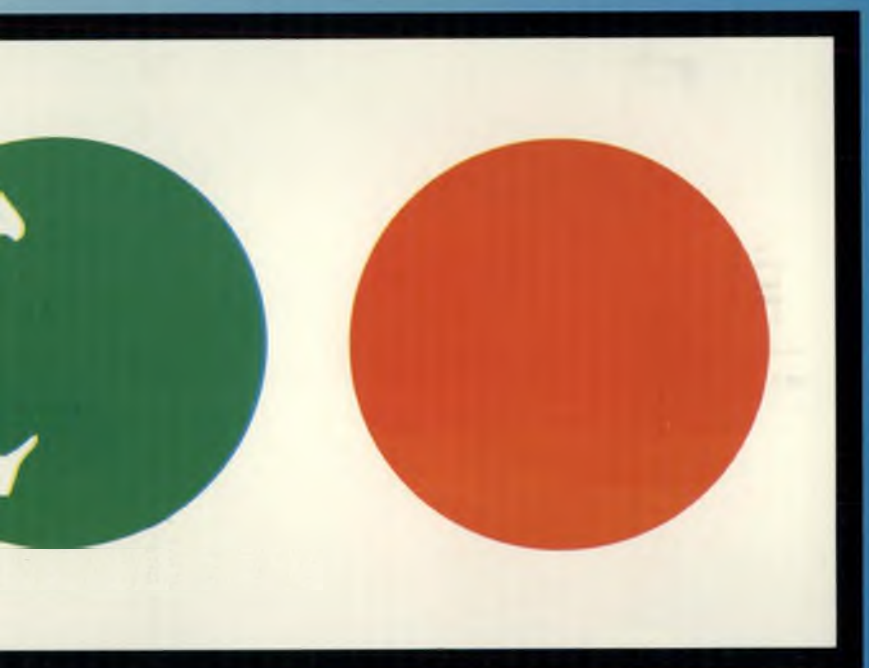
לישראל:

הציילו!

אן פולארד
בכלא השבוע

"דלן" אחר בנל פיוה, בנל רמזור,
בנל דרך. סע לשלום ו... דלן צלחה.

צאן צאמאן

מיכתבים

מהלך של הבנה

על השינויים האחרונים בעולם הזה ("איגרת העורך", העולם הזה 24.4.89).

אורי אבנרי, שועל-הקרבנות הוותיק במערך כות עיתוני ישראל, עושה זאת שוב. עד כמה שזה נשמע שחוק, הוא תמיד מקדים במהלך אחד או שניים בשחמת התיקשורת הישראלית. לא קיים מדור אחד, שלא נלקח, בווריאציה זו או אחרת, ממדורי העולם הזה והעובר לאחרים.

... ועתה משכיל אבנרי, להבין בפיקחותו, כי ללא דרישה והירבבות בין הימין והשמאל מעל דפי העיתונות לא יהא מוצא להבעת כוחו האמיתי של המאמין בשמאל. ... המהלך של אבנרי הוא מהלך של הכנת פנייה שטח לעומק. לא עוד מיגדלישן עיתונאיים, שאין בהם אלא לשכנע את העמלכנים.

... ולבסוף, מתוך היכרות תיקשורתית עם דמותו של עורך העולם הזה אני שוללת מכל את דברי המלעיזים, הגורסים כי קשיים כלכליים הביאוהו לעשות מעשה זה. את אבנרי לא קנו בנוידי-ערישים!

שרית זמיר, רמח"ט

ברכה לשינוי

על המתכונת החדשה של העולם הזה.

יש לכר את העולם הזה על השינוי היסודי. נקווה שבמתכונתו החדשה ימשיך העולם הזה להיות עיתון חסר-פניות, שאינו חושש לחשוף אמיתות ולנפץ שקרים ומוסכמות.

... העולם הזה הוא העיתון היחיד כמעט, שאפיקיו לעולם אינם צרים, אלא מתמלאים בכל פעם מחדש, בכל, מכל, כל.

ראובן שבת, פתח-תיקווה

סוקיסוף

עוד על "דיעה אחרת" (העולם הזה 18.4.89 והלאה).

אולי לא תאמינו שקיים יצור כזה. אבל עד גיליון הפסח הזה מעולם לא קראתי את העולם הזה. הספיק לי מה ששמעתי על תוכנו ומגמותיו.

אבל המהומה התיקשורתית שקמה ערב הדין פסח סביב העולם הזה, ושבישרה על שינויים מפליגים בו, שכרה אותי.

קניתי את העיתון ודבר ראשון חיפשתי את המדור דיעה אחרת. נתתי מכל מילה. סוף-סוף יש מי שמדבר לעניין.

ואם אני כבר חושף את עצמי, עלי להודות שגם די נתתי מכמה וכמה מדורים אחרים בעולם הזה ובמיוחד מהמדור עצבים. מיכאל רובינשטיין, נתניה

קונטציה אחרת

על "דיעה אחרת" (העולם הזה 18.4.89 והלאה).

נדהמתי למיקרא ארבעת עמודי דיעה אחרת. זה כהחלט לא לטעמי ובוודאי גם לא לטעם הקורא השפוי המצוי.

הרשו לי להזכיר, כי לשם-התואר "אחר" יש קונטציה לא נעימה במקורותינו, אבל מאוד מתאימה לדיעה אחרת.

"אחר" היה הכינוי שניתן לפני אלפיים שנה לאלישע בן-אבויה, שכפר בעיקר ופרש מן המסורת היהודית, וכדברי המקורות, "קיצץ בנטיעות".

וזה בדיוק מה שדיעה אחרת עושה. הוא מקצץ בנטיעות של היהדות והציונות על חשבון מרכיביה – הליברליזם, המתקדמים והנאורים.

יש קשר

על אובדן אמינותה של מיפלגת העולם הזה 2697 (המשך בעמוד 4)

הנסיך הקטן

יש כל מיני נסיכים בתנועת-החרות. כמו שאר הנסיכים, גם דויד אפל הוא בן הדור השני של עסקני התנועה, אלא שלא כמו שאר חבריו הנסיכים, התפרסם אפל על רקע פרשנות הקשורות בשחיתות.

יום שואה אחר

יום-שואה אחר של בתי-נצולים אחת, דור שני, שאינה סובלת מימי-שואה. את ימי האבל שלה היא חיה מדי יום ביומו. אבל את יום השואה היא חוגגת.

יחסים מתחממים

כתבת העולם הזה הוזמנה לשיחה ידידית תית עם השגריר הסובייטי וישבה באותה התנוחה, על אותה הספה שבה ישבה הגברת הראשונה של ארצות-הברית. היא מספרת על היחס החם של הסובייטים.

אתה והשקל

לעשירים באמת

למי שכבר יש לו הכל – רובוט לניקוי בריכה • סוף-סוף פיתרון – דיר-חניון • מכונני-ישרושי ישראלים מעבר למסך הברזל • ומי אחר? ראי לחובות המסופקים.

האנס מלונדון

במשך שבע שנים הטיל אנס אנגלי את חיתתו על נשי לונדון. שיטת-זיהוי חדשה של זרע שנתגלתה, תשלח אותו, ככל הנראה, לשנים ארוכות בכלא.

רחל המרחלת מדווחת:

על האהבה החדשה של בנו גיטר • מה עדיף: תפקיד ממלכתי או לב שבור? • פנינה רוזנבלום – בת דאגנית • האני מאמין של תמי בן-עמי • מכס מלכה מצא את המתאימה, חני שטיינר • שריקת הסיום של אריה מליניאק • הרומן הסודי-כביכול של אמנון שחק וטלי זלינגר • וסיפור האהבה החולף בין איציק כהן ומריה האו שהתחיל בנשיקות והסתיים במכות.

המדורים הקבועים:

מיכתבים – קונטציה אחרת
איגרת העורך – לא היה ולא נברא
הנרון – אני מאמין
תשקיף – נסיך חדש כעבודה
במדורה – לקראת מרחץ דמים
אתה והשקל – לעשירים בלבד
יומן אישי – עולמו של בארבי
אנשים – שחקנים סאלטרס

כתבת השער:

נמקה בכלא

"שמעתי שיצחק שמיר אף לא הזכיר את פרשת פולארד, את ג'ונתן ואותי בעת ביקורו בארצות-הברית, טוענת אן פולארד מכילה. היא מספרת לכתבת העולם הזה על מחלתה, על תנאי מאסרה, על האיש שהיא אוהבת ועל העתיד הצפוי לה, אולי בישראל.

האירוביזיון

השבוע נפגעה הגאווה הלאומית קשה. בתחרות האירוביזיון, שבה ניצחה ישראל פעמיים בעבר, היא נחלה הפעם תבוסה מבישה • סימנים ראשונים למיפנה באינתיפאדה • יוצחק שמיר קרא (שוב) לעריכת מיספט לינץ.

דך חדש

הכושיה החמישית

הרגשה של מקום, ספר חדש של נסים קלדרון • הכושיה החמישית, או מה יקרה למי שיצביע אש"ף? • ובוב קרילי קורא שני רים בצוותא בתל-אביב.

שיר הולך לעיבוד

צלילים צורמים ליו את השיר שיוצא את ישראל באירוביזיון. שני מוסיקאים – שני קה מייקוב וננסי ברנדס – טוענים לעיבודו. האמת תתברר בבית-המיספט.

חוג הסילון

חיי כלב

על מוסיאון דורסיי, בתחנת-רכבת פריסאית • על בר לעלזים ומלצרים ששרים אריות • על מקום צנוע מאוד באמסטרדאם המסורב ל-קבל לקוחות חדשים • ועל חיי כלב בניו-יורק.

הטוב, הרע

והנורא

כותבים שואלים וזיווית אבמרסון משי: בה: איך לצמצם את התחרותיות בין ילדים? איך להתעלם מ-ההנדאלאד? ועל כללי התנהגות ונימוסי-שולחן.

דיעה אחרת

רענן לוריה – ראיון עם יצחק שמיר • דניאלה אשכנזי – צו השעה ולא תו השעה • מאיר ליפשיץ – להיות עם חושני בארצנו • גן ליטני – צריך אמנה במדינה • אורי דן – השיבה הביתה • מרדכי הורוביץ – באשר הנכם.

מיכתבים

(המשך מעמוד 3)

העבודה («פרס היה צריך להציע לפרוש מתפקידו», העולם הזה 18.4.89).

אבא אבן מקונן על כך שמיפלגת העבודה הסכימה להעביר את הנושא המדיני (קרי: מדיניות החוץ) לליכוד. מצד שני הוא מצביע, ובצדק, על מחלוקת פרס בניסיון להפחית חיים בגוויה המפרפרת של האופציה הירדנית. תמהני שאבן לא מצא לנכון להצביע על הקשר שבין התחומים: תעלוליו של פרס, ערב הבחירות, בניסיון לשכנע שהאופציה הירדנית קיימת, תרמו רבות לאובדן אמינותה של מיפלגת העבודה בעיני מדיניות החוץ. ויתורו רו של פרס, ומיפלגת העבודה, על תחום מדיניות החוץ הוא פועל יוצא הגיוני של מדיניותה (או חוסר-מדיניותה) של מיפלגת העבודה. **פרדי באומן**, כפר מעט

אמונה בקנצלר

על תרגום מיין קאמפף לעברית («אל סיפור של היטלר צריכים למרס ולקרוואל», «מה הם אומרים», העולם הזה 18.4.89).

יש לי סיפור בנוגע לראיון עם דן ירון (מתרגם מיין קאמפף לעברית): אבי המנוח היה גרמני טוב, קצין בצי הגרמני במלחמת העולם הראשונה, בעל אותות הצטיינות, חרוק מכל הירות וציונות. הוא היה גרמני מרת משה טיפוס.

חורש אחר עליית היטלר לשלטון, בחורף 1933, הוא הפליא את מיספחתו וכל מכריו בהצדקה שהוא יעזוב את גרמניה. שאלו אותו למה הוא הכריז: «אני קראתי את מיין קאמפף. היטלר הבטיח לגמור אתנו, ואני מאמין שקנצלר גרמני עומד בהבטחתו, בייחוד כשזה לא קשה מדי לבצע».

חורש אחרי זאת עזבנו את גרמניה. אני סבור שמיין קאמפף הציל את חיי.

ה. רלף הלינגר, חלאביב

הלינגר הלינגר

על שמו של מקליט הכרות המדינה («מה הם אומרים», העו' 18.4.89).

הראיון של דניאלה שמי איתי היה טוב ונאמן לאמת, אך לראיון קרה דבר שבדאי לא היה מכון. שמי צוטט כהרלינגר, במקום הלינגר. אבקש, איפוא, לתקן את מה שיקר לי אפילו יותר מתקליט הכרות המדינה: שמי הטוב.

ה. רלף הלינגר, חלאביב

העולם הזה

שבועון החדשות הישראלי
העורך הראשי: אורי אבנרי
מנהל: אברהם פיטון
מנהלת מחלקת-מודעות:
רינה מיטלרני

המערבת והמינהלה:
תליאביב, רחוב גורדון 3
(ת.ר. 136, מיקוד 61001)
טלפון: 03-232262/3/4
פקס: 03-972-245242 FAX
מנוי 2009

המו"ל: העולם הזה בע"מ
הדפסה: הדפוס החדש
הפקת צבע: ת.מ.א.
הפצה: גר

תליאביב, יד הרוצים 7
טלפון: 03-377056

המנהל הכללי: דויד גרשנוביץ

תוך פחות משעה הודיע לי המפכ"ל כי (א) שום תלונה לא הוגשה, (ב) שום חקירה לא נהלה על-ידי המיטרה, (ג) למיטרה לא ידוע רבר על המיטרה, (ד) שום דבר אינו ידוע לא למוסדות התביעה, לא למוסדות הצ"ב ולא למוסדות אחרים (אני משער שהכוונה לשב"כ).

הסתה

פרועה

ברור על כן ששום מקור צבאי או מיש"טרי מוסמך לא מסר את הפרטים על כרוזן מיקריאונס, של כרוזן נשים, במקום והזוהר. כל הסיפור לא היה ולא נברא.

הודענו על כך כשבוע שעבר.

פירסום ידועה כזאת, בעמודים מרכזיים, כסיגנון כזה, שופך שמן על מידות-השניאה, ויכול לגרום לשפיות-דמים.

ושבו: אי אחד מהעיתונאים לא כתב שיש

שמועות, שמתהלכים רבדים מפה לאוזן, שר

אין אישור לכך משום מקור מוסמך. נאמר

להיפך: שזהו עובדה בדוקה ובטוחה. הכל

מבוסס, מובאים. מקורות, ניתנים פרטים,

כגון הפרט המחריד שבשעת האונס הקבוצתי

המיפלגתי צעקו האנסים. «איטכן אליהו»

(שחטו את היהודים). זוהי הסתה פרועה.

כאן פועל דימויו חולני, המעורב במידה

גרועה של פורנוגרפיה וגזענות. אני שואל:

היכן היו עורכי-העיתונים?

הדבר ברור הוא שעורכי-ה. אילו היו לצר

כורדי-העיתונאים בארץ מוסדות אחראיים, היה

עליהם לפתוח בחקירה יסודית: מי המציא את

הידועה, לשם איזו מטרה, מה עשו העיתונאים

כדי לוודא את אמינותה, איזו ביקורת הופע

לה על-ידי העורכים, ועוד ועוד.

זין

זין ביד

הסיפור הזה אינו שלם בלי חיים חפר, הפימונאי של כל המילחמות, כל מידע-הידע אדם וכל האינתיפאדות.

יש בארץ סוג של «שמאלנים», העטים על

כל מציאה כזאת. הם חשים שעליהם «לאון»

את עצמם בעיני הציבור. וכאשר קורה משה

כזה, הם קוראים דויד לדימונים הפרוע. מה

טוב יותר מאשר לפרסם כמה דברים גזעניים

עסיסיים, מתובלים בפורנוגרפיה, שיוכחו

שהם בכל זאת פטריוטים נאמנים?

וכך כתב חיים חפר. אני מביא את הדברים

למען הדורות הבאים, לכל יישכחו:

«שבע נשים נאנסו בעזה, וכל פלסטיני

עדה / שבע נשים נענשו בעזה, כשבגל

הן יצאו לעבודה / הבעלים - עובדי-שרי

תים, או שדה, או בניין, כמו רוב בנייני-ש

מעאל / לא היו, כאמור, בבית - הם יצאו

לעבודה בישאל / והגויסים - בשם

אללה אכזר / ציונות על שיהיו פלסטיני

/ מוודאים שבעל-הבית אינו / ונכנסים

לבעז את מסק-הדין / וכשכלי-זינו ב

דם, בנחישות, ובלי להמתין / הם באים

אל הלה, מסתירים מניהם בבניה, פור

צים את הדלת / סותמים את פיה, וא

חד, אחד, על המיזרון, או המחצלת /

אוחזים בידיה, ברגליה, תוקעים אגרוף

לסוררת / - וכל רצועת עזה כבר יודעת

- הנה, הנה, כך פלסטיני משתחררת!...

.....אך מילה מההנהגה הפלסטינית,

שאל השיחור את נפשה נושאת / אף

מישפט תוכחה מאיזה שהוא פרופסור

באוניברסיטת ביר-זית / וגם בישראל

לא שמענו דבר. לא רחש, לא לחש, לא

מילמול / לא מן הסתווים של די לכי

בוט' ולא מן הזכות של יש גבול' / ואף

לא ציין מחאה מן הנשים המפגני' / בשחור

/ לא חשבו. העיקר: אצלם כל

זינו טוהר»

תישפכות פורנוגרפיה-גזעית זו אינה,

מבוכו, אלא הסיפור של הגברת קדם בחיורים.

אף עיתון ישראלי אחד לא טרח לברר אם

הסיפור הזה נכון. תפקיד כפרי-טובה זה נשאר,

כמו תמיד, לשבועון המסויים.

התקשרת באופן דחוף עם מפכ"ל המיש"ט

רה, דויד קראוס. הוא סיפר שגם הוא קרא את

הסיפור בעיתונים, ועדך מיד ברור. הבירור

העלה שאין שום תלונה כזאת, ושלמיטרה

לא ידוע דבר על מיקריאונס. אך כדי להיות

לגמרי בטוח, ערך בירור דחוף נוסף, ומסר לי

את התוצאות.

שאיננו השבוע היו במחנות-הפליטים

במרכז, בין עזה לחארי-יוניס...

אין כאן כל מקום לספק. לא מדובר על

שמועות, לא מישוה טוען, אלא ידיעות

מפורטות, תוך ציון מקומות ותארו מפורט

של השיטה, ובכלל זה הדברים שהשמיעו הא

נסים במרפיהם. אצל הגברת קדם יש גם מ

קור צבאי ברצועה, ונאמר בפירוש כי מיקרי

האונס נרשמו».

פורנוגרפיה וגזענות

בשקראתי את הידיעות, הן נראו לי

מזוהרות. כל מי שיש לו ידיעה כלשהי על

ההווי הערבי מוכרח היה לתמונה.

קודם כל, אנשי-ההלם ברצועה הם כרובם

קנאים רתיים, ולאדם דתי אין כל אפשרות

לאנוס אשה וכשם שלא שמענו מעולם על

חייל יהודי שאנס אשה ערבית. הדבר פשוט

נוגד את הנורמות המקובלות.

יתר על כן, כל אשה שייכת למישפחה.

אילו נאנסו נשים, הייתה הרצועה טובעת עכ

שיו במרחץ-דמים של נקמות.

אבל השערות אינן אלא השערות. ברקתי

בעצמי את העובדות.

עוד כאותו בוקר דיברתי עם אחד הקצינים

הבכירים ביותר בצה"ל, העוסק באינתיפאדה.

נדהמתי לשמוע שלא ידע לו דבר על הסי

פור הזה. מעולם לא שמע אף על מיקריאונס

אחד.

כאותו הבוקר ליוותה ענת סרגוסטי את

האיש המוסמך ביותר - אלוף פיקוד הדרום,

האלוף איציק מרדכי, האחראי לרצועה. במה

לך הסיוע התעניין גם האלוף בסיפור הזה,

שאותו קרא בעיתון, ושאל על כך את האני

שם המוסמכים ברצועה - אנשי הצבא, די

מינהל האורחי והשכ"כ. איש מהם לא ידע

דבר וחצי דבר על מיקריאונס המרעיש.

ביקשתי לדבר עם הגברת מיכל קדם, כדי

לברר מיהל על מה כיססה סיפור זה. אחרי

הרבה דיבורים על «מקורות» עלומים, הסתבר

שהיא לא שמעה את הדברים מפי צה"ל, שאל

ריברה אף עם אשה אחת מה-נאנסות. בקר

צור - שאין לה מושג. כוללם יודעים על זה

ברצועה, אמרה, וכשנשאלה לגבי ההכחשה

הברורה של צה"ל, אמרה שצה"ל מעלים עוב

דות ככוונה. אם כן, היכן המקור הצבאי?

לכסוף נאותה הגברת קדם לזהות מקור:

דובר מיטרה עזה. הוא שסיפר.

דיברתי גם עם איתן רבין, כתב שעשה

כדרך כלל עבודה טובה בסיקור האינתיפא

דה. גם הוא דיבר על «הכל יודעים», על צה"ל

המעלים ככוונה עובדות, ועל דובר מיטרה

עזה שסיפר. הוא גם טען שדיבר עם אשה

ערבית אחת, שגילתה לו את האמת.

זה מוזר בעיני. אם דיבר עם אשה - מדוע

לא הביא את עדותה בסיפור, ולוא גם תוך

העלמת שמה?

התקשרתי באופן דחוף עם מפכ"ל המיש"ט

רה, דויד קראוס. הוא סיפר שגם הוא קרא את

הסיפור בעיתונים, ועדך מיד ברור. הבירור

העלה שאין שום תלונה כזאת, ושלמיטרה

לא ידוע דבר על מיקריאונס. אך כדי להיות

לגמרי בטוח, ערך בירור דחוף נוסף, ומסר לי

את התוצאות.

קליא יני.

אם שואל מישוה את עצמו, לפעמים, מדוע דרוש העולם הזה, מדוע אין לו תחליף - הרי התשובה טמונה בסיפור קטן שפורסם בגליליטו האחרון, תחת הכותרת «אונס קבוצי».

הסיפור מתחיל בגלילון הארץ מהד 28 באפ

ריל. בעמוד הראשון התנוססה שם כותרת בר

לסת: «ברצועת עזה התרבו מיקרי אונס של

נשים שבעליהן עובדים בישראל».

החו סיפור-הזוועה: «מקורות כיסחוניים

ברצועת-עזה הביעו ראגתם נוכח ריבוי מיק

ריהאונס של נשים ברצועת-עזה».

לדברי המקורות, בשבוע האחרון

נאנסו שש נשים ממחנות המרכז ברצו

עתי-עזה. בסך-הכל נרשמו בשבועיים ה

אחרונים 13 מיקרי-אונס. ברוב המיק

רים בוצעו מעשי-האונס על-ידי אלמו

נים רעולי-פנים בשם האינתיפאדה, וכנ

קמה על כך שבעליהן של הנאנסות יצאו

לעבודה בישראל, בניגוד לקריאה של

מנהיגי ההתקוממות שלא לעבוד בישר

אל. כן נאנסו נשים שבעליהן נחשדו ב

שיתוף-פעולה עם ישראל או מתיות חור

יות, למרות השביתות הקוראות לסו

רים לא לפתוח חנויות ברצועת-עזה».

כדאי לקרוא ידיעה זו בעיון. יש מיספרים

מרויכים: שישה מיקרים, 13 מיקרים. יש

מקורות כיסחוניים. אין אף פרט מזהה אחד:

מי, היכן, מתי, איזו שלוחה של איזה גוף

טיפלה בזה. על הידיעה חתום איתן רבין.

באותו היום עצמו בא העיתון-האח של

הארץ. חדרשוו, ובכותרת עוד יותר גדולה

רשם: «רדוה הלה ברצועה מכזת שוב

שש נשים נאנסו».

כותרת מישנה: «בעליהן של הנאנסות נח

שדו על-ידי ועדות-ההלם כמשתתפים-פעולה.

מקורות כיסחוניים מרואים מתעתתם של

הכרי ועדות-ההלם».

על החתום: מיכל קדם, כתבת חדרשוו ב

א-רשע. הידיעה פותחת כמילים:

«שישה מיקרי אונס נוספים אירעו ב

שבוע שחלף במחנות-הפליטים ברצועת

עזה, וגורמי-ביטחון מעריכים כי קבוצות

האנסים רעולי-הפנים משתייכות לזוע

דוה-ההלם. מעשי-האונס הם נקמה ב

שים שבעליהן... מקור צבאי ברצועה מ

סר לחדשות» כי תדירות הגבוהה של

מיקרי-האונס נובעת מעלייה חדה ומד

אינה בתעוקים של חבוי ועדות-ההלם.

בשבוע שעבר נאנסה מדי יום אשה.

...ועדות-ההלם נוהגות לבחור ב

שים שבעליהן יצאו לעבודה בישראל

פתחו את עסקיהם בזמן שביהא או נח

שדו בשיתוף-פעולה עם השליטונות. הם

מגיעים לבתים בשעות הבוקר ובאיומי

נשק אונסים את הנשים, תוך קריאה ב

שם האינתיפאדה, אללה אכבר! ואי

בח אליהו».

בחודש וחצי האחרונים נרשמו חמי

הנדון:

אהבה אינה צריכה להיות עיוורת. להיפך.

אני מאמין

מבחינת הלהט הפנימי, הביטחון העצמי, היכולת להתחדש ולהתמודד עם בעיות חרשות.

הימין מתחזק מבחינה דמוגרפית, ויש לכך השלכה על הבחירות בכל התחומים. יש לו "היתרון" של מי שרואה רק צד אחד של כל מטבע.

מכאן הדיבורים על "התווה הימני", והתחזיות האפלות על התגברות הכוח הלאומי-גויני-דת-יהודי ושאר נבואות זעם.

אני מאמין אף באחת הנבואות האלה.

ככל ש"הימין" הפוליטי גדל, כן הוא מתקרב למרכז. הרכבו משתנה, ריעותיו משתנות. תחילה שלא לשמה, ואחר כך, בלי משים, גם לשמה. פתאום יש פלסטינים. פתאום יש בחירות. צער אחרי צער. אטיטט משתנות התבניות הפוליטיות חברתיות במדינה. ואילו הימין הקיצוני, שאליו מתייחסות רוב הנבואות, אינו גדל ואינו מתחזק, אלא להיפך, מבודד ומנותק מן העורף שלו. המתנחלים יודעים זאת, קבוצות השוליים יודעות זאת, ומכאן זעקתן הצורמנית.

לא קל להתגבר על השטע הלאומי. אבל המציאות תעשה זאת. המציאות תעלה בעיות חדשות, אתגרים חדשים, ואלה ישנו בהכרח את כל המדינות.

כאשר תסתיים המילחמה, והבעיות החברתיות-כלכליות ירימו את ראשן, יהיה "ימין" אחר ו"שמאל" אחר. הרבה יוצרות יתהפכו. הרבה חזיתות ישתנו.

אז נתגבר גם על סכנה אחרת, הנראית לי כיום חמורה אף יותר: ההימאסות של התהליך הפוליטי כולו, הגורעל שהוא מעורר (די בצדק) בקרב הדור הצעיר, בחילה העלולה להביא לדיקטטורה.

אם אפשר להאמין בכלכלה הישראלית? אני מאמין בה.

זה לא קל בימים אלה, כאשר הייצור נהרס וביורוקרטיה מיסלגתית מחלקת כסף אמריקאי, הניתן לנו תמורת שירותים שונים, רובם מלוכלכים.

אך כאשר יבוא השלום, הרבה דברים ישתנו. חלק מכוחה אדם המצוי, הנשאב היום אל המאמץ הביטחוני, ישתחרר ויעבור למדע, לטכנולוגיה, לסוגים של ייצור שבהם יכולים להתבטא הכישוריות המיוחדים של עמנו. תיפסק הירידה. מדינה כזאת תמשוך עלייה.

עולם חדש יפתח לפנינו. מופעלים משותפים בעיראק. פרויקטים מרעיים עם סעודיה. סחר-חליפין עם סוריה וסור דאן. ובעיקר, שיתוף-פעולה הדוק ופורח עם העם הדינאמי, עתידה-השכלה, שיתגבש במדינה הפלסטינית.

אוטופיה? בוודאי. אבל הרבה פחות אוטופית מאשר תוכניתו של עיתונאי וינאי תימהוני להביא המוני יהודים מעיריות גאליציה למחוז נידח בממלכה העות'מאנית, ולהקים שם מדינת-יהודים.

זורים המקוללים, והמונעים מדי יום מעשים, "חרים גנים" עלי-ידי עצם נוכחותם, סמכותם המוסרית, דוגמתם האישית; והמדרווחים, המשמשים בעין הרואה.

מי שקרא את החוברת הדקה הקרויה שיוח ספקדים יכול לשאוב עידוד מדבריהם של לוחמים אלה, כוגרי יחידות-הע"י לית של צה"ל. לא עוד "יורים ובוכים", אלא משתדלים למנוע ירי ובכי, ודורשים כפה מלא פיתרון. זהו הקול האותנטי של צה"ל במיטבו.

חששנו מפני הכרזת-האויב של צה"ל, מפני הפיכתו לצבא של קלגסים נוסח "מישפט גיבעתי". נדמה לי שתהליך זה הוא, ועשוי להיעצר. הפיקוד רואה את הסכנה. הדברים לא נאמרים כדי להרגיע. להיפך. אנו חייבים להיאבק על צה"ל, יסודיות. בנפשנו הדבר, תרתי-משמע.

אני משוכנע שאין זה מאבק חסר-תוחלת. להיפך, אני מאמין שכאשר ייגמר הסיטו הזה יחזור צה"ל לאיתנו, כפי שהיה לפני שירדה עליו קללת הכיבוש.

אני מאמין בחברה הישראלית, וגם אמונה זו אינה עיוורת.

יש בקע עמוק בלב החברה הזאת, והוא מחלק אותה לשני חלקים פוליטי-מדיניים.

מכאן — השמאל הישן, הליברלי-הומאני, החילוני, המברס מבחינה כלכלית, המשכילי יותר, אשכנזי ברובו.

מכאן — הימין הלאומי-רגשני, המקופח מבחינה כלכלית, הדתי-מסורתית, מיוחזי ברובו, אף שכל מנהיגיו אשכנזים. "השמאל" הישן נסוג, לא רק מבחינה דמוגרפית, אלא גם

אני אהב את ישראל.

אומרים שהאהבה היא עיוורת. ואני אינני עיוור. אומרים שהאהבה מעבירה אדם על דעתו. ואני רעתי עימי. אני אוהב את ישראל, ארצי, מדינתי, בעיניים פקוחות. **אני מאמין בעתידה.**

פרוס השנה ה-42 לקיום המדינה, לא קל לאהוב את ישראל בעיניים פקוחות, ולא קל להאמין בה.

האינתיפאדה חושפת את הפרצוף המכוער ביותר של הכיבוש. יסודיות נהרגים בני העם המתקומם, ובראשם ילדים ונערים.

יובדיום אנחנו שומעים על מעשים מזעזעים, הנעשים עלי-ידינו, בשמנו, עלי-ידי חיילינו.

המשק הלאומי נתון במשבר. הקיצוצים והמוסכמים, פאר בצורה של הציונות, מתמוססים, יחד עם מופעלים ושרותים חברתיים.

פני התכרה הישראלית, הבסיס החי של המדינה, הולכות ומתעוותות, הולכות ומושחתות. אלימות גוברת מבית: רצח זקנים וזקנות, אונס נשים, אדישות נוראה כלפי גורלם של חלשים וחסרי-אונים, חוללי-גוף וחוללות, ילדים מפגרים או נכים, קשישים וחשוכי-מרפא.

הציונות פשטה את הרגל. המוני היוצאים מבי רית-המועצות עוברים ישר לארצות-הברית, שבה הם רואים את ארץ-החלום, תחת לבוא לישראלי, שבה הם רואים עוד מדינה אידיאלוגית מחד-ניקה.

כאמצות-הברית פוגשים "הנורשים" את "היורדים", מושבה גדלה והולכת של מהגרים ישראלים, הבונים את חייליהם בנכר.

בארץ עצמה משתוללת הגזענות, ומתגלות אותן התופעות אשר גרמו לשואה הנוראה ביותר בתולדות עמנו. מרימה את ראשה רתיות חרדית חשוכה מימיה-הביניים. רמת התרבות יורדת.

זהו רשימה חלקית. כל אחד מאיתנו יכול להוסיף עליה באות-נפשו. מוסר-עבודה שוקע. ביורוקרטיה. אדישות. אי-התחשבות בזולת. תוקף פגות. נוער של ראש קמן, ראש זעיר, וחוסר ראש בכלל.

כיום העצמאות ה-41, קל לשקוע בייאוש אופנתי, במרה שחורה נוחה, ברחמים נעמים על עצמנו. רבים-דיכים עושים זאת.

אל יהי חלקי עימם.

אני רואה את המדינה כמו שהיא, ורוחי אינה נופלת. אני מאמין בה, ואמונתי אינה עיוורת.

אני רואה את הכיבוש, את הדיכוי, את ה"חרים גות" הדו-עיתיות. אבל אני רואה גם את הצד השני של המטבע.

מאות אלפי ישראלים ראו את האינתיפאדה מקרוב, כחיילי סדיר ומילואים. רבים שמרו על צלם-אנוש בתנאים קשים, אחרים איבדו אותו. אך כולם-כולם חזרו הביתה, כשבראשם הכרה חדשה: יש עם פלסטיני, עם החותר לחרותו. מוכרחים איכשהו, להגיע לפיתרון איתו.

ולפי סיקרי דעת-הקהל — כולם! — כבר הגיעו כמעט 60% מאזרחי-ישראל היהודיים למסקנה ש"צריכים להיזכר עם אש"ף. והרי זהו העיקר.

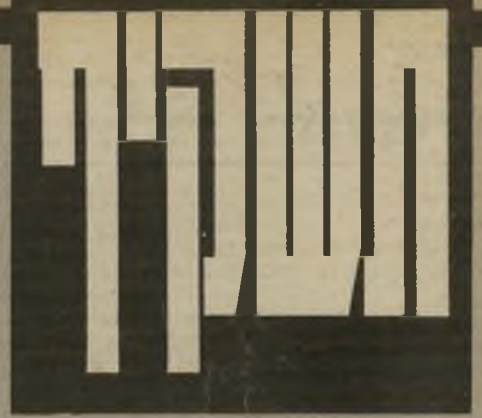
אין כמעט אחד בצמרת המדינה בכלל, ובצמרת צה"ל בפרט, שאינו יודע שבמוקדם או במאוחר נרבר עם אש"ף, ושכמאחר או במוקדם תקום מדינה פלסטינית לצד ישראל, על דעת כולנו.

גאוותו החדשה של העם הפלסטיני רוחפת אותו לקראת שלום. הנסיבות הבינלאומיות בתקופת כוש-גורכאצ'וב רוחפות לפיתרון. ובעיקר: מה שקורה בעומק ליבו של העם שלנו, בשמאל וגם בימין השפוי, רוחף לפיתרון. **יהיה פיתרון.**

אני מאמין בצה"ל.

אני מאמין בה צה"ל היא יצירתנו. של כולנו. רבים מאיתנו אף קנו בדמם מזייה בעסק הזה.

מאת אורי אבנרי

דרוש ראש רשימה

בעש"ס מחפשים מועמד צעיר ואטרקטיבי לראשות הרשימה לבחירות בהסתדרות. תחילה הועלה שמו של ח"כ יאיר לוי, אולם רבים המתנגדים לו כהנהגת ש"ס.

פת משנה תדמית

שרה-תירד, גידעון פת, החליט לשקם את תדמיתו הציבורית באופן ניכר, אחרי שסקרים הצביעו על חולשה רבה שלו מול התחזקת משה ניסים, למרות שניסים הוא שריביליטיק ופת הוא שריתור. כדי שלא לחזור על טעות קודמו, אברהם שריר, שסייר רבות בעולם, החליט פת, שלא ימהר לנסוע והוא משגר פקידים לנסיעות לחו"ל. הוא משתדל להיות מעורב בתחומי תירות ופחול גם לעבר תחומי כלכלה, כדי לחזק את מעמדו.

מסקנות לא פורסמו

מסקנות סקר של סיעת "תכלת לבן" בהסתדרות לא פורסמו. בסיעת הליכוד בהסתדרות הומינו סקר על מצב הסיעה לקראת הבחירות להסתדרות, ובין השאר על מצב הסיעה בהנהגת שמאי. הסיעה פירסמה את מסקנות הסקר לעיתונות, והנתונים שנמסרו הצביעו על יתרון בולט של שמאי מול מועמד אחר של הליכוד. במיסדרונות הסיעה יורעים לספר שהחלק השני של הסקר הוא על סיכויי שמאי מול מיפגת-העבודה, בראשות קיסר: את החלק השני לא מסרה הסיעה לפירסום, בנימוק שאסור לגרום לשאננות-יתר. מתברר שמסקנות הסקר מצביעות על כך שלמרות מצב ההסתדרות וחברת-העובדים קיסר מוביל ביתרון ניכר.

נסיך חדש בעבודה

בסגישת מודית שהתקיימה בין שימי עוז פרס לעוזי ברעם, בביתו של פרס, נשאל ברעם מיהו, לדעתו, דוריה-המשך של מיפגת-העבודה. ברעם ענה כי לדעתו מדובר בחיים רמון, בעמיר פריק, בניסים וזוילי וב...וסי שפירלינג.

כוח צבאי לירושלים

שרה-קליטה, יצחק פריק, עומד לקרוא לממשלה להכניס כוח צבאי לירושלים, כדי למנוע הישנות מלקים, כמו הריצח ברחוב יפו. פריק טוען כי סיורי צבא יגרמו להתרעה ויהיו סידע מידי במיקרה הצורך.

מחפשים מחליף

לשפירא

באגודת ישראל מחפשים מחליף לאברהם שפירא. העדרותו של שפירא מהארץ לתקופות ארוכות מתבלת באפשרות הגשמת תוכנית המשותפת לאגודת ישראל ולמישרד-השיכון לבנות 500 ידירות להשכרה לחברים. התוכנית, שפרטיה עוברו בכנסת הקודמת עלידי אברהם שפירא ושר-השיכון, נמצאת בשלב יישום, אבל אין מי

שירחוף את מישרד-השיכון לבצע את ההתחייבויות שנתן. בחצרו של הרבי מגור, מי שרחף את שפירא לנושא, נשמעות דרישות להחליף את שפירא ולהטיל את המשימה על מישהו אחר. זאת, בשל העובדה שהעניין לא זו, ומצב הידור כחוגים חרדים נעשה קשה יותר ויותר.

הסתדרות משפחת

שרותים

ההסתדרות החליטה באחרונה לשפר את השרותים שהיא מספקת. במסגרת תוכנית שיפור השרותים מתכוון מזכיר ההסתדרות, ישראל קיסר, להפעיל את מבקר ההסתדרות, ולראו לך שכל עובד, הנותן שרותים ואשר נגרו עומדות כמה תלונות, יועמד לדין המבקר, ויאלץ לשפר את דרכיו או ללכת. קיסר יאמר את הדברים בחלוקת פרס השרות 89, שתערוך ביום החמישי הקרוב.

481

ביום הראשון, ה"ד במאי, מסר דובר צה"ל על 363 הרוגים פלסטיניים בשטחים הכבושים. מיספר זה כולל הרוגים מירי חיילי צה"ל בלבד. לפי ספירת "העולם הזה" הגיע מיספר ההרוגים ל-481. לעומת זאת, מוסרים מקורות פלסטיניים על 594 הרוגים, לפי הפירוט הבא: 408 הרוגים מירי חיילי צה"ל ומתנחלים. 75 הרוגים כתוצאה משאיפת גזא. 46 הרוגים ממכות ומהתחשמלות. 65 הרוגים מסיבות אחרות.

אין עבודה לקצינים

דיונים התקיימו באחרונה במערכת-הביטחון בדבר הטיפול בהשגת עבודה לקצינים בכירים המשתחררים מן השרות. מסתבר שהעבודה, שקצינים רבים לא מצליחים למצוא עבודה בשוק האזרחי, משפיעה על נכונות קצינים צעירים לתתם קבע. לכן החליטו במערכת-הביטחון לגנות ולבנות מולדים חדשים בנושא הטיפול בשיחרור ובתעסוקה עתידית.

לא קונים פירות

ידיעה בעשרות אחוזים במכירות של פירות וירקות בשוק הסיטונאי בתל-אביב. לדיכוי הסוחרים, הסיבה לכך היא הפסקת רכישות של פירות וירקות עלידי תושבי השטחים הכבושים. הדבר הביא לדיונים במישרד-החקלאות. תושבי השטחים הכבושים ממשיכים אמנם לשלוח תוצרת חקלאית לישראל, אך הפסיקו לקנות תוצרת ישראלית. בשוק הסיטונאי לא כרוך עדיין איך מסתדרים התושבים ללא הספקה שוטפת של מוצרים. המצב יצר עודפים גדולים של פירות וירקות מסוימים. ובכמה מיקרים נאלצו גם להשמיד פירות וירקות, למרות שהכמויות המסופקות הן בהתאם לתוכנון הרביעני, המתבסס גם על צריכת תושבי השטחים הכבושים.

מוכ"ל נולד

העיתונאי עקיבא אלדר מ"הארץ" לא שיער בנששו מה תוליד ידיעה הציריכיליתית שהתפרסמה במדור ב"הארץ". אלדר, שהעלה בראשונה את שמו של אריה מקל כמועמד לתפקיד מנכ"ל רשות השידור, פיקס בעצמו באפשרות. הוא עצמו התייחס לרעיון המועמדות כאל שאיפה של מקל. מה גם שבזמן פירסומה של הידיעה עוד היה אורי פורת מועמד במעט-זוהר לתפקיד. כשהתפרסמה הידיעה בראשונה איש אף לא ידע מיהו אריה מקל. למחרת פירסום הידיעה חזרו עליה העיתונים בעמודי החדשות והידיעה החלה לצבור תנופה.

לא על פי השיניים

גופתו של הילד אורן ברהאמי, שנמצאה במצב ריקבון מתקדם, לא זוהתה על פי השיניים, למרות פירסומים על כך בעיתונות. הילד טופל רק מעט מאוד בשיניו, ולכן היה קשה לזהותו על פיה. הוא זוהה דווקא על פי עלקות שנותרו בגופו מניתוחים שעבר בילדותו.

נחמיאס לא יעיד

סמי נחמיאס, שהיה אמור להעיד לפני בית-הדין המישטט המחוזי ביום הראשון השבוע, לא הופיע לתת את עדותו, מכיוון שנעצר בחשד לסחיטה ואיומים על יהלומן. נחמיאס עמד להעיד במישטט אורח. חברת ממכור, התובעת בתיק העסיקה את מישרד-החקירות שלו לעיקוב וחקירה כפרשת גניבות פנימיות.

שופט חייב עד

שופט אריה אביארי חייב את יעקב אבניר לגלות כי חברת רואי-החשבון קסטלמן את קסטלמן שילמה לחברת אמרפורד אינטרנשיונל בע"מ סכום של 25 אלף דולר, כפיצוי על נזקים שנגרמו לה עקב מאונים שנערכו ברשלנות, ולא גילו גניבות במאות אלפי שקלים, שנגנבו מכספי החברה. "קסטלמן את קסטלמן" התנו את התשלום בכך שהדבר לא יתגלה. אך במישטט מישטט פילי חייב השופט את העד למסור פרטים מלאים.

אקוים גובה מלבנון

אקוים, אגודת קומפוזיטורים, מחברים ומוזיקאים, נמצאת במשאומתן עם הטלוויזיה הלבנונית לשם גביית תמלולים עבור שידוריה. רן קידר, מנכ"ל אקוים, הוסיף, ככנס שהיה בשבוע שעבר בלוס-אנג'לס כמועצה המנהלת של האירגון הבינלאומי של אגודת היוצרים, לנהל את המשאומתן. המשאומתן ייעשה דרך מישרדית של הטלוויזיה הלבנונית בניקוסיה ובאמצעות עורך-דין תל-אביבי שמייצג אותה בארץ.

הסטודנטים

דורשים חקירה

תא הסטודנטים של מיפגת-העבודה באוניברסיטת תל-אביב החל השבוע בהתמתת הסטודנטים על עצומה הקוראת להקמת ועדת חקירה לברייט ניהול האוניברסיטות. ככרו שהפיצו טוגנים הסטודנטים ש"פרשת סוקולובסקי היא רק קצה הקרחון", הם יוצאים נגד השכר הגבוה (10,000 ש"ח בחודש) של ככירי האוניברסיטה, בטענה שהסטודנטים נאלצים לממן את הניהול הכושל של האוניברסיטות מכיסם על-ידי העלאת שכר-הלימוד.

טרייסי צ'פמן לארץ

יתכן כי טרייסי צ'פמן תגיע לארץ בקיץ הקרוב. צ'פמן היא הבולטת ביותר בגל החרש של הזמרות היוצרות, והיא השתתפה בסביב אמןסטי עם סטינג, פיטר גבריאל ואחרים.

עכשיו גם חזניות

בראשונה קיבלה השנה עצרת החזנות של התנועה הקושרבטיבית גם חזניות לשורותיה. למרות שהמחזור הראשון של לימודי חזנות לנשים הסתיים כבר לפני יותר מ-10 שנים, סירבה התנועה הקושרבטיבית לקבל לשורותיה חזניות. רק השנה, אחרי מאבקים ממושכים, הצליחו הנשים להת-קבל לעצרת החזנים. אין זה השינוי היחיד שעבר על החזינות האמריקאית. מסתבר כי מוסד החזינות משתדל להתעדכן, ומאמין לעצמו לחנים שמקורם במוסיקת פופ, ג'אז ורוק.

בעיני האזרח הישראלי, כל התחרות בינ-לאומית חשובה. זהו עניין של גאווה לאומית. כך תחרות-כדורגל. כך תחרות-שירים. השבוע נפגעה הגאווה הלאומית קשה. בתחרות האירוויזיון, שבה ניצחה ישראל ב-עבר פעמיים, היא נחלה הפעם מפלה מבישה. היא הגיעה למקום ה-13. פאשלה לאומית. **הבל למען גימיק.** אחר-מעשה האשימו רבים את נציגי ישראל בתחרות. איך הם עשו דבר שכזה?

הקומדיה של קאדוק

יסוד, המגדיר את מהות העם הפלסטיני, את זכותו על הארץ, את יחסיו עם העולם הערבי, ועוד ועוד. רק חלק קטן ממנו מוקדש לישראל — אך זה חלק ששום ישראלי אינו יכול לקבל. לא זה בלבד שהמיסמך שולל את חלוקת הארץ ואת עצם קיומה של מדינת-ישראל, אלא שהוא שולל גם את קיומו של עם יהודי, עברי או ישראלי בארץ, ותובע מכל היהודים לחזור למקומות שבאו מהם, אלא אם כן חיו בארץ לפני. הפלישה הציונית".

המיסמך התקבל בשנות ה-60, כאשר העניין הפלסטיני היה בשפלי-המדרגה. כדוגמת עמים אחרים, החשים בחוסר-אונים משווע, פיצו הפלסטינים את עצמם במישאלות קיצוניות ובניסוחים דראסטיים. הנוסח הראשון התקבל עוד בימי כהונתו של אחמד שוקיירי כיו"ר אש"ף, והנוסח הסופי בראשית תקופתו של יאסר ערפאת.

מאז הספיקו הרבה פלסטינים להתחרט על ניסוח זה. הוא היה לרועץ לכל מאמץ דיפלומטי פלסטיני, ושימש מכשיר נוח רק לישר-אלים ולסוכני-טוריה. נוצר מצב אבסורדי: ממשלת ישראל הפיצה רכבות טפסים של האמנה בעולם, ואש"ף משתדל להשיכחה.

אולם אי-אפשר היה לבטל את האמנה, או את הסעיפים הנוגעים לישראל, מפני שהדבר היה נראה לפלסטינים ולעולם ככניעה מבישה. מה גם שאין בעולם דוגמה לביטול מיסמך מסוג זה. הדרך המקובלת היא קבלת מיסמכים חדשים, הבאים במקום הקודמים.

ואכן, במרוצת השנים קיבלה המועצה הלאומית הפלסטינית, תמיד פה-אחר, החלטות רבות הנוגדות את האמנה. לשיא הגיעו הרבים כאשר קיבלה הנהגת אש"ף את תוכנית-החלוקה של 1947 — תוכנית הנוגדת לחלוטין את האמנה. ההנהגה פעלה שוב על פי ההחלטות שהתקבלו פה-אחר על-ידי המועצה הלאומית הפלסטינית.

באמנה עצמה נאמר כי רוב של שני שלישים של המועצה הלאומית הפלסטינית מוסמך לשנות את האמנה. מכאן הטענה הפלסטינית כי החלטות המועצה, שהתקבלו פה אחר, ביטלו מזמן את הסעיפים הנדרי-נים של האמנה.

אולם התעמולה הרישמית הישראלית לא הירפתה. האמנה המשיכה לשמש לה כרג מלוח מעושר — ובאחרונה היא נותרה כרג יחיד.

● מילים ודם

כאשר החליט פרנאטוה מיטראן להזמין את יאסר ערפאת לבי-קור ההיסטורי בפאריס, כדי ליצור לעצמו ולצרפת מעמד של מתווך אפשרי, הוא ביקש להשיג מערפאת משהו שייראה כהתקדמות בדרך לשלום. הנושא של האמנה התאים לכך מאוד. אחרי התייעצויות רבות מראש, וכנראה על פי עצה צרפתית, נבחרה המילה "קאדוק".

היא התאימה בדיוק למה שערפאת טען כל הזמן: שסעיפי האמנה, הנוגעים לישראל ולחלוקת-הארץ, בטלים ומבוטלים זה מכבר, מכיוון שאבר עליהם הכלה. ההחלטות החדשות של המועצה הלאומית הפלסטינית יצרו מצב חדש, שביטל את הסעיפים בפועל.

זהו בדיוק המצב המישפטי המוגדר על-ידי המילה "קאדוק". הדבר עורר תדהמה וזעם אדיר במישריהם של יצחק שמיר, יצחק רבין ועמיתיהם. הרג המלוח האחרון כאילו התגדר באוויר.

מה שקרה לאחר מכן דומה למערכת מתוכננת של שטיפת-מוח. כתבי-ישראל ופרשנים, כמעט בכל כליהתיקשורת הממלכתיים והפרטיים, התנפלו כחבורת-זאבים על המילה. נאמר שאין לה תוכן, שהיא מחורפתלת, שהיא מטעה ומרמה. כתב קור "שואל הדיע כי ערפאת "חוזר תוככי" על המילה. (דוברים ישראליים. דבקם בעמדותיהם." דוברים פלסטיניים. "חוזרים תוככי על עמדותיהם").

המערכה על "קאדוק" מזכירה מערכה סמנטית אחרת, שהיו לה תוצאות טראגיות. בראשית שנות ה-70 התחיל אנוור אל-סאראת, הנשיא החדש של מצרים, לדבר על שלום. הוא השתמש במילה הערבית "סלאם".

ממשלת-גולדה גייסה אז צבא שלם של בלשנים, מיוזרחנים וערבים-טים למיניהם כדי להוכיח כי זוהי תרמית. הם טענו כי "סלאם" היא מילה חסרת-תוכן, בעוד שהמילה הנכונה היא "צולח" (השלמה, התי-פייסות). אי-השימוש במילה זו על-ידי סאראת מוכיחה שהוא מרמה. התוצאה של ויכוח זה היתה מילחמת יוס-הכיפורים, שבה נהרגו אלפים צעירים ישראליים ואלפים רבים בצד השני. לאחר מכן בא סאראת, דיבר שוב על "סלאם", והכל הריעו לו בהתלהבות. המערכה על "קאדוק" עלולה להביא לתוצאות דומות.

שמיר יכלו להתפרש כהוראה לרצח — הוראה שהיא בלתי-חוקית בעליל על פי החוק הישראלי. מתנוסס עליה "הרגל השחור" של כפרקאסס. "לגמור עלינו!" השבוע זה קרה שוב. ערבי אחוודאמוק רצח שני קשישים ברחוב בירושלים, ופצע שלושה אחרים. היה זה מע-שה נתעב. עובדים-זשבים נזעמים רצו לערוך בו מישפטי-לינץ. כדברי אחר הצעירים, שתפס (המשפט בעמוד 14)

שנים, ריחפו כמה מילים של יצחק שמיר. מיד אחרי שנודע על הריגת החוטפים, אמר שמיר בעצמו, ובפי משה ארנס, שעל "המחבלים" לדעת שלא ייצאו חיים מפיגוע-מיקוח. לאחר מכן התלקח הוויכוח: מי נתן את ההוראה להרוג את שני החוטפים שנלכדו חיים? ראשי-השב"כ, אברהם שלום, טען בעק-שנות שפעל "ברשות ובסמכות". ראשי-המ-שלה הכחיש. אך דבר אחד לא ניתן להכחשה: דבריו של

בדבר אחד הצליח יאסר ערפאת, בעת ביקורו בצרפת: הוא הכניס לשפה העולמית ולשפה העברית מילה צרפתית: קאדוק. זוהי מילה שהוכנסה למילון המישפטי הצרפתי לפני 400 שנה, והיא מופיעה בשתי צורות-כתב שונות: CADUCUE ו-CADUC. פירושה: בסל ומבוטל משום שעבר זמנו; אבר עליו הכלת; עבר זמנו ובטל קורבנו. זהו מושג מישפטי מובהק, בעל משמעות מישפטית מדויקת. ערפאת השתמש במושג זה לגבי סעיפי האמנה הפלסטינית, הנוג-עים לישראל.

● דג מלוח מעושר

במיסמך הפוליטי הישראלי עוררה המילה זעם כביר. אחרי שהנהגה הפלסטינית הכירה בישראל, הודיעה על ביטול-הטרור והכירה בהחלטות מועצת-הביטחון 242 ו-338, כדרישת האמ-ריקאים, נעלמו כמעט כל קוויות-הנהגה של הדיפלומטיה הישראלית, שמטרתה הנחושה היא למנוע כל הירברות עם אש"ף. עצם המטרה נובעת מסיבה שאינה קשורה בשום ניסוח: הירברות עם אש"ף תוביל בהכרח, באורח בלתי-ימנע לחלוטין, להקמת מדינה

"אף-אחד לא ייצא שלם!"

פלסטינית בגדה וצרצועה, לצד ישראל. המטרה המשותפת של הליכוד והמערך היא למנוע התפתחות זו בכל מחיר. השיטה, במשך 40 השנים האחרונות: השימוש בדגים מלוחים מעו-שנים. ובאנגלית: RED HERRINGS. כאשר פושע נמלט מרודפיו, המשתמשים בכלי-גיגוש, הוא נוטל דג מלוח מעושר, שיש לו ריח חריף, ומורח אותו לרוחב הדרך. כאשר הכלבים נתקלים בריח זה, הם מאבדים את העקבות. על פי שיטה זו המציאה הדיפלומטיה הישראלית מדי פעם מיכשור לים מילוליים, מתוך תיקווה כי אש"ף לא יוכל לעבור על פניהם. זה הצליח במשך שנים רבות. אולם מאז שהאינתיפאדה העניקה לפלס-טינים ביטחון עצמי מחודש, הם עברו על פני כל המיכשולים המילור-ליים האלה.

נותר קו אחד של דג מלוח מעושר: האמנה הפלסטינית. טענת הדיפלומטיה הישראלית: כל ההצהרות הפלסטיניות שוות כקליפת-השום, מפני שאש"ף רבך באמנה הפלסטינית. הדוגלת בהשמדת ישראל.

● הדג היחיד

מימסמך הקרי "האמנה הלאומית הפלסטינית" מרחיק-לכת. אין הוא גנוג רק ליחסם של הפלסטינים לישראל. זהו מיסמך-

ראש הממשלה

לא לצאת שלם!

לא יוכל להיות ספק:

יצחק שמיר קרא (שוב)

לעריכה מישפט לינץ.

על פרשת האוטובוס בקו 300, לפני חמש

אולם נדמה כי דווקא הנציגות הישראלית בתחרות זו ייצגה את ישראל כמו שהיא, על סף יוס-העצמאות ה-41. המיבצע כולו היה בנוי על חוצפה. תחת לבחור בשיר טוב ובזמרים טובים, נבחר שיר חסר-עניין וילד.

זה היה גימיק, ואין דבר שהישראלים אוה-בים אותו יותר מאשר גימיק. הגימיק בא במקום המאמץ, במקום ההישג. במקום הלימוד. במקום האימונים. במקום החד-תירה להצטיינות. במקום הגיסיון להתחרות אמיתית עם בעלי-איכות.

צניעות, מאמץ, עבודה. מסתבר ש-אירופה יכולה לעמוד בפני ילד. וגם בפני ילדה, שליחת צרפת.

בין קבוצה גדולה של זמרים וזמרות מיק-צועיים, אם כי לא מדרגה א', נראה הילד גילי כמו לידר-חוב שטעה בדרכו. קולו, שאינו מצטיין בלאו הכי, נשבר מרוב התרגשות. ואכן — איך לא יתרגש ילד כשהוא מופיע באוזני 600 מיליון צופים?

התחרות עצמה אינה חשובה. איש אינו מתייחס אליה ברצינות, לא באירופה ולא בעולם. אולם הביטוי של ישראל בתחרות זו אופייני לגישתה גם לבעיות הרבה יותר רציניות.

גימיק, עזות-מצח, ביטחון עצמי מופרז עד כדי גיחוך, רמה ירודה.

אולי יש גם תועלת בלקח כזה, בסוף השנה ה-41. הוא מלמד שהחל בשנה ה-42, מוטב לה לישראל לעבור לפסים אחרים: צניעות, מא-מץ, תיכנון רציני, חתירה לאיכות. ובעיקר: עבודה.

דפנה ברק ריאיינה את אן פולארד במיתקן הכלא – הראיון הראשון שלה לעיתון ישראלי:

„אל תשכחו אותנו!

אנחנו כל-כך בודדים!

למה מקפלי-הצעף ומתחילה לביים את אן. מחייכת כל הזמן לעבר קריינו, כדי שלא ייזכר אם נערכו החתימות הדרור-שות לצילום או לא.

היא כרגע האשה היחידה במיתקן. קריינו מוביל אותי לאחד האגפים, ומתאם אני שומעת מאחורי: „דפנה! אני מסתובבת ונתקלת באשה שמנה,

שהיתה מוסתרת בין קפלי צעף שהיה תלוי עלי, היא לא שמה לב. העבירו את ידי על פני כל מיני מכשירים מוזרים – אבל הכל בחיך. שאלו אותי מתי

אן פולארד שוהה ב„מרכז-הרפואי-הפדרלי“ ברוצ'סטר-מיניסוטה, כמה קילומטרים אחרי סוף-העולם. כדי להגיע לשם הייתי צריכה להחליף ארבעה מטוסים וארבע מוניות, הלך וחזור.

החוק הבסיסי של מרפי אינו מאכזב לעולם, ומובן שכל הטיסות איחרו, ורק אחרי שהחלפתי טיסות הצלחתי להגיע באיחור של חמש דקות, כשאני מתפללת

תצלום אן וג'ונתן (בידי אחותו וידידה) אני משתונת מרוב בדידות. אני אצא מדעת'י

אן השבוע בכלא. ג'ונתן הוא אהבת'י

אן מבקשת להצטלם איתי למזכרת. אני תוקעת את המצלמה ביד קריינו ומראה לו במהירות: „תלחץ!“ האיש מגיב רפלקסיבית, ועד שהוא עוצר לחשוב, הוא כבר לחץ פעמיים. אני מסיחה את דעתי בשאלות, כדי שלא יתעמק יותר מדי במה שביצע כמה שניות קודם לכן. לראיון יש חוקי-מישחק מאוד מוגדרים. יש נושאים שעליהם התחייבתי בכתב, שלא לשאול. אם לא תהיה הקפדה מצדי על כללי המישחק – ייפסק הראיון בו במקום, ויהיה מאוד לא-נעים גם אחר-כך. אני משתדלת לעקוף את האיסורים עליידי ניסוח, קריינו עסוק במכשיר-הטלוויזיה, ואילו אן מדברת מהר, תוך כדי ידיעה שזוהי ההזדמנות הראשונה שלה לדבר אל הציבור הישראלי, ורק אלוהים – גם לא קריינו, סגנו – יודעים אם תהיה לה הזדמנות נוספת. משהודיע לה קריינו, בתחילת ה-ראיון, על תנאיו ועל כך שיש לי טיסה חזרה ב-13.20 (כלומר: הראיון ייערך עד 12 וחצי בלבד) היא נראתה מאוכזבת,

לובשת-מדים, בעלת מה מצוייר באודם עז להפחיד. מאחוריה מזנק עלי, בשימחה, יצור קטן, כפוף מעט, רזה להכאיב. זוהי אן פולארד. קשה להתייחס רציונלית לטענותיה של פולארד, אם כי הן לוקות בחסר גם בקשר למרשה וגם בקשר להאשמותיה כלפי שילטונות-הכלא. ההתייחסות אל השלד המהלך הזה היא קודם כל ריגשית. השילטונות מודעים לכך, ואולי משום כך – נוסף על החשש שבדידה מידע חשוב – אין הם נלהבים לאשר ראיונות עימה, ובודאי לא לעיתון ישראלי. הראיון נערך מול מצלמת-טלוויזיה, בחדר שבו שולחן ארוך וכיסאות. קריינו יושב, חתום-פה וכבד-סבר, מולנו, ומטפל במצלמה. הסוהרת השמנה – לצידנו. אני מרותקת עליידי מימדה, שאגב מאוד מוצקים, ופיה המצוייר, המקנה לה הבעה מרושעת. לשום אדם, אני חושבת באימה, גם אם ריגל או עזר לריגל, לא מגיע להתערער מול דבר כזה בבוקר! בשלב מסוים אני שולפת את המצ-

להזמין לי מוגית בחזרה לנמל-התעופה, אם ברצוני לפגוש במנהל-המיתקן (זאת היתה שאלה מנומסת בלבד, מפני שהניירות שעליהם חתמתי כללו התחייבות מפורשת לראיון את נציג השילטונות לצורך קבלת תגובה על דבריה של אן פולארד. הסעיפים שעסקו במה שיקרה אם לא אמלא אחר התנאים שעליהם חתמתי היו מפורטים ביותר). הכלא, המכונה בשם כל-כך מרשים, הוא אתר נקי, נחמד, בעל דשאים מוריקים. המיתקן מאכלס 650 אסירים. חלק גדול מהם, סופר לי עליידי קריינו – בחור חביב, מנומס, ממושקף, בעל מראה יורמי, אבל מבט שיכול להיות פחות חביב ופחות מסביר-פנים – הם אסירים בעלי בעיות רפואיות, ואילו אחרים מתחזקים את המיתקן, את הגיונות, המגורים. אן פולארד כבר שהתה בעבר במיתקן זה. היא הובאה לשם גם הפעם, כמו בפעמים הקודמות, בגלל מישקלה הירוד. בינתיים נתקעה במיתקן מפני שהיא תובעת את מנהליו לדון, על-כך שהם מונעים ממנה את הטיפול הדרוש.

לאוהבים שלא מחכה לי הפתעה נוספת – לא.

★ ★ ★
הרגע שהבין מי שהבין שהראיון ייערך, ויהי מה, היו הכל מקסימים להפליא. פקידה חייכנית קיבלה את פניי ובדקה היטב את תיקי. למצלמה,

כראיין את אן, אנדרסון לפני שלושה שבועות, "אר-בעה אישורים ניתנו לראיונות איתה. אחד מהם לתוכנית הטלוויזיה, שיש שם דקות. אינני מאמין שירשו לה לתת ראיון לישראל, אבל אם בכלל – אז זה הזמן!"

פגשתי את אנדרסון, אביה של אן פולארד, בתוכנית-ראיונות בטלוויזיה האמריקאית. הוא שצץ וקצץ שם על הפירסומים האחרונים, כאילו מקבלת בתו סכומי-כסף מממשלת-ישראל, ועוד פרטים בלתי-מחמיאים שהשיבו את הפרשה לכותרות הראשיות באר-צות-הברית.

לראיין בבית-סוהר אמריקאי – זו הי פרודורה מעייפת, הכוללת קריאת ניירות, הצהרות, התחייבויות שונות בכתב. במיקרה הרגיש-מאוד של אן וגונתן פולארד, נוספת לכך פרודורה ביטחונית. הסכם-הסיוע שנערך עם בניהוז כולל בתוכו סיוע המאפשר לבכירי-המודיעין לאשר או לסרב קיום ראיונות איתם. זהו הליך מתיש, שבו מגישה-הבקשה נבדק לאורך, ל-רוחק ולצדדים. רק אחרי-כן מתחיל ההליך הבירוקראטי, שבו מעורב שירות-בתי-הסוהר. צוות התוכנית הי-יורקית, שישם "דקות" – שערך את אחד מארבעת הראיונות שאושרו עם אן פולארד מאז שנעצרה – נאלץ ל-

צילום למזכרת: ברק ופולארד בכלא מעולם לא הורשעתי בריגול

כמעט החמצתי, מפני שמיהרתי לפני-שה... שלא לציטוט, את חייבת ל-דעת שאחרי בדיקה ארוכה ושיחות איתך, יש נטייה ללכת לקראתך, וכפי הנראה לא תהיה לסוכנות-הביון הת-נגדות לראיון..."

אחרי זריקת-מרץ זו נכנסתי למיל-חמת-התשה מורטת-עצבים, ולמירוץ עם השעון. העניינים התקדמו בחיוב, אך בעצלתיים: שוב דיברתי עם בוגדן ועם ג'ונס ועם קרביצקי ועם הלן...

כולם היו נחמדים ושופעי-אדיבות, וטילפנו, והיו בעד, והזינו, אבל העצ-בים שלי במקביל היקשו עלי להתמו-

פרודורה במיכתבים רבים. מכיוון ש-הפעם נחסכו שלבים, בדקו האמריק-אים בדסק-הישראלי בסטייט דפרט-מנט מי אני, ויצאו מאוד מרוצים. אלא ששם עלתה בעיות קטנטנות: "איך אנחנו יודעים שאת את?"

"מה פירוש?" תמהתי. "בלי מיכתבים רישמיים – וזה לא שאנחנו לא מאמינים לך! – אבל אולי את משתמשת בשם מוכר כדי לפגוש את הנברת פולארד למטרות אחר-רות..."

בשלב המאוחר הזה התחלתי להיות מודעת יותר ויותר לחלק בגופי הקרוי

על הסכמתה להתראיין לעיתון בי-ש-ראל, את מבינה? אז לא רצינו שתסרחי ותסעי עד רוצ'סטר לשווא..."

הודיתי לאמריקאים על התחש-בותם כי רבה, ומיהרתי לטלפן לאביה של אן. לאב הודלף כבר דבר הראיון עימי, ולמרבית המזל טילפנה אן אל אביה שעתיים לפני-כן. "אן הודיעה לי שחתמה על ההסכמה לראיון כבר לפני שלוש שעות, אלא שהם (השילטונות) עשו תרגיל והחתמו אותה על ראיון שיתקיים ביום החמישי, ה-4 בחודש. זה היום שאת עוזבת! העמדת את על הטעות. הם משקרים!" ביקשתי את אנדרסון להודיע על-כך לשילטונות בטלפון, ואילו אני טילפנתי ישר לכלא שבו שוה פולארד. ביקשתי לשוחח עם ברנש בשם ג'ו קריינו, שאמור היה לקבל את פני בכלא, אם וכאשר.

"אני מבינה," פתחתי בלי שום שהיות, "שאתה ואני נפגשים מחר ב-11 בבוקר. הייתי מודה לך אילו היית ממתיין לי בפתח בשעה זאת..." קריינו היה כל-כך נדהם, שגימגם: "אה, לא הודיעו לך שום-דבר?" "מה היו צריכים להודיע לי, אחרי שקיבלתי את כל האישורים? בעצם, כן הודיעו לי, סליחה, אבא של אן הודיע לי שהיא חתמה על ההסכמה להת-ראיון, שלוש שעות לפני שטילפנה אלי. במחשבה שנייה, הודיעו לי, אבל זאת הרי אינה הפתעה. הרי שום אדם

ארוכה הדרך לראיין

המתין שיבעה חודשים להיתר הנכסף. כמעט הרינו.

לאור נתון מעודד זה פתחתי בהלי-כים. הודעתי לשילטונות האמריק-איים שאין לי כל כוונה להגר, בשלב זה, לאמריקה. או שיחרגו מהנהלים ה-קבועים ויתחשבו בעובדה שזוהי בק-שה ישראלית, ויבדקו אותי ואת ניי-מוקיי במהירות האפשרית, או שאין טעם שאמלא-אף טופס אחד.

העבירו אותי משרות בתי-הכלא, ל-מישרד-המישפטים, ומשם הועברו ניי-מוקיי לסוכנות-הביון. במשך כמה ימים נאלצתי לחזור על נימוקיי והס-בריי באוזני איזה גרג בוגדן, ששלח אותי לג'ונס, שהעביר אותי לג'ו קרביצקי, שהעביר אותי למיספר-טל-פון נוסף – שוב בוגדן, ואילו הלן.

היחס כלפי היה חביב להפליא, אבל הסיכויים נראו לי מועטים. עד שביום בהיר הפתיעו אותי בצילצול-טלפון ש-

דד בשלוות-נפש עם מיכלול המיכשור-לים בדרך הפתלתלה לבית-הכלא.

לבסוף ספרתי עד 10 והודעתי לכו-לם, ולכל אחד מהם לחוד, שאני עוזבת את ארצות-הברית ביום החמישי ב-ערב. מובן מאליו, לכן, שהראיון צריך להיערך ביום הרביעי, בשעה 11 בבו-קר. לאט-לאט התרגלו כל המעורבים לכך שהראיון ייערך ביום הרביעי, ב-שעה 11 בבוקר. איש לא זכר בדיוק היכן ואיך זה נולד.

האצתי בכולם, ואז התקבל אצלי הרושם, אולי המוטעה, שהאמריקאים מתכוונים להיות מקסימים ונחמדים, אבל הראיון לא יצא לפועל בגלל איזו סיבה טכנית. כולם יחייכו אל כולם ויגידו: "אבל ניסינו, לא!"

ובאמת, ביום השני בערב קיבלתי שיחת-טלפון שהגנדרה היחידה ה-יכולה להתאים לה היא "משוונה". בדרך-כלל, נאמר לי, מתחילה ה-

"עצבים". משום-מה התחזקה בי הת-חושה שמישהו חישב שלא אספיק ל-המציא הוכחות שבכתב שאני-זאת-אני. ביחוד התעורר בי החשד הזה לנו-כח המישפט הסופי של שיחת-הטלפון: "אז זה לא שאיננו מאשרים לך. אלא מה! כשנהיה בטוחים שאת אכן העי-תונאית שאת אומרת שאת, ונקבל את המיכתבים המתאימים, אז ייערך ה-ראיון. אולי בבוקר הבא..."

הפתעתי את האמריקאים בפיתרון ל-בעייה האחרונה. מכונת-הפקסי-מילה עבדה שעות נוספות, והבאתי עדים כל-כך רמי-מעלה להעיד, שאני-זאת-אני, עד שהמצב הפך לאבסורדי. ואז, או אז, כשהכל כבר היה מוכן – כרטיסי-הטיסה לרוצ'סטר במדינת מיניסוטה, האישורים, ההתחייבויות בכתב שלי – הודיעו לי ביום השלישי בערב: "יש עוד בעייה קטנטונה, בעייה לא צפויה: אן פולארד לא חתמה עדיין

בר-דעת לא היה מאמין שתסרב להת-ראיין, נכון?"

"כן," קריינו נשמע המום, "אבל היא חתמה ממש לפני כמה שניות, ממש עכשיו!"

"נו, אתה רואה איזה תזמון מושלם יש בינינו. חכה לי מחר ב-11!" סינימתי את השיחה לפני שקריינו יוכל לומר מילה נוספת, ומיהרתי ל-טלפן לשילטונות בתי-הכלא. הייתי כל-כך מלאת-תודה מהטיפול המסור שזכיתי בו, כל-כך התמוגגתי, עד ש-עברו כמה דקות טובות עד ששמעתי מעברו השני של הקו: "...אבל על מה את מודה לנו?"

"על כך שאפשרתם את קיום ה-ראיון. כרגע שוחחתי עם הכלא ב-רוצ'סטר, ונאמר לי שאן חתמה לפני כמה שניות. מכיוון שאתם מקליטים את השיחות, בוודאי השיחה מתוע-דת, תודה על הכל."

כל-כך מוכה, כאילו ספגה עוד אכזבה. הראיון מתקרב לסופו. הקצינה ה-אימתנית מתרוממת לרוחב אדיר. קר-יינו מושיט לי את היד לכיוון לישיבתו של מנהל-המיתקן.

אן נראית כל-כך מצומקת ליד ה-סוהרת, כאילו הולכת ונעלמת. אני מזרזת את קריינו. בורחת.

● כמה זמן עבר מאז נעצרת?

29 חודשים. האמיני לי, אני יודעת בדיוק. זהו בית-הכלא החמישי שהעבירו אותי אליו. הייתי כאן כבר בעבר. לפני-כן הייתי ב-קסנינגטון, אבל הכלא היחיד שאני זוכרת כנסבל הוא דנבר, קונטיקאט. זוהי מישאלתי הגדולה ביותר כרגע – שיעבירו אותי לשם בחוזה. זהו חלומי הגדול ביותר...

● מדוע המיתקן הזה (רוצ'סטר, מיניסוטה) גרוע יותר מדנבר, קונטיקאט?

אני מאוד מבודדת פה. מאוד לבר לי. אני מנסה לקרוא הרבה. מישפחתי מנסה לספק לי ספרים, אם כי לא נתנו להם להביא לי עותק

של הספר-שפירסם וולף, בליצר עלי ועל ג'ונתן. רציתי לקרוא את כל ההשמצות שם. הוא לא ריאין אותי בכלא. לא ידעו לי כמה ניסה, ואם בכלל ניסה. אבל לא נתנו לי לקי-רוא את הספר.

אין לי ככלל, בכלל, פרטיות פה. את רואה את הסוהרת? (מצביעה על סוהרת כבדת-מי-שקל, היושבת בשתיקה לצידנו). היא מלווה אותי לכל מקום שאני הולכת.

כשהגעתי הנה, בתחילה, צפו במצלמה 24 שעות ביממה: צפו בי במיקלחת, בשרותים, במיטה. כך זה נמשך 28 ימים. חוץ מזה, היתה כל סוגיית סוהרת בחורי. כל הזמן:

לא מאפשרים לי לקבל מוצרי קוסמטיקה, לא מאפשרים לי לקבל בשמים (ראה מי-ס' נותן). לא יכולתי אפילו להתקלל לבדי – בלי הסוהרת ומבלי שיצפו בי. לעזאזל, שללו ממני את נשיותי! עכשיו גם לא נותרה לי מידה של פרטיות.

● האם זה המצב גם כיום?

כיום – הורידו את הצפייה בשרותים. זה

קרה ב-14 בפברואר השנה. אבל תמיד-תמיד צמודה אלי סוהרת.

לכן אני מתפללת כל יום לאלוהים, שיחזיר-רו אותי לדנבר. שם היו לי ידידות. היה לי עם מי להחליף מילה. פה – אני לבד בקומה. כל האסירים פה, מלבדי, הם גברים. אני מש-תגעט מרוב בדידות. אני אצא מדעתי.

● עם מי את מחליפה מילה במשך היום?

עם מי כמעט לא עם אף-אחד. מרשם לי לצאת עם הקצינה החוצה. אני הולכת, והיא – אחרי. מקליטים את השיחות שלי. אז על מה אני כבר יכולה לשוחח? שאר האסירים? כן, הם יודעים מי אני. הם רוקאק מתייחסים אלי יפה, כבכור, אבל מה זה לעומת הבדידות והבידור שבהם אני שרויה? בבת-כלא אחרים היו לי ידידות, שותפות לסודות. כעת אני נעולה. אני לבדי בקומה.

● איך הקשר בינך לבין ג'ונתן, וד-מרצה את ענישיו בכלא רחוק מאבא?

בין ארצות-הברית לבין ישראל. הם אם שוחחתיכם ביניהם על מה שאתם עושים, על המשמעות הנרחבת של מעשיכם, בעת שעשיתם מה שעישייתם?

אני לא יכולה לדבר על כך עכשיו. עורכי-הדין שלנו מכינים הליך מישפטי נוסף, ולכן אסור לי לדבר על אותה תקופה מסוימת.

יש איזושהי מחשבה ששבה אליך בהקשר לפרשה?

אני לא יכולה ממש להתרכז, בגלל העובדה שבעלי מכורד מהעולם כולו. הוא מרצה את עונשו בכלא במרילנד, אילינוי. והוא הכלא השמור ביותר במדינה, המיועד לפושעים אכזריים.

את יודעת מי יושב שם? המסוכנים שבין פושעי-אמריקה. אבל אני מעריצה אותו. הוא מצליח לשמור על שפיות-הרעת, ללמוד, לקרוא ספרים. אני כל-כך הייתי רוצה שיועבר לתנאים טובים יותר!

לג'ונתן ולי מעולם לא נעשה צדק. מכיוון שרימו אותנו וגרמו לנו לחתום על עסקת-טיעון, לא זכינו בתכר-מושבעים. הייתי רוצה לזכות במישפט נורמלי, עם מושבעים, ושהם יכריעו!

כשאת משחזרת את השתלשלות העניינים, יש מישהו שאת שונאת, נוטרת לו?

אני לא שונאת אף-אחד, באמת שלא. היא מילה היא "מרחמת".

אני מרחמת על החוקרים בושינגטון, ש'קברו אותנו בכת-יכלא. מרחמת על כל מי שקבר אותי במקום האיום הזה. מרחמת על קספר ויינברגר, שגולד יהודי — את יודעת על זה, לא? — ועושה הכל כדי לחפות על כך, להתכחש לזה...

ומה עם גורמים ישראלים?

אני לא שונאת אף-אחד. אני מאוכזבת, מרידה, לא מבינה, מרוגזת.

על מי את רוגזת ספציפית?

מהמידע שהגיע אלי — ואת מבינה שהוא מוגבל ביותר — שמעתי שיצחק שמיר אף לא הזכיר את פרשת-פולארד, את ג'ונתן וארית, בעת ביקורו האחרון כאן (לפני כמה שבו עת). שניתנו בענייננו, רוגזת על כל מיני אנשים...

למשל, על רפי איתן?

אני לא מכירה את רפי איתן. מעולם לא פגשתי אותו. שמעתי מה שעושים לאבי סלע. אני מבולבלת, נבוכה, מופתעת. בעצם, מ'בולבלת' — זוהי המילה, על כך שלא עמדו מאחוריי ומאחורי בעלי.

מרגישה נבגדת?

נרא מבולבלת, מבולבלת נוראות — זאת ההגדרה.

האם התמונה של ג'ונתן ורית, כשאתם נמלטים לשגרירות הישראלית, שבה אליך בתדירות?

אני מאוד מבולבלת גם בקשר לסצינה הזאת בשגרירות. אי-אפשר לתאר אפילו מה שעבר עלי שם — הכל, פשוט הכל. הסיט הזה, התמונה הזאת בשגרירות, האכזבה, הכאב, ההפתעה, הבילבול — יחזרו אלי עד סוף חיי.

האם את מקבלת כסף ממדי-נתיש-ישראל?

(בסיפורו של בליצר נאמר שסכום בסך 5000 דולארים מועבר מדי חודש לבנייהווג פולארד מטעם מדינת-ישראל).

ממה שנכתב עלייך וולף בליצר. 5000 דולארים? זה משפילי! זה מעליב! זהו שקר גס! איש לא רמז לי שאנחנו מקבלים סכומים, או שמועברים סכומים-כסף לעורכי-הדין שלנו.

אן, זאת לא ממש הבחשה.

זאת הבחשה, אני מכחישה, מפני שאני לא יודעת על כך. מי שכתב זאת, עשה זאת כדי לקדם מכירת ספר. הפירסום הזה נועד להכביד (המשך בעמוד 48)

אן פולארד בחדר-המיסגש בכלא לעזאזל, שללו מסני אח נשיונלי

גירושין מג'ונתן. אני חושבת עליו, לא רוב הזמן, אלא כל הזמן. את יודעת מה זה להיות מופרדת מהאדם הכי קרוב לך? ג'ונתן הוא אהבת חיי.

על מה את חושבת? משחזרת תמונות ורגעים מ"הביחד" שלכם?

אני יודעת כל רגע ושנייה בעלי-פה, וזוכרת הכל, ועוברת עלי-כך שוב ושוב...

את מפנטזת עליו?

המון! יופי של פנטזיות! זה מה שמציל אותי.

אמרת לי קודם לכן, שאיבדת בי כל את נשיותך. זה הדבר הקשה עלייך ביותר, בהתמודדות היומיומית מית שלך מה?

הייתי אשה נאה. לא משהו שנכנס למיסע'דה ולכל הגברים קורה משהו, אבל נראיתי טוב. אני נורא אוהבת להתלבש, להתגנדר, משתגעת על תכשיטים ובגדים יקרים. בכלא הזה — אסור לי לקבל בושם, ואני חולמת על הריח של הבושם האהוב עלי בלילה.

נשארו לי קצת דברי קוסמטיקה, אבל יש לי בעייה חדשה בעיניים ובעור. לכן אני יכולה להשתמש באיפור. שאלוהים יעזור לי, מה את חושבת עלי בטח, איך אני נראית, ואני מבוגרת ממך רק בשנה.

ג'ונתן יודע על מצבך?

פחות או יותר. מול שהוא לא רואה אותי כך.

הוא היה אהבתך הראשונה?

כן, ג'ונתן היה אהבתי הראשונה. זאת אור מרת, יצאתי עם אחרים לפניו. את יודעת איך זה... אבל מאז שפגשתי אותו, ידעתי שזהו זה. תמיד-תמיד הייתי איתו. הוא היה החבר הכי טוב שלי.

האם הוא שיתף אותך בכל?

הוא היה ג'נטלמן כזה...

ג'נטלמן שגם שיתף אותך?

התייעץ איתי?

(המשך מעמוד 9)

מרשים לי לטלפן לג'ונתן פעם בחודש. משך השיחה המוקצב לנו הוא 15 דקות. הוא מארגן זאת בבית-כלא, אני מארגנת זאת כאן, ומתאמים בינינו.

זה עובר כל-כך מהר, ה-15 דקות האלה! מובן שמקליטים אותנו. אני בקושי שומע את מה הוא אומר בגלל הרעש של ההקלטות. זה נורא. מה כבר אפשר להספיק לומר בפרק זמן כזה קצרצר?

האם היית מסוגלת לדבר עם האדם שאת הכי אוהבת בעולם פעם בחודש, כ-15 דקות, ולדעת שאין לכם טיפ-טיפה של פרטיות, שמקליטים אתכם?

בעצם, נעצרתם שלושה חודשים בלבד אחרי שנשאתם זה לזה.

כן, אבל חיינו ביחד מאז 1981. על הנייר, אנחנו נשואים רק ארבע שנים, אבל זהו קשר חריף-עמוק, קשר גורלי. אינני יכולה לשמוח בלי ג'ונתן, והוא אינו שמח בלעדי. הוא חברי הטוב ביותר בעולם, האיש הכי-כי קרוב אלי, ואין זה משנה כמה רחוק הוא עכשיו. אני לא יכולה בלעדי.

ואם תצטרכי להיות בלעדיו?

את משתחררת מהכלא בעוד עשרה חודשים, ואילו ג'ונתן אמור לרצות עוד שנים רבות בכלא.

הוא האדם החשוב לי ביותר בחיים! אשאר נאמנה לו כל חיי! אל תביטי בי ככה: אני באמת מתכוונת לכך, גם אם זה נשמע תמים משהו.

בשעות הרבות שאת מבלה בבידדות, וראי חשבת על היחסים ביניכם והעתיד הצפוי לכם. לא חד שבת, ולוא לשנייה, בשבירי של שנייה, על האפשרות להתגרש ממך נולפתהו בחיים חרישים?

גירושין? מעולם-מעולם לא חשבתי על

ראיון עם מנהל הכלא יש לה צורך להיראות חולה...

מנהל ביוגן

אבי שוייט את עצמן במקומי

את יודעת, לפני שהתראיינה לתוכנית ישעיה דקוח לקחנו אותה במיוחד לספר. אחות מיוחדת נשלחה עימה. מרדכי מפני שהבנו שלאשה יש צורך להיראות טוב בט"ל לוויה. היא אפילו שקלה יותר.

או אחרי שהקדשנו זמן, כסף ותשומת לב, היא החליטה שהיא נראית טוב מדי מכדי לעורר רחמים — הלכה והרטיבה את השיער וכך הופיעה.

● מעבר לקוסמטיקה ולסידורי השיער, קשה להיות אשה בודה בבית-סוהר שלם.

כשהיא הגיעה הנה מרבני, חשבת ש"תישאר תקופת-מה עד שתעלה במישקל, כמו שקרה בפעמים הקודמות. אז היו עימה שלוש אסירות נוספות. חשבת שנייצב אר"ת ונשלח אותה בחורה. כינתיים היא תבי"ע אותנו לדין על שאנחנו מונעים ממנה טיפול — את שומעת? אני מונע ממנה טיפול! — ובגלל המצב המישי-

להכריח אותה לאכול! מה עלי לעשות? היא עולה ל-94 פאונד והופ — יורדת ל-92 בחזרה.

● סתחת מערכת-יחסים עם אנשי הסברת לה את עמדתך?

היו לי שלוש שיחות ארוכות איתה, שב"הן ניסיתי להסביר לה שאין טעם ללחצה עלינו לשחררה מהכלא, מפני שאנחנו לא אחראים לשיחרורה — רק לשלומה עד אז. שיחרורה מצוי כירי הרשויות המיטלטלות...!

ו... אין עם מי לדבר. למשל, היא מאשימה אותי שאינני נותן לה לטלפן לאחיה, מפני שהוא החליף מיספר-טלפון בביתו. נכנס סיספיה לך כך, והציגה אותי כ"איש הרע".

כשהתלוננה באוזניי, אמרתי לה: "אין בעיות, אן, כיתבי לי, וזה יסודר צ'יקצ'ק". אן ענתה: "בסדר", וכמוכן לא כתבה.

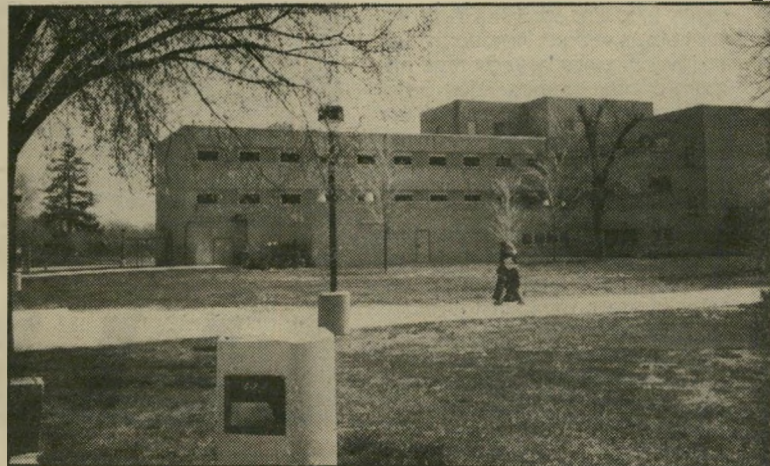
קה הזאת היא המרכז הטוב ביותר ברחבי אמריקה לטיפול רפואי, ומה היא אומרת לנו? שאת הכלב שלה לא היתה שולחת אלינו...

לא קראתי את הספר של וולף בליצר, אבל עיינתי בו היום, לכבודך. הוא אמנם לא ביקר את אן בכלא, אבל הכירה מלפנים. שם כתוב שאן רוצה באהדת-ישראל, העם היהודי.

אני רק יכול לרמוז לך שהיא הולכת פחות כפופה, פחות כואבת, כשאינן מבקרים חשובים בסביבה. אני חותם לך ששנייה אחי"ר שעות — התיישרה.

● ומה, בכל זאת, מסריע לך למד

בתנאים לשלל ההצהרות וההתייבויות שנתייבתי בכתב, וערימות הנהלים שחוייבתי לקרוא, היה עלי לקבל את תגובת שילטונות-הכלא ה"אמריקאיים לטענותיה של אן מולארד. משרד-המיטפטים ושרות-בתי-הסוהר הסמיכו לשם כך את ג'וזף בויגן, מנהל המיתקן ברוצ'סטר, מיניסוטה. בויגן נושא באחת המישרות הבכירות בשירות. דבריו הכנים והבלתי-ימ"נ"סחים הצביעו עליך כשלמטבע ש"שמו אן מולארד יש שני צדדים. בין אם הצדק עימו ובין אם לאו — לא הייתי רוצה להיות בנעליו.

"המרכז הרפואי הפדרלי" ברוצ'סטר, ניו יורק. נכון שזה נשמע נורא אישי ונשי?

לא את משאת-חיייה ולהחזירה לי כלאה הקרוב?

אווה, אנחנו נשלח אותה לשם בחזרה, בודדאי! אם לשם היא רוצה להגיע... טוב, אז נשלח אותה. אבל כראי לך לעיין בתיקיה ולגלות שגם היא התלוננה, וביקשה להגיע למקום אחר. אבל אם זה מה שהיא רוצה...

● מדוע צילמתם אותה תחילה בחריצה-שרותיה?

אנחנו אחראים לשלומה ולבריאותה. היא לא הירשתה לנו לשקול אותה. אם יקרה לה משהו — ירוצו היהודים, הישרא"לים, עוד תצטרכי להגיע הנה פעם נוספת... אן טענה שאכלה, אבל, הפלאיזפלא, לא עלתה במישקל. היא טענה שיש לה דימום בפייהטבעת. נכון שזה נשמע נורא אישי ונשי? אבל היא התלוננה, ולנו לא היו כל אמצעים לדעת מה הבעיה, ואם היא רוברת אמת, מכיוון שלא שיתפה איתנו פעולה. זה נערך רק לתקופה מסוימת. כשהי"חילה לשתף פעולה עימנו, הפסקנו זאת מיד.

● שיתוף-פעולה, כן או לא — אתה מרגיש נוח עם מה שאתה מספר לי?

אבל שימי את עצמך במקומי. זה מצב אבסורדי! מאשמים אותי עליך שירדה במישקלה, ושהיא גוועת. אני יכול לספק לה אוכל, הרבה אוכל, אבל אין באפשרותי

ג'וזף בויגן הוא איש גבה-קומה, בעל הופעה תרבותית, לשון מסוגנת ומש"כילה. הוא רחוק מאוד מלהזכיר את הדימוי שהצטייר בישראל למיקצוע"ה סוהר.

הראיון התקיים בלישכתו המרוו"חת. את שולחנו קישטו תמונות של יל"דיו.

כורסות רכות ריככו את התפאורה — אווירה ביתית, נינוחה. אולי 50 מט"רים מפרידים בין עולמו לבין עולמה של אן מולארד. מוזר.

● הבנתי מדבריה של אן שהיא חולמת, משתגעת, לשוב לכלא ב"דנברי. מדוע אינכם ממלאים את רצונה?

זהו סיפור ארוך. בקצרה?

אן מולארד מאוד-מאוד רוצה לצאת מה"כלא, וזה טבעי. פסיכיאטרים שונים טוע"נים שהיא זוכה בתשומת-לב רבה בגלל החולשה שלה, הרוזן, כיפוף הקומה. תאמרי לי, האם היית טורחת לבוא כל הדרך מישראל, ולהפוך עולמות כדי לראר"תה, לולא שמעת שהיא כליך חולה, גור"עת?

הביקור שלך פה הוא דוגמה טובה. זה נותן לאן להרגיש חשובה. לכן היא לא אר"כלת.

לאן יש צורך להיות נורא חולה. הקליני-

Date 5-2-89

Inmate's name and number (print) Pollard, A. 09185-016

Name of Institution Federal Medical Center, Rochester

Name of news media representative Daphne Barak

Name of media represented Haolam Masah Magazine

Address of media represented Israel

I, the above-named inmate, do hereby freely give permission to the above-named news media representative to interview me on or about (date) 5-4-89 and I do hereby authorize the news media represented by this person to use any information gathered about me during this interview for any legitimate purpose. I further authorize the Bureau of Prisons and the Department of Justice, and their authorized representatives, to release to representatives of the news media any documents or information relating to allegations or comments made by me in this interview.

Inmate's signature Anne L. Pollard

Witnesses M. Puchner, R. C. Cramer

חתימת אן מולארד על הסכמתה לראיון
מרדכי צילמו אותה בבית-השימוש"

פטי, לא ניתן היה להעבירה מכאן. אני רוצה להעביר אותה מכאן. האמיני לי, אני עובר על כך!

● ● ●
ב"דרך בחזרה מרוצ'סטר, מיניסו"טה, בוטלה טיסה אחת, ואחרי-כך איחרתי למטוס שני, ולבסוף איבדתי כרטיס-טיסה למטוס שלישי. בכל ההתפתחות האלה ליווה אותי גבר גבוה בשם פטר קרלסון, שידע בדיוק מפתיע מהיכן באתי, את מי ראייתי, מי אני ועוד פרטים ופרטי-פרטים. לבסוף נשבר והציג את עצמו כמנהל

הבא של המרכז הרפואי הפדרלי, שיי"כנס לתפקידו בויגן הקרוב, אחרי ש"בויגן יסיים את תפקידו. המנהל-הבא מכנה בחמישי עם המנהל-היוצא. כן, הוא כבר נפגש עם אן מולארד. אחרי כמה כוסות-יין, פלטי. רק ש"בויגן יצליח להעביר אותה משם לפני שאנחנו לתפקידו! רק היא חסרה לי שם! איזה סיפור!"
למחרת הביקור שלי, היא אכן הוע"ברה חזרה לכלא דנברי.

דמעו לא כתבה? אני כבר מכיר את הראש שלה. או הייתי פותר לה את הבעיה חישקל, ולא היה לה על מה להתלונן ולשחק את הקורבן.

אז אתמול הגיע הממונה עלי, היום מגיעה אן, ומה הדבר הראשון שהיא מספרת לכם? (הוא אני) לא נותן לי לטלפן לאחי? את מבינה? אני האיש הרע. מה שלא אעשה — אני האיש הרע.

מרדכי היית צריכה לעבור שיבת מרדכי גיהנום כדי לפגוש אותה? לא בגללנו. אן ובעלה חתמו בהסכם-הטיעון שלהם, שירשו לראשי הסוכנות החשאית לאשר כל ראיון עיתונאי.

● אן מתלוננת שקשה עליה לדה"ית האשה היחידה בכלא, ושאין הבנה לצרכיה הנשיים.

מה, כן? (סיפרתי לו את הסיפור על הבר"שם כן? ראה מיסגרת.) אני לא בקי בפרטים. דווקא היו לה "בקשות נשיות", דווקא נענינו להן. קנינו לה, למשל, בגדים. אילו גבר היה מבקש בגדים, היינו אומרים לו: "תסתדר עם מה שיש לך". דווקא לה, מפני שהיא אשה, ומפני שהיא מיקרה רגיש, קנינו במיוחד.

בידיה כספים עודפים. צוותי חקירה מתגבר חוקר בפרשה כבר יותר משנה, ומתמקד גם בפניניו של מעברות בתיים ואיסי כהן בחולון.

ההחלטות על הפינויים והמענקים היו בירי ועדות של משרד הבינוי והשיכון, שבי ראשו עומד השר דוד לוי. גם רוב חברי הוועדה וראשיה היו חברי מפלגה, ונמנו עם הפלג של דוד לוי. דודי אפל נחשב כאחד מתומכיו הנלהבים ומקורביו האישיים של השר.

פרשה נוספת הקשורה באפל התחילה להתגלגל השבוע. הפעם מדובר במירמה ובי הוצאת כספים בטענות שווא.

שלום גניש, מנהל חברת אדירים, הגיש תלונה נגד דודי אפל, המנהל השני בחברה. מדובר בחלקת אדמה בגודל שיבעה רונם, הנמצאת בהרצליה, ליד מסילת הברזל והייתה המפוארת של גניש. החלקה, שיעודה חקלאי, נרכשה על ידי גניש עוד לפני שאפל הצטרף לחברה. בהסכם שנחתם בין השניים ב-1983 נזכרה חלקה זו במפורש, ונאמר שם כי חלקה מיספר 74 בגוש 66664 שייכת לגניש בלבד, ולאפל אין כל זכות בה או בחלק ממנה. במקרה של מכירת הנכס, תהיה כל התמורה שייכת לגניש בלבד. באותו הסכם נאמר גם כי אפל יהיה המנהל היחיד בחברה.

רינונים

בכלא

בשנת 1985 ישב גניש בכלא על עבירות מטבע וז. הוא שמע רינונים ושמועות שונות על מעשיו של אפל בחברה. גניש החליט לשנות את הרכב המנהלים בחברה. הוא קיים אסיפה כדין והתמנה כמנהל שני בחברה, נוסף על אפל, שהיה עד אז מנהל יחיד. מאותו יום, ביולי 1985, מכהנים גניש ואפל כמנהלים שווים בחברה, וזכות החתימה נתונה בידי שניהם גם יחד. רק חתימתם המשותפת, בתוספת חותמת החברה, מחייבת את חברת אדירים. הודעה על כך נמסרה בזמנו לרשם החברות.

מאז ועד היום לא שונה ההסדר. רק חתימת שני המנהלים יחדיו מחייבת את החברה. בסוף 1987 נסע גניש לארצות הברית ונשאר שם עם מישפחתו עד היום. אפל נותר בארץ לבדו, והמשיך לנהל את ענייני החברה. זכות החתימה ניתנה לרב פמיליה, כממלא מקומו של גניש, כאשר זה לא היה בארץ.

באחרונה נודע לגניש, כי סמוך לנסיעתו לארצות הברית, באוקטובר 1987, רשם אפל פרוטוקול משיבה שלא מן המניין של מועצת המנהלים של החברה, ובה הוחלט פה אחד למנות את דודי אפל כבעל זכות החתימה יחיד בחברה. על הפרוטוקול הזה חתום רק אפל, וחתימתו מאושרת על ידי עורכי הדין יואב מרחבי.

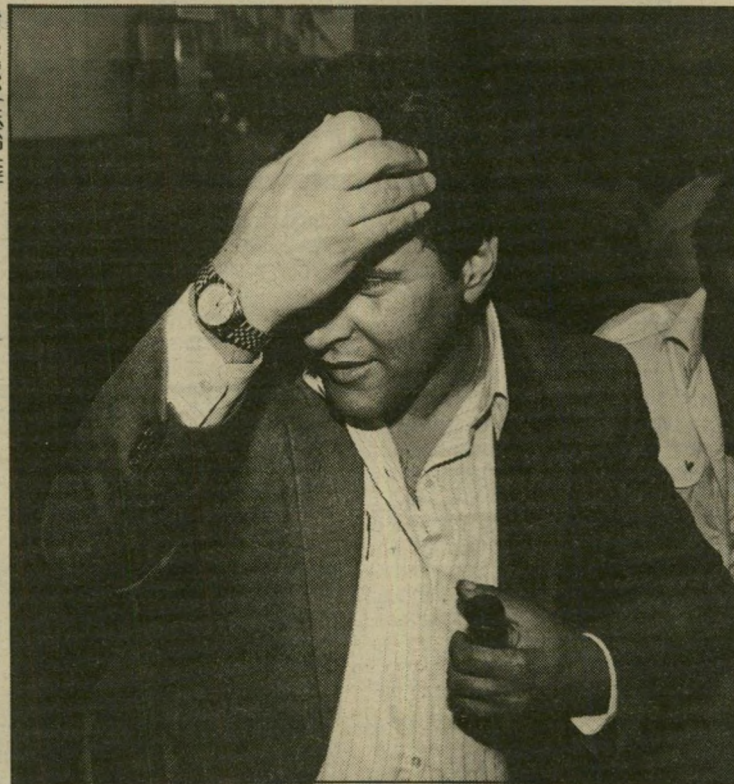
לפרוטוקול זה אין תוקף, מכיוון שרק לאסיפה כללית שלה יש הסמכות לשנות את זכויות החתימה בחברה, ואין מנהל יכול לשנות על דעת עצמו את זכויותיו של המנהל השני.

עוד נודע לגניש כי ב-9 במאס 1989 ערך אפל חוזה בשם חברת אדירים, עם חברת האחים עופר נכסים (1957) בע"מ, ומכר לה את המיגרש בחלקה 74 בגוש 66664 בהרצליה. המיגרש נמכר תמורת 100 אלף דולר. 71 אלף דולר מהסכום שולמו מיד עם חתימת החוזה, והיתרה אמורה להימסר עם העברת הנכס בטאבו, תוך ארבעה חודשים מיום עריכת החוזה.

גניש ניסה לברר אצל רשמי החברות אם נעשו שינויים בתקנות החברה ואם אמנם נעשה שינוי חוקי בזכות החתימה בחברה, אלא שמשך החודשים האחרונים, למרות שנערך חיפוש יזימוי, לא נמצא התיק. הוא נעלם. בתמצית הרשומה במחשב של רשמי החברות מופיע דודי אפל כמנהל היחיד בחברה. מפאת היעלמו של התיק אין כל דרך לבדוק על מה מבוסס המידע במחשב.

בתלונה שהגיש למישטרה, מבקש גניש לחקור כיצד נעשה השינוי בזכות החתימה ללא הסכמתו ויריעתו, ומדוע נעלם התיק.

נסיד

שוכחה

ביתו של אפל, מעליו הצלחת, ולפניו מכוניתו
סדירה שכורה צוועה, קפיצה לווילה מפוארת

לשכל מיני נסיכים בתנועת החרות. כמו שאר הנסיכים, גם דודי אפל (38) הוא בן הדור השני של עסקני התנועה. אבל שלא כמו דן מרידור ועוזי לנדאו, "דודי" אפל התפרסם על רקע של פרשות, הקשורות בשחיתות. באחרונה החלה מתגלגלת פרשה חדשה, הקשורה לעסקאות דודי ("דודי") אפל. שמו של אפל הצעיר נקשר למיספר פרושות הנוגעות לשחיתות אישית, פוליטית וכלכלית.

הפרשה הראשונה, שבה הסתבך, היתה פרשת מתן שוחר למנהל מחלקת החקירות במטה הכנסה, גצל אייזנברג. על פי החשד ניתן שוחר לאייזנברג על ידי נציגי חברת אדירים בע"מ. שמנהל היה דודי אפל ושולם גניש. תמורת השוחר דאג אייזנברג — לפי

דודי אפל (משואל),

דודי שני לעסקני

חרות, בן חסותו

של דוד לוי,

מסובך בפרשה חדשה.

אילנה אלון מדווחת

כתבי האישום — להודיע לחברה על המועדים המתוכננים לפשיטות הפתע של מס' ההכנסה על משרדי החברה.

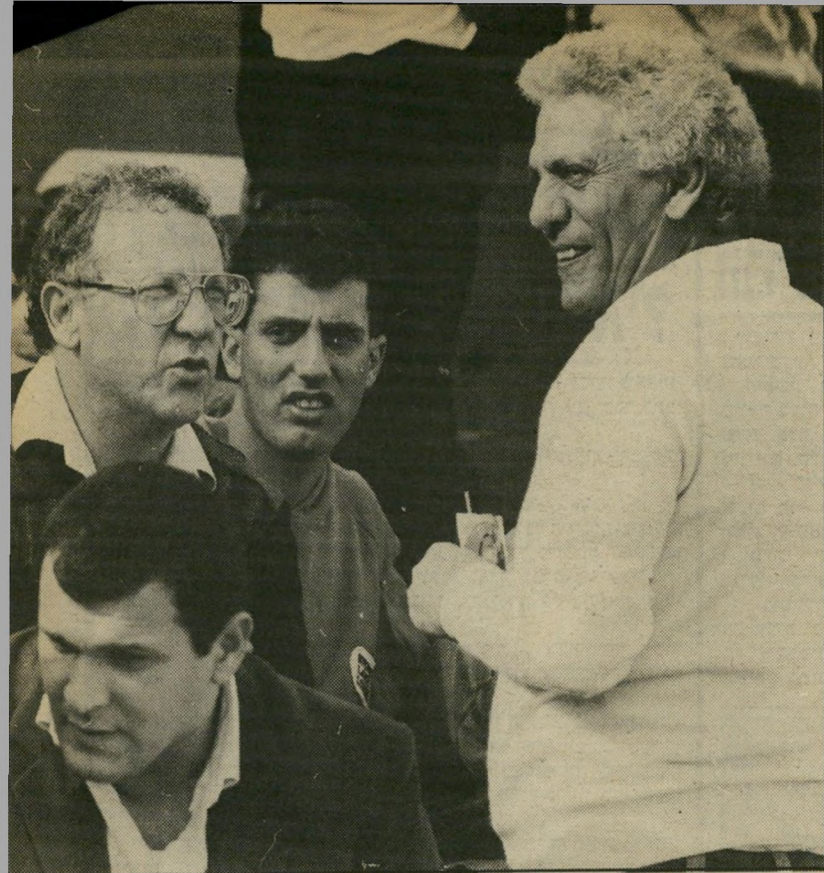
הפרשה השנייה שזכתה באחרונה בכותרות בעיתונות, היא פרשת פינוי מעברת חוטר, שליד באר יעקב.

ראשיתה של חקירת המישטרה בעניין זה היא בר"ח של מבקר המדינה משנת 1987. שם הועלה החשד כי יותר מחצי מיליון דולר נעלמו, וטרם נמצאו עד היום. מקורם של הכספים בפניני מישפחות שהתגוררו במעברה, ושוכנו במענקים ובהלוואות שונות לצורך דיור חליפי.

חברת אדירים, שכנתה דיור חליפי לי מפונים, נטלה את ההלוואות והמענקים שניתנו למפונים, אך במקרים אחרים נותרו

ענת סרנסקי, תל אביב

יון צמיר, תל אביב

אפליהבן (למטה בתמונה) עם בצלאל מיזרחי
לאן ועלם התיק

כשרהשיכון, וכך יכול עדיין להביא תועלת למקורביו, העוסקים ביישוב הארץ ובבנייתה. השבוע התגלה כי אישיהעסקים בני תבין נעצר כעיקבות פרשה חרשה, שעליה הוטל איפול כבד. ידוע רק כי היא נוגעת בענייני שוחד, זיופים, וחשדות לביצוע מעשימימרה ביישוב מכבים, באזור מודיעין, והרב קשור במיטמכים מזויפים והצהרות כוזבות של משקיעים ומישרדיממשלה. נעצרו גם ארבעה עורכידיו, וראשיעיר לשעבר של רמתגן (ליכוד), ישראל פלד ובנו, עורכידיו עמיר פלד. בני תבין נחשב כידורו וכאישיהביצוע של דוריד אפל.

בגובה הגדר יש חריגה. היא היתה אמורה להיג נשא לא יותר מאשר לשני מטרים, עם שיניים בגובה עד 3.2 מטרים. למעשה, גובה הגדר שלושה מטרים. ביתמישפט השלום בתלי אביב קבע שיש להרוס את חריגותהבנייה ולהתאימן לתוכניתבניינידירים, אך הדבר לא בוצע עד היום. לפני שנתיים, אחרי הסתככות עם החוק בעניין מטבעיחוז וחשד לשיחודו של מנהל כלא, עזב גניש את הארץ והותיר את החברה והרכוש בידיו של אפל. אפל השקיע את מירצו גם בעסקים וגם בתמיכה מאסיבית בדוריד לוי, שכוחו במפלגה ירד מטהמטה בשנים האחרונות. אבל הוא נותר בתפקידו

במיקרה של סיכסוך. לוי לא יכול היה לעסוק בפועל בפרוייקט הבנייה, אבל הציג לפני אפל את חברו, בצלי אל מיזרחי, שהיה כבר אז קבלן ידוע ועתיר נכסים. בגלל סיבות שונות, אולי בגלל מישי פטירה של מיזרחי נגד הארץ, לא יכול היה מיזרחי באותה תקופה להיות שותף פעיל לאפל, והוא היפנה אותו לחברו, הקבלן שלום גניש. כך נולדה ההיכרות בין השניים, שהביאה להם בהמשך הזמן ממון רב. במקביל להתעסקותו הכלכלית לא נזח אפל את העסקנות הפוליטית. הוא המשיך לבחוש בסניף צפון תל-אביב יחד עם ירדו הטוב, מיכאל קליינר. הוא המליך מלכים והאריך שרים. בראיון שנתן להעיר ב-1985 סיפר אפל כיצד העלה לגדולה את משה ארנס, בגלל חישובים אישיים. אפל היה בכל מקום, אבל בעיקר במישרד השיכון. הוא היה תומכו הנלהב של דוריד לוי, וידידו הטוב ביותר של מיכה רייסר, שהיה עוזרו של השר. לקבלן אפל היתה דלת פתוחה לכל ועדה, מיכור או פקיד של מישרד השיכון. הוא היה מוכר לכולם כמקורבו של השר. עזר לדוריד אפל בוודאי גם שמו של אביו, אברהם, החביב מאוד על אנשיהליכוד,

ואי אפשר למצאו. הוא מתלונן על מכירת החלקה, השייכת כמפורש אך ורק לו, בלי ידיעתו והסכמתו.

עם אבא במצודה

כיצד הגיע דוריד אפל לעושר גדול כל כך, ולשותפות בחברה קבלנית גדולה? זהו בעצם סיפורו של עסקיחירות רור שני, נסיך של הליכוד, אשר בחר לעשות כסף ולא רק פוליטיקה.

כאשר עלה הליכוד לשלטון היה דוריד רק בן 25. הוריו, ויולט ואברהם היו חסרי אמצעים. האב היה עסקיחירות קטן, שנהג לבלות את רוב זמנו במינון מצודת זאב. המישפחה התפרנסה ברוחק מחנותהגלגל טריה, שניהלה האם ברחובפינסקר בתלי אביב. מצבה הכלכלי של המישפחה היה כה גרוע, שמדי פעם היו בעלייחוב מתדפקים על דלתה ודורשים את כספם.

דוריד ואחותו דליה נשלחו בילדותם למישי פחהיאומנת. דוריד לא התבלט בכישורונותיו. הוא היה גדליקומה ועבכרס, צעקן ואישיכוח. בתאונתיעבודה בביתיהספר המיקצועי נפגע בכפידיו, ולכן לא שירת בצה"ל.

קבלן גניש

איך עברה זכות החתימה?

מנערתו נהג דוריד ללוות את אביו למיזון המצודה ולהאזין לאינטריגות שנקמו מ סביב. הוא הכיר את כולם, וכולם הכירו אותו, כבן נאמן למישפחה הלוחמת. מאחר שלא היה לו מיקצוע, וגם לא כישורים מיוחדים, סידרו לו עבודה במחלקת הגינון של עיריית תלי אביב. אחריכך, בעזרת הלוואות ואשראי, פתח יחד עם ידידיומנוער, שלום פרוסק, חנותיצעצועים בשם אצבעוני בכיכרהמדרינה.

עושר מתאומי

עד אותה תקופה לא היה ביכולתו של דוריד אפל לקנות אף דירה קטנה, והוא התגורר עם אשתו ומישפחתו המתרחבת (חמישה ילדים) בדירות שכורות. כאשר החל שותפו גניש בונה לעצמו את הווילה המפרי את ליד מסילתהברזל בהרצלליה, החל גם דוריד לבנות את הבית הענקי והמפואר שלו כאפקה. את הבניין הקים על ארבעה רונמים של קרקע יקרה, השייכת למינהלמקרקעי ישראל. הבית ברחוב שניר הוא בניין פינתי ענקי, הנראה מהכביש הראשי. על גגו מונחת צלחת טלוויזיה כבירה. הוא מרווח בפאר, וכולל בריכתשחייה, ג'קוזי ומיתקנייוקרה נוספים.

בעת בניית הווילה הפקיע אפל ארבעה מטרים של קרקע עירונית. במינהלהנהרסה יש תיכתובת בכתביד, שבה נאמר כי "ההפק" עה היתה על סמך היתר שניתן בטעות." גם

אפליהאב עם יצחק שמיר
רכילות במינון המצודה

הבנקים: חובות מסופקים, מי אחראי?

עברו רק 10 ימים מאז פירסם הבנק האחרון את תוצאות עסקיו ב-1988. העניין כבר נשכח. בסך הכל מיליארד דולר חובות מחוקים. כבר כתבו הכל, גם ניתחו.

בעוד חודש ייערך באוניברסיטת תל-אביב כנס שידון במאזניה הבנקים, ובזה נגמר העניין.

סגירת הצעדה האוניברסיטה של תל-אביב נידון למאסר על הונאת המוסד בכמה עשרות אלפי דולרים. אין שום קשר, אולי מלבד העובדה שהמקום שהקרישה העיתונות לעניינו של סגן הנשיא, גדול מהשטח שהקרישו העיתונים למחיקת החובות (מיליארד דולר). נמרד ונבדק. ואולי עוד משהו: הפרופסור נשפט ונידון. הבנקאים, לעומת זאת, העלו את שכרם.

זוהי המאגיה של המיספרים הגדולים. מיליארד זה הרבה מאוד, משהו לא נפתס. 25-30 אלף ז', נניח, מכונת חרשה. משהו בהחלט נתפס, וגם נוס.

כל מה שהיה למפקח על הבנקים, הר"ר אמנון גולדשמידט (ורוקא סימפאטי), לומר על מי שהוא מפקח עליהם: הפרשות של הבנקים הן יוצאות דופן: אין ביטחון שלא יהיו משרבים נוספים; הפיקוח-על-הבנקים מכין הצעה לנוהל בנקאי תקין למתן אשראי. אני מציע לחזור ולקרוא את הדברים.

מסתבר שלא היה נוהל תקין. כל בנק ומנהליו נתנו הלוואות כראות עיניהם, גם למי שהיה ביטחון שלא יחזיר. אגב, לפחות שלושה בנקים; מבין פוסט-הרגל, הם של הממשלה למעשה (פועלים, לאומי, מירח). בשבוע שעבר הגיש כונס-הנכסים הרישמי של בנק צפון-אמריקה השודר תביעה של 135 מיליון שקל נגד 24 נתבעים, מנהלים לשעבר של הבנק. על מה? על הנזקים שנגרמו לבנק בידי הנתבעים (וכן היתר — ארזון זוסמן, ג'ן נקש, יואל הרצוג, אירא גילדן, דויד גאון ומיליונרים אחרים), וחובות הבנק לנושיו. הנתבעים, מצידם, טוענים שהיה שם מחלל של בנק ישראל.

ובכן מה דינם של מנהלי-בנקים שהעניקו אשראי לפי נוהל לא תקין, ושגרמו לאובדנו של מיליארד דולר? ניהשתם. הם ממשיכים לנהל את הבנקים, וכאמור העלו את שכרם. איש לא שאל מה שצריך היה לשאול. למה הם לא נותנים את הדין? לשאלה זו יש לי תשובה מוחצת: בגלל אותה סיבה שבגללה אין איש יוצא להפגין כאשר מעלים ב-25% את מחירי הבנוין, הלחם, החשמל, הגבינות, העוף ועוד.

על-כך מספרים מעשה כאחד שנתן הלוואה של 1000 שקלים לחברו, בתנאי שזה יחזיר לו את הכסף בעשרה תשלומים של 100 שקלים בחודש. שאל המלווה: את בנו של הלווה? תגיד, מה יהיה גובה התשלום החמישי? אמר הבן: "לא יהיה כזה". שאל המלווה: "איך זה?" אמר הבן: "אתה לא מכיר את אבא שלי".

ובא לחנייה גואל

מיפעל מרובים, שבררר כלל עוסק בייצור אוטובוסים. מיתקן-חנייה אפשר לרכוש, וקרוי לוודאי יהיה גם אפשר לשכור. גם בארץ.

אבל המטרה היא אמריקה. בניו יורק כבר רואים כאלה, לפי שעה של יצרנים מקומיים.

המיתקן מופעל על-ידי מערכת הידראולית: אורכו 4.6 מטרים, רוחבו 2.7 מטרים וגובהו 3.6 מטרים.

יש שתי גרסאות של הדרחניון. האחת, שמחירה 2000 דולר, המי חייבת הפעלה של בעלי-החניון, והשנייה, במחיר של 3000 דולר, שבה ניתן לחנות ללא סיוע. האמאכר שלי"מר, הכליבו הי

מכסיל החנייה האמריקאי
6950 דולר

פאוס, יהיה מקום. גם בתל-אביב. הוא עשוי גם לפתור את בעיית החנייה של נייזר, למשל. כך מקווים המפתחים-הצרנים —

לעשירים באמת: חבוב לניקי הברכה

מישהו טרח להעיר את אוזני שאני מקפח את בעלי-היכולת. היפסתי ומצאתי. המוצר הבא מיועד בעיקר לבעלי בריכות פר-טיות, אלה, ואני מניח שהם רוב מיניינם של בעלי-הבריכות (לא להחליף בג'קוזי), הנציבים חסרי-אונים מול בעיית ניקוי-הבריכה. והנה, האמאכר שלי"מר מצא את הפיתרון: רובוט בעל הינע עצמי לניקי הבריכה.

רובוט מיוחד-במינו זה, המשרת את עצמו ובעליו, מצויד בשישה מיקרו-שבבים (צ'יפים), בעלי 128 תנועות מתוכנתות מראש. הוא נע

מנקה הבריכה

1295 דולר. הנדול 1795 דולר

אחורה, מטפס על קירות הבריכה וצועד על מדרגותיה. הוא מקרצף מיטשחיה, שואב ומסנן תוך שיפ-שוף, הברשה ומירוק במשך הלילה, והעיקר — ללא צורך ביד מכונות ומדריכה, או פיקוח מכל סוג אחר. השנאי (טרנספורמטור) של הי רובוט מפעיל אותו במתח של 24

וולט, כאשר בקצהו השני, התקע לשקע שבקיר חייב להיות מצויד במתקן מאורק, כדי למנוע מכת חשמל. כושר-הניקה ותנועת שתי המברשות המקרצפות, העשויות מקצף פולימרי (אני חייב לתרגם במדויק), מובלות לאורכה ול-רוחבה של הבריכה ולאורך קיר רותיה, באמצעות זחליל-גומי, הי מאפשרים גם עלייה במדרגות וסי-פוס על קירות. כך כתוב. ותאמינו, זה מה שקורה.

הרובוט מסתובב בהגיעו לקר המים, ומסוגל לנקות בריכה, ותי-היה צורתה אשר תהיה. מערכת-הסינון המובנית (בילט-אין) מסי-

נודע, מוכר גם הוא "מכסיל שטח חנייה", גם באמצעות הרדאר. גם זה מופעל הידראולית. יתר הפר-טים הטכניים פחות חשובים. חשוב במיוחד המחיר. 6950 דולר. אם למיפעל הישראלי יש משווק ורזי, יהיה גם רווח נאה.

מכסיל החנייה הישראלי
3000 דולר

הונגרי, אמריקאי וישראלי נכגשו

לא בדיחה. מעשה שהיה.

וטוב שהוא קורה. היום 11-ב למנייה-הריים, חנכו שר-התחבורה ההונגרי ושגריר ארצות-הברית שם מכון-רישוי ישראלי.

מכון-רישוי ישראלי לרכב קומפיוטסט שנרכש על-ידי חברת מר-יג האמריקאית, שהקימה שותפות עם חברה ממשלתית הונגרית פרמיוואט. מעתה יופעלו בהונגריה מכני-נים לרישוי ולבדיקה של רכב, המיוצרים בישראל. הבדיקה היא באמצעות מחשב, שהי תוכנה שלו תורגמה מעברית ל-הונגרית ולאנגלית. בעל הרכב ההונגרי יקבל את דוח המחשב בהונגרית, כמובן.

עכשיו צריך לומר גם כמה מילים על המשוועים לדבר. יונה בן-דודי הוא מפתח מי-תקן-הבדיקה. החברה האמרי-קאלית היא בבעלות משקיעים יהודיים. המקשר בין השלושה הוא קובי דיין, שאינו דובר הונגרית. בעסקים, הוא אומר, היוזמה מדברת.

אגב, מתוכננת כבר הקמתם של מכונים דומים בפולין (דוח מחשב בפולנית) ובברית-ה-מועצות (ברוסית). כיאה ל-מדינות שזה עתה זנחו את הקומוניזם, יימכרו המכונים בשיטת הזיכיונות, כשהאמרי-קאים שותפים בכל מכון.

לקח כל דבר, כולל עלים, חול, שיער, אצות, חלוקיאבן (אבנים), וחידקים (בקטריות במקור האני-גלי).

בניגוד למקרי-בריכות אחרים, לזה אין צורך במשאבה או בחיבור למסנן של הבריכה. הרובוט מנקה בריכות ששיטחן עד 250 מ"ר. שקית-סינון, העשויה מדריון (סוג של פוליאסטר) לשימוש חוזר, ניתנת לכביסה, כלולה במחיר. הרובוט מצויד גם בכבל עמיד במים, באורך 16 מטרים. הרובוט מנקה מיטשח של כל בריכה. לא מומלץ לשימוש בעת שחיה. בית הרובוט עשוי מפלסטיק קשיח, עמיד בפני חלודה.

גובהו של הרובוט — 22.5 ס"מ; רוחבו — 38.5 ס"מ; עומקו — 36 ס"מ, המישקל — 8.2 ק"ג. המחיר, הכולל אחריות בלתי-מוגבלת וד-מיישלוה: 1295 דולר.

תושב חוץ, עולה חדש וסתם בעלי-זכויות אינם חייבים במס. אורח ישראלי מן השורה, בעל בריכה, יכול לייבא את הרובוט לניקוי-הבריכה, ולא ברור אם יחיר ייב במכס, במס-קנייה, ואולי רק במע"ם. בסופרי המכס, בסעיף ור-בוטים, הכוונה בעיקר לרובוט תע-שייתי שאינו חייב במכס.

מי שרשותו בריכה גדולה יר-תר, יכול לרכוש את הגרסה הגדו-לה יותר של אותו רובוט, בעל אותן תכונות ואבזרים, במישקל של 11 ק"ג, ובמחיר של 1795 דולר, הכו-לל מישלוח, וכמובן אחריות בל-תי-מוגבלת.

אגב, על פי גודלו ומישקלו של הרובוט, בהחלט ניתן להכניסו ל-מיוורה. רעיון.

במדירה

(המשך מעמוד 7)

אותו, כשפתו הפרימיטיבית האופ-יינית: "לגמור עליו". שוטר אמיץ מנע זאת. הערבי ניצל מידי ההמון, נעצר כרין ויועמד למישפט, כיאה במדינת-חוק.

אולם יצחק שמיר לא הסתפק בכך. הוא אמר שצריכים לדאוג לכך ששום ערבי כזה לא ייצא לשלם.

באוזני אדם נורמלי, זוהי קריאה לרצח, למישפט-ליני. כך הבינו זאת הכל. על כן מיהר יועצו של שמיר, אבי פזר, לפר-סם למחרת היום, "פירוש" — הכו-ר נה של שמיר היתה שהאיש יימסר לידי השילטונות.

אולם ההסבר אינו תואם את הד-ברים. ומכיוון ששמיר חזר כמעט מילולית על הקריאה שלו מלפני חמש שנים, אין מנוס מן המסקנה שזהו טיבועו וזהו גישתו: עין תחת עין, שן תחת שן.

האינתיפאדה לקראת מרחץ דמים

יש מידון בין החתייה להסדר ובין התפוצצות הדם.

אלה הם עריין סימנים ראשונים, בודדים. אין הם מעידים עדיין על מגמה. אבל הם אותות-אזהרה. במשך קרוב לשנה וחצי, שבהם נהרגו קרוב ל-500 פלסטינים, הצ-ליחה הנהגת האינתיפאדה לשמור פחות או יותר על מישמעת של אי-שימוש-בנשק.

דם ברחובות. בשבועות האחרונים נסדקת חומה זו. החייל אבי סספורטס נהרג. חייל שני נעלם, ויש חשש לחייו.

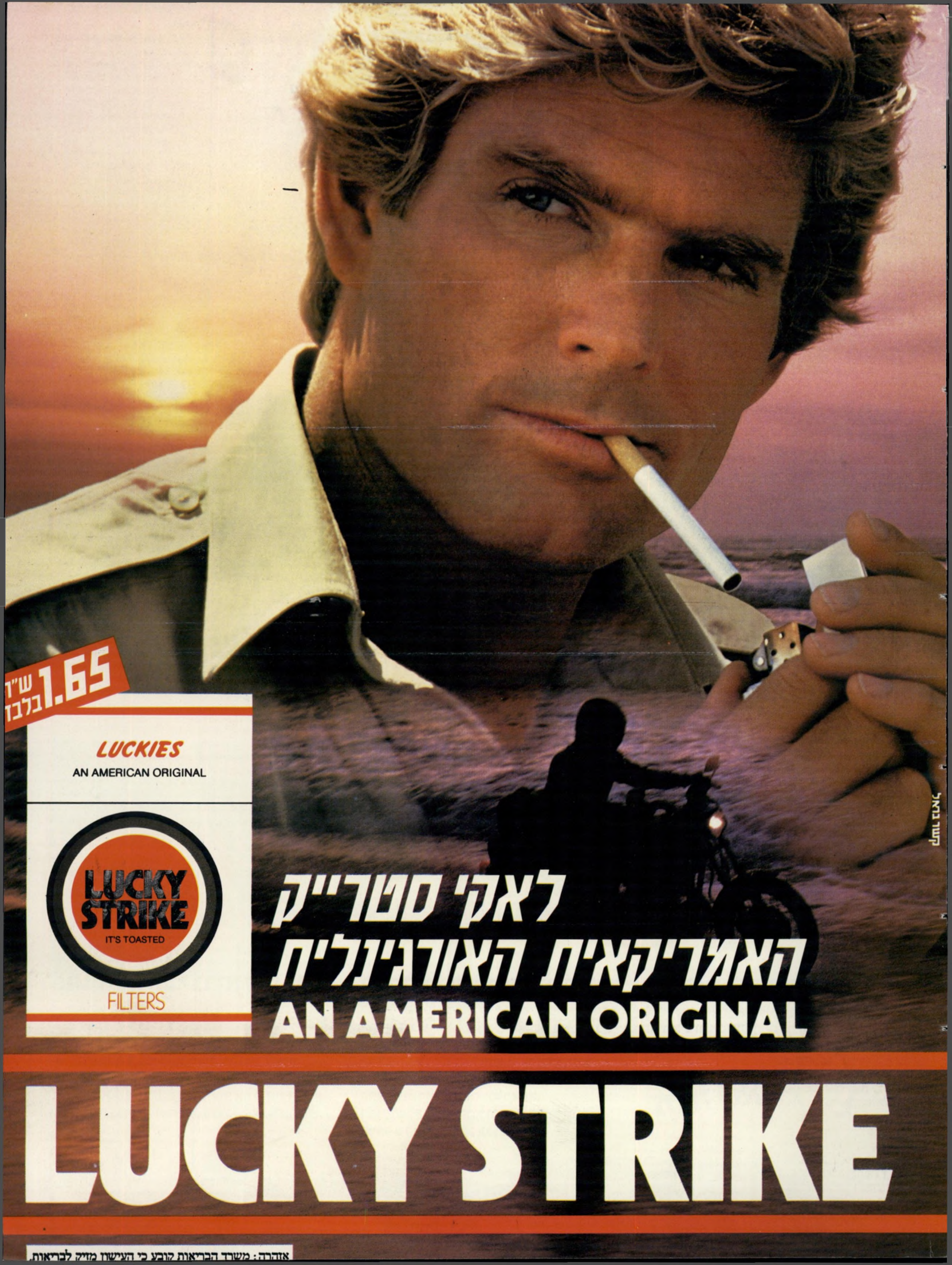
קנאי מוסלמי רץ אמוק ברחובות תל-אביב והרג בסכין אדם קשיש. קנאי מוסלמי אחר רץ אמוק בירושלים, אחרי תפילה לילי-שי-מורים במסגד, הרג בסכין שני קשישים ופצע שלושה.

מומחי-ביטחון שאלו את עצמם השבוע, בראגה: האם יחול מיפנה באינתיפאדה? האם גובר הלחץ על ההנהגה? ואם ההנהגה אינה נכנעת — האם יש בכוחה להשתלט על קנאים בודדים?

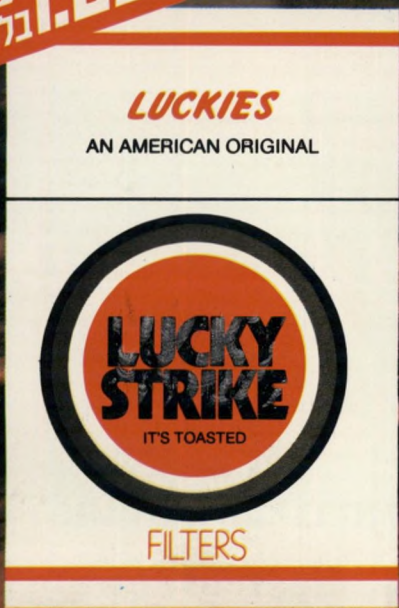
מעגל האימה. כאשר נהרגים 500 אנשים, נוצר מישקע עצום של שינאה. לכל הרוג יש מישפחה — הורים, בנים, אחים, בני-דוד. חלק גדול מן הציבור הערבי גדל במסו-רת של גאולת-ידם.

ככל שמחמיר מעגל-האימה, כן גוברת הקנאות הדתית. קנאות רתית עלולה להביא לאכסטאוה של נקמה, ההופכת אדם למתאבד. המתנחלים, מצידם, שופכים בכונה שמן על מדורה זו, מתוך חשש שהרגעת-הרוחות עלולה לה-ביא את הנהגת הליכוד ל"מכירת ארץ-ישראל".

יש בשטחים הכבושים כמויות גדולות של נשק חם. גם בלעדיו, כל אדם יכול לתפוס סכין ולהרג. אם האינתיפאדה תתפוצץ לפתע, עלולה הארץ כולה לטבוע במרחץ דמים, שאת השלכותיו הלאומיות והבינלאומיות אי-אפשר אף לחזות מראש.

ש"ד
בלבד 1.65

לאקיי סטרייק
האמריקאית האורג'ינלית
AN AMERICAN ORIGINAL

LUCKY STRIKE

מגה סאן - הכי טבעי לכף הרגל

אנדרסון

מגה סאן - הכי יפה לכף הרגל

לקראת קיץ '89 מציעה מגה שפע רב של דגמים חדישים בצבעים אופנתיים לתינוקות, ילדים נשים וגברים.

מגה סאן - הכי נוח לכף הרגל

לסנדלי מגה סאן סוליה קלה וחזקה ורפידה מיוחדת המיוצרת באירופה בעיצוב מדויק לפי דרישות כף הרגל הישראלית.

הרפידות מיוצרות ב-2 רוחבים - צר ורחב, וב-2 דרגות גמישות - רך וקשה יותר, ובכך מתאפשרת התאמה ונוחות מירבית לכל כף רגל. המגע המלא של כף הרגל והרפידה מקנה תחושה נעימה של הליכה יחפה על חול.

מגה סאן - הכי בריא לכף הרגל

למגה סאן רפידה בעלת מבנה מיוחד המעניק תמיכה מלאה לכל חלקי כף הרגל ומונע התעייפותה.

רק למגה סאן, סנדלי הבריאות של מגה, דגמים מיוחדים עם רפידה רפלקסולוגית. רפידה זו הינה בעלת בליטות עדינות הממריצות את מחזור הדם וגורמות בכך לתחושת רעננות לכף הרגל ולגוף כולו.

נחשבו לרגע על הורינו

קום, ניצל את הפילוגים שבקרב המחתרת, ונעזר כפלא אחר נגד רעהו?

הצרפתים לא השתגעו לברר זאת במישפטו של בארבי. למה לפתוח פצעים ישנים? למה לפגוע במיתוס הלאומי? (האם משהו אצלנו היה שש לעשות סרט על אנשי אצ"ל שנמסרו לכולשת הבריטית עליידי ההגנה, ועונו שם למוות?) אך אם ראשיהגסטאפו בארבי שיתף-פעולה עם פלג פרו-אמריקאי במחתרת, האם היה כבר אז קשור עם המודיעין האמריקאי? האם שרתו אצל האמריקאים מיד לאחר המלחמה? מה היה רק המשך הקשר הזה? האם בשל כך הברית האמריקאית עם הארכיידיוצח לדרוס-אמריקה, בעזרת האפיפיור שחיפה על השואה?

... שוטר צרפתי מסביר מדוע שיתף פעולה עם בארבי. הוא הצליח להציל מידיו כמה אנשים. אלמלא הוא, היה בא במקומו איש גרוע יותר.

חלק גדול מן הצרפתים שיתף פעולה עם הנאצים לאורך כל הדרך. לכל אחד היתה סיבה טובה. תמיד יש למשת"פים (משתפי-פעולה) סיבה טובה.

האם מותר בכלל לשיתף-פעולה עם הכובש? היכן הגבול? מי שמתחיל לשיתף פעולה כדי לעזור לבני-עמם, מתי הוא גולש לשיתוף-פעולה נגד בני-עמם?

הרי הנאצים התנהגו בשנים הראשונות שלהם בצרפת כג'נטלמנים אמיתיים כלפי הצרפתים (הלא-יהודיים). היה כיבוש לירבלי, נאור, רק בהתגבר מילתמחמת-המחתרת הפכו הנאצים גם שם לחיות-טרף. איך היו בני האוכלוסיה הכבושה אמורים להגיב בכל שלב?

... מיצעד אינסופי של בני-אדם — פשוטים ומתחכמים, גיבורים ונבלים, מענים ומעונים. האיש המקשר בין כולם, בארבי, וזו הויכוח על ספסלי-הנאשמים, עדיין גא, עדיין בז לזולת. עכשיו הוא שוכן בכלא הצרפתי, עד סוף ימיו. ...הסרט מוקדש לאותה אשה בקומה השנייה. לא מצאו אותה. איש שנת יודע מה קורותיה. האם היתה גיבורה? האם יש בכלל גיבורים מלידה?

אופולס עצמו שאל את עצמו את כל השאלות האלה. אפשר לדבר איתו על כל כלי סוף (בסך הכל שהיה מבחיתו במשך שבע שעות, ועוד נותרו לו הרבה שאלות ששכחתי לשאול). האם היינו נוהגים כאותה אשה, באותו המצב? אופולס: "אינני חושב שמישהו יודע מראש איך היה מתנהג במצב כזה. אינני חושב שיש בכלל תשובה קבועה. זה תלוי בהרבה רבדים — איך שנת בלילה, האם היה ריב במשפחה, האם הילדה מצאה את בעיניו או לא, האם באותו רגע אתה פחד או לא — האם, האם, האם. אולי היית מתנהג כך, ומחר אחרת." לא נותרה אלא מין תפילה בלב: שלא אבוא לעולם במיבחן כזה. ושלא אבוא — שארע להתנהג כבן-אדם.

חצי מיליון גרמנים

כשאנחנו מדברים על "פושעים נאציים" (והרי השבוע דובר עליהם עד כוש) אנחנו מקילים על עצמנו את העבודה: כאן הנאשים ההגונים (אנחנו), שם הפושעים.

במציאות זה הרבה יותר מסובך. פושע הוא מי שפוגע בחוקי-החברה. אבל כאשר המישטר כולו רשע, פושעני, הרי האדם ההגון מפר את חוקי-החברה. החוק הוא לצד הפושע.

אדם הגון, במצב כזה, הוא חריג. הוא מפר את החוק. הוא מפר את מוסכמות החברה. לא זה כלבד שהוא מסתכן במאסר, בעינויים, מוות. הוא מסתכן גם בנידוי חברתי. הוא עלול להיחשב כמטורף, כתימהוני, כיוצא-דופן, כמגוחך, כדון קיחוס. החרות ליד שולחן-המישפחה יגנו אותו. כשאתה הולך בדרך הסלולה, שהיא דרכו של שומרי-חוק והולך-בתלם, אתה נהוג על פי האמיתות שאתה שומע אותן על כל צעד ושעל, בגן-הילדים, בבית-הספר, בבית-ההורים (לרוב), ברוב, בכלי-התיקשורת, בספרים, בקולנוע. במדינה פושענית, גום האמיתות הן פושעניות.

היתה מחתרת גרמנית. קטנה מאוד, אבל גם אמיצה מאוד. מאור. כמעט כל האנשים והנשים שבה נתפסו, הוצאו להורג בעינויים נוראים, לעיתים יחד עם בני-משפחותיהם. 500 אלף גרמנים (חצי מיליון) מתו במחנות-ריכוז — קומניסטים, סוציאליסטים, דתיים (הן קתולים, הן פרוטסטנטים), שמרנים, הגונים, סתם מותחני-ביקורת, מספרי בריחות על הפיר. האם זה הרבה? האם זה מעט? האם זה כאין וכאפס לעומת גודל הפשע?

חוקרת ישראלית התלוננה השבוע בטלוויזיה שלנו על כך שספרות-הילדים הגרמנית מוציאה את אנשיה-המחתרת הגרמנית מחזק לכל פרופורציה, מעלה אותם על נס כאילו היו הם הגרמנים הטיפוסיים, הם ולא הנאצים. זוהי שערוריה ואולי, בכל זאת — אולי נכון דווקא להציג אותם לנוער הגרמני של ימינו כמודלים לחיקוי ולהדהוד, כמייצגים האמיתיים של העם הגרמני? האם כך ניתן לגרמנים לבנות תודעה לאומית חדשה?

אינני יודע. שאלתי את אופולס. גם הוא לא ידע. לך תדע.

יקרה, (להתראות...) ("מדוע דווקא שיר זה? נחשתי ושאלתי את אופולס: "האם שיר זה נחת ביוכרוך כשהיית ילד?" קליעה לבול: אופולס, שנולד בגרמניה, יצא משם בגיל 5 (באותו המסלול שבו יצאתי אני). אחר-כך לקח אותו אביו, בימאי קולנוע גם הוא, לטיוולים בצרפת, ושם שרו שירי-מולדת גרמניים. השיר העליז הזה, גרמני מאין כמוהו, היהודי נגידו חותך — קונטרס-פונקט — לעלילת הסרט. אופולס ראיין בסרט, במשך שישה שבועות בלבד, כ-90 בני-אדם בארצות רבות. הכל מדברים בסרט בשפותיהם:

צרפתי, גרמני, ספרדי, אנגלי. אינסוף טיפוסים, שכולם קשורים איכשהו בבארבי.

... ידד גרמני של בארבי, שהיה שכנו בגלות, בפרו. בארבי רימה אותו. הוא מוועז. זהו הרע שבכל הפשעים: "בגידה בחבר". הוא דרש מבארבי להחזיר לו לפחות שליש מהכסף שגנב. בארבי ציפצץ עליו. הוא הלשין על בארבי. נראה שהמצור הסופי על בארבי התחיל דווקא בזה: באיש-ס"ס שהתנקם על "בגידה בחברות", הנורא שבכל הפשעים כספרי החוקים של אירגון-הפשע הגדול בהיסטוריה.

... איש ס"ס אחר בגרמניה. בניגוד לבארבי, איש-הגסטאפו (המיסטר החשאי), שירת איש זה בס"ס הקרבי ("וואפן אס-אס"). כשאופולס מראיין אותו, הוא פונה במישרין לעבר ערשת המצלמה ומכריז: "שש אוגדות של הס"ס הקרבי הצילו את אירופה. אנחנו עצמנו הוא הצבא הרוסי. אלמלא מה האוגדות שלנו — מייד אמנה אותן בשמותיהן, אחת לאחת! — היו הרוסים שולטים כיום בכל אירופה, עד לחוף האטי-לנטי..."

... אנשיה-המודיעין האמריקאים. הם העסיקו את בארבי מיד אחרי המלחמה, כסוכן-ריגול נגד הקומוניסטים. אחד מהם רשם בתיק של בארבי, "איריאליסט נאצי". למה התכוון? אין הוא זוכר. אשתו הגרמנית, הר כלונדל, יושבת לידו. בכל פעם שהוא מתחיל להשיב על שאלה, היא מתערבת ועונה במקומו. הקהל צוחק. בכלל, צוחקים הרבה בסרט זה.

איך בכל זאת הגיע. הרוצח מיליון, איש-הגסטאפו המ' בוקס, למודיעין האמריקאי? נו, טוב, חיפשו מומחים, אנטי-קומוניסטים...

... לאורך כל הסרט צץ שוב ושוב שמו של ז'ן מולין. שליחו של דה-גול. גיבור המחתרת הצרפתית. הוא נלכד, עונה, מת. בארבי לכד אותו. איך? ראשי המחתרת בליאון התכנסו בכירה מסוימת, הבית הוקף על-ידי הגסטאפו, כל המיפקדה נעצרה. מי הלשין?

מי הלשין על ז'ן מולין? בהדרגה, צעף אחרי צעף, מתערטלת המחתרת. המחתרת הצרפתית מופאת, נושא של פולחן לאומי, שכולנו למדנו להעריץ אותה בשל גבורתה, שהונצחה במאות סרטים. מיתוס יפה. אך במציאות היו בה פלגים יריבים — פרו-קומוניסטים, חסידי דה-גול, אנשי-מין, פרו-אמריקאים. הם ניהלו אינטריגות זה נגד זה, על רקע אידאולוגי, מיפלגתי, אישי. האם הלשינו זה על זה?

הפלג הימני קיים יחסים עם ראש הריגול האמריקאי בשווייץ. האם נאמר לו שם שיש להיפטר מז'ן מולין, שהיה כאילו פרו-קומוניסטי (או סתם חסיד של דה-גול, איש ימני, שהסתייג מן המיקרואקס) של בארבי, ראש-הגסטאפו כמי

בארבי (באמצע) וחברים בבוליביה

דו"ח על יום-השואה שלי: כ-10 בבוקר הלכנו לצפות בסרט התיעודי המונומנטלי מלון טרמינוס. חיו ועיתותיו של קלאוס בארבי, על ראש הגסטאפו בעיר לייאון. (במלון טרמינוס שכנה המפקדה). הצפירה תפסה אותנו ברחוב. עצרתי, יצאנו, עמדנו דום. לפנינו עצה מכונית בעלת לחות כחולה והאות ע', המזהה את בעליה כאיש-עזה. ישבו בה שני ערבים. הם עצרו בפסק הקטן שנצמד, היססו, הסתכלו סביב, יצאו מן המכונית, היססו, עמדו, התכוננו. אולי לא ידעו במה העניין. אולי התלבטו איך עליהם להתנהג.

צפיתי בסרט במשך חמש שעות רצופות. הייתי מרותק. בשעה שלוש וחצי יצאנו, לא המומים, אלא מלאי חוויות, שאלות, תהיות. נסעתי עם זוג חברים לשפת-הים של יפו, כדי לאכול ארוחת-דיגים מאוחרת.

הים היה יפה, קרני השמש פיוזו על הגלים, היה נעים, מלצרת צוילה ויפה הגישה לנו כפנים מחויכות. בא לי להגיד: לפני שנאכל, הבה נקריש דקה אחת של מחשבה להורינו, שהסתלקו משם בעוד מועד, שבכותם אנחנו חיים ונמצאים כאן, במקום הנחרד הזה.

אחר-כך מיהרתי הביתה. שני פרופסורים אמריקאים באו אלי כדי לדבר על היכולת הגרעינית של ישראל. לא ריברנו על סודות. (אין לי.) מה שהטריד אותם היה: מדוע אין בישראל ויכוח על הנושא הזה? יש לישראל אופציות שונות בתחום הזה, יש הרבה שאלות והרבה תשובות אפשריות, הן נוגעות לעצם קיום המדינה. איך זה יתכן שדווקא על נושא זה אין שום ויכוח בכלל? איך זה שכולנו מתנהגים כאילו אין זה נוגע לנו?

קטעתי את הישיחה הפוליטית כדי למהר בחזרה למוסיאון, שם השתתף מרסל אופולס, הבימאי של הסרט על בארבי, במסיבה של שאלות ותשובות.

התכוננתי באיש מקורב. איש מרשים, מושך, מרתק. יהודי אמיתי, אף שאמו נוצרית וכן גם אשתו. מלא לבטים, מלא הומור, מלא חוכמה. כבר אני יהודים כאלה במדינת-ישראל. במדינה שלנו הוכרז הון הזה של יהודים אמיתיים.

כשהסתיימה המסיבה מיהרנו לחזור הביתה. בבניין המוסיאון צבירו, רחל ואני, על פני הדלת הפתוחה של אולם הקולנוע. איננו סרט. האולם היה כמעט ריק. הדרון החביב עודד אותנו להיכנס. נכנסנו, רק לכמה דקות, כדי לראות מה זה. נשארו שם במשך שעה וחצי. צפינו בסרט ישראלי שלא ידעתי מהו, שאת התולדות החממנו, שלא ידענו את שמו. סרט על ישראל כבד-לאביב שנקלע במיקרה לחבורה של פועלים ערבים, עובד איתם בבניין, מתחלק בחיותיהם, נלקח לעזה לביקור אצל מישפחה. סרט משעשע על הגזענות. סרט טוב. בדעיכר הסתבר לי ששמו נישואין פיקטיביים.

קרוב לחצות הגענו הביתה. שכנה השאירה לנו קאסטה, הסרט האנגלי מכנסה יפהפיה שלי. היה לנו חשק לראות בסוף משוה קל, קומדיה. סרט מצויין. הנושא: גזענות. חיוו של פאקיסטאני צעיר בבריטניה, המקיים יחסים הומורסטיקאליים עם פאקיסטאני אנגלי גזעני. מצחיק, אך מעורר למחשבה. כך עבר עלי יום-השואה, לגמרי במקרה, בלי כל תכנון, בצורה המתאימה לו: גזענות במשך 14 שעות.

עולמו של בארבי

המיסטר הצרפתי עוצרת מישפחה יהודית, המתגוררת בקומה השלישית, כדי למסור אותה לירי הגסטאפו, לגירוש ולהשמדה.

המישפחה והשוטרים יורדים במדרגות. בקומה השנייה נפתחת דלת, שכנה מנסה למשוך לתוך הדירה ילדה יהודיה. השוטר הצרפתי מבחין בכך, דוחף את האשה בנסות חזרה לתוך דירתה ושוטר את הדלת. הילדה נשלחת למחנות, כמו כל מישפחה.

שאלה: מה הייתי אני עושה במקום האשה הזאת? ואתה? האם היית מעוז?

בוורא. אתה גיבור. אבל אילו ידעת שבגלל זה היית עלול להילשטל בעצמך למחנה-ריכוז, לעינויים נוראים? גם אז. הרי אתה גיבור. אבל אילו ידעת שבמיקרה זה ישלחו למוות גם את ילדך הקטנים שלך?

היכן גבול הגבורה? וזהו רק אחד מהמחשבות רבות של שאלות העוברות בתודעת הצופה במשך חמש השעות של מלון טרמינוס. חיו ועיתותיו של קלאוס בארבי. אינסוף שאלות. אף לאחת מהן אין תשובה בטוחה.

למשל: מה היה קורה לבארבי, אלמלא היו הנאצים עולים לשלטון? נער קאתולי, שנועד לכמורה. מוכשר. ציונים מצויינים. האם היה הופך לכומר, שהיה מתנכל רק לקרובים לו ומענה אותם כחשאי בעינוי-המנפשי? או שהיה הופך אל-תעשיה, מנכ"ל כלשהו, שהיה מתעלל בפקידיו, באשתו, בילדיו, בפילגשו?

במשך כל הסרט חוזר ומושר, בפי מקהלה של נערי-יונה, שירעם גרמני יפהפה (להתראות, מולדת יקרה / מולדת יקרה, להתראות / אני מוכרח לנרוד לחוף חרוק / מולדת

גבייה על חשבון הסוכנות ★ אילתורים של שחקנים ★ יוסי גרבר וספר השיאים של גינס

ירושלמית, המעוטרת בציפורי מתכת, אך היא נאלצת לדרות את ההזמנה. בגלל האיתורפאה היא מתקשה במציאת האבן, החור מרים הדרושים והעובדים המתאימים.

■ **אילן מאזל**, בנם של המנצח **לוראן מאזל** ושל הפסנתרנית הישראלית **ישראלה מרגלית**, התקבל ללימודים

אוס חגג את יום הולדתו בנהגיה בחברת ידידים רבים, שהגיו עז מרחבי הארץ לחוויתו המפוראת. **אילנה גור** שהיתה בין המוזמנים, שבה לביתה בשעת לילה מאוחרת, ובגלל תנאי ראות לקויים, מעדה ושברה את קרסולה, והיום היא מדרה מגובסת ללא קביים. באחרונה קיבלה גור הזמנה ל-11 מזרקות מאבן

כתב יצירה לזכר אשתו. בשעת לילה מאוחרת, בדיוק בשעה שבה היו נוהגים ברנשטיין ומנוהג לנגן יחדיו על הפסנתר, פנה ברנשטיין למרחו, והזכיר לו את הרגעים המשותפים שלהם. המעמד היה מרגש וחזק מדי עבור המאסטר, ודקות ספורות לאחר מכן הוא קם ועזב. ■ **התעשיין מיקי שטר**

אומן מידהאבסבורג, שהוא עכשיו עסקן ימני בגרמניה, הורגרי הפליג בשיבוהו של האציל האוסטרי, טען שהיה אנטי-נאצי וביקש להוכיח זאת בשפע של

■ הסופרת **שולמית לפיד** ציטטה בספרה האחרון, מקומון את התובעת-לשעבר **פנינה דבורין**. בספר, מותחן שבמרכזו זעלומת-רצח של אשת-שופט,

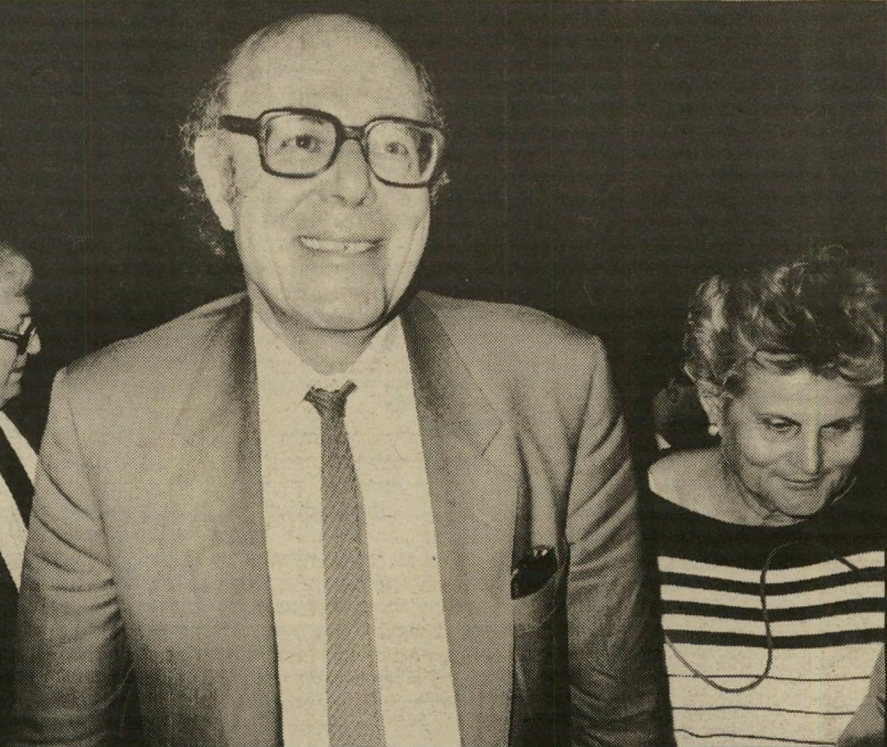
יוסי ביילין סגן שר-האוצר, ושלמה לוי, יו"ר מזכירות "אגד", היו אויבים. ביילין היה האיש הרשביקש לעשות קיצוצים ב"אגד". לוי הזמין לארוחת-צהריים, כדי ליישר את ההדורים, והעניק לו במתנה סמל מזהב של "אגד".

מובאות. אפולס התפלא על כך שכנישיו ירע כל פרט על היש, ולבסוף לחש באוזנו של מארחו: "מי זה האיש הזה?" השיב לו זה בפליאה: "מה, אתה לא יודע? זהו **אישתוואן סאי בוי**" אפולס, המעריך את הכימאי ההונגרי המהולל (מפיסטו), קולונל רדק, ורואה בו את אחד מגדולי-הקולנוע, נבדק במיקצת.

■ **מרסל אפולס**, הבימאי של הסרט על **קלאוס ברבי**, סיפר השבוע סיפור משעשע: כאשר נבחר למוסד קולנועי יוקרתי כברלין ערכו לכבודו מסר בה בראשית המסיבה הכירו לו הונגרי נמוך-קומה, אך הוא לא הצליח לקלוט את שמו. התפתח חת ביניהם שיחה, שהתגלגלה לירוש בית-המלוכה האוסטרי,

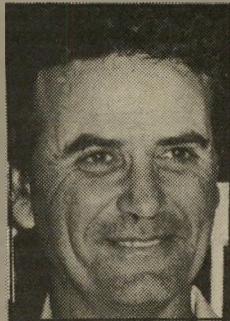
אומר אחד הגיבורים: "כמו שאמי רה התובעת פנינה דבורין במישפט המפורסם: 'דמעות אני לא ראתי שם'." כאשר סיפרו על כך לפנינה דבורין, היא לא הופתעה. מסתבר כי הסופרת טילפה אליה לפני שנה וביקשה את רשותה להשתמש בציטטה שלה בספרה. דבורין, דרך אגב, טרם קראה את הספר.

■ **מרסל אפולס**, הבימאי של הסרט על **קלאוס ברבי**, סיפר השבוע סיפור משעשע: כאשר נבחר למוסד קולנועי יוקרתי כברלין ערכו לכבודו מסר בה בראשית המסיבה הכירו לו הונגרי נמוך-קומה, אך הוא לא הצליח לקלוט את שמו. התפתח חת ביניהם שיחה, שהתגלגלה לירוש בית-המלוכה האוסטרי,

מרסל אפולס בימאי סרט-הענק על איש-הגסטאפו בארבי, היה אורח-הכבוד בהצגת סירטו בתל-אביב. משני צידי יושבו נשיא-המדינה, חיים הרצוג, וראש-העירייה, שלמה להט. נראה שצ'יף היה עייף, כי במהלך הסרט הארוך (חמש שעות) נרדם שוב ושוב. בכל פעם נשמת ראשו הצידה ונח על כתפו של הבימאי. זה ניסה בעדינות להרחיק את ראשו מעליו. צ'יף היה מתעורר, יושב שוב, ונרדם שוב, וחוזר חלילה. הרצוג, לעומת זאת, נשאר ערני, וסיפר לבימאי שבימי כהונתו כקצין-מודיעין בריטי, במלחמת-העולם ומיד אחריה, נודעו לו הרבה פרטים שאינם ידועים גם לבימאי. בתמונה: זיווה להט ליד הבימאי, בהצגת הבכורה לסרט, בתל-אביב.

עיקול על משכורת

ניסים זיוולי
שהסוכנות תשלם

דליה חוברס, מפיקת סרטים בחברת "גלובוס-טון", הגישה לבית-המשפט תביעה נגד ניסים זיוולי, שהיה יושב-ראש מטה-ה"חירות של מיפלגת-העבודה על אית-שלום עבור תשידיי שרות שהיא הפיקה עבורו במסע-הבחירות לכנסת. בית-המשפט הוציא צו-עיקול על משכורתו של זיוולי. אריק בן, מנכ"ל חברת הגבייה "צ'יק צ'ק", פנה לבנק כשבידו הצו, כדי לעקל את משכורתו של זיוולי, אך ממפיג לגת-העבודה פנו לבן כדי שיתיר את העיקול לחודש זה בלבד, כי לזיוולי אין כסף בבנק. איש-הגבייה בן טען שאין באפשרותו לבצע את תהליך ההתרה, מכיוון שזה תהליך ביורוקרטי הדורש טיפול של יום-עבודה שלם, והוא ביקש מאנשי-המיפלגה שישלחו שליח שיבצע את העבודה השחורה, הכרוכה בהרבה ריצות וניירת. השליח יצא לדרך, וכשהתברר לו שהמוטל עליו מצריך יום-עבודה שלם הוא דרש 170 שקל כשכר-טירחה. הוא צילצל לניסים זיוולי, ושאל אותו את מי לחייב בסכום הזה. תשובתו של זיוולי: לחייב את הסוכנות היהודית, שם הוא מכהן כיו"ר מחלקת-ההתיישבות.

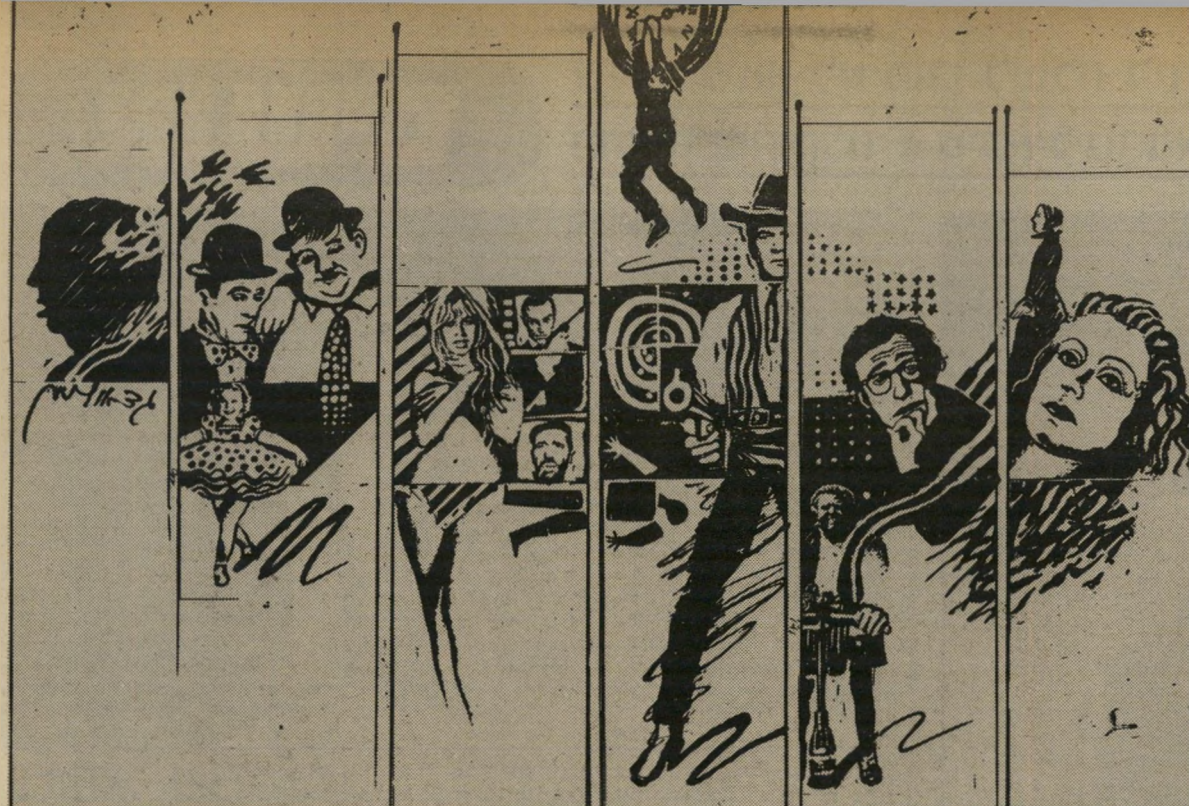
ישראל קיסר (מימין), מזכ"ל ההסתדרות, התבקש על-ידי ידיד בשם בר-דוד שיחתם לו על קטלוג תערוכת-האמנות בהסתדרות. קיסר חיפש שולחן, וכשלא מצא - התכופף, וירכו שימשה כשולחן-כתיבה. התמונות נרכשו כתמיכה באמנים עם הקמת המדינה.

באוניברסיטה היוקרתית האיר-וורד. הוא קיבל מילגה לשמונה שנים, אך מאחר והוא בן עשירים הוא לא יקבל את המילגה הכספית, אלא רק את מילגת הכבוד. ההורים מממנים את לימודיו, והוא עוזר לפרנסתו בשיעורים פרטיים שהוא נותן בפנסנתר.

■ השחקנית יעל דרורי-נוב עוסקת גם בעבודות קהילתיות בפרויקט ערביי-הודי ביפו. במסגרת עבודתה וקשריה כשחקנית היא פנתה לכימאי חנן שניר וכימיקה ממנו שיאפשר ל-50 ילדים לראות חזרות של הצגה שהוא מביים בקשתה נתקבלה.

■ בימים אלה עומדת להסיים תיים הכוררות בין המיסערו מקם מלכה לבין האחים רמי וטדי שאולי על גורל המועדון המפורסם. מלכה הגיש נגד האחים שאולי תביעה על 900 אלף שקל, והם הגישו תביעה נגדית על סכום של 800 אלף שקל.

■ כשהמטפלת חולה, השחקן נים חייבים לאלתר. זה מה שקרה לזוג השחקנים שלמה ואוסנת וישינסקי. אוסנת היתה עסוקה בחזרות לסלווייה, ואילו כעלה היה בעיצומן של חזרות למחזה חדש. המטפלת חלתה, וכתוצאה מכך נאלץ שלמה להביא את שני ילדיו לחזרות. בנו ליאור, בן ה-

המראות באולם, הנישאות לגובה של שלושה מטרים, יעטרו דמויות ידועות מעולם הקולנוע. (הקוראים יכולים לזהות את הדמויות, השמות מופיעים במסגרת בתחתית העמוד הבא).

גד אולמן הציר, עובד בימים אלה על קיר של מראות-ענק, שיקשט את כתלי אולם-הכניסה לבניין ה"סינמטק" החדש של תל-אביב, שייפתח בעוד חודש. את

משדרני קול-השלוש: "יוסי-הול" דת שמח לאייבייבי, שהוא היום בן 100, ואנחנו מקווים שהוא ישלח לספינה ארגז בירה, כדי שנוכל לחגוג. השרון השי מיע את השיר יוס-הולדת שמח של סטיבי וונדר, ואמר, עם סיום השיר: "אני מתנצל, אייבייביי הוא לא בן 100, הוא בן 99".

■ לחבר-הכנסת צירלי ביי טון אין מול עם שכניו לספסל הכנסת. בהתחלה הושיבו אותו ליד גאולה בהן, אבל הוא הו' דיע שהוא "אינו מוכן לשבת ליד הבכיינית הזאת". יושב-ראש הכ' נסת שמע את בקשתו, וקבע שהוא יישב ליד רפאל ("ר-פול") איתן.

קות, כי הוא מבטל לו את כולו, ושיפסיק לקחת את הכרורים שהוא לא לוקח.

■ רתיעה מהולה באי נוחות ליוו את השחקן יוסי גרבר, כשמרד מרים של קצין נאצי בערב יוס-השואה לצורך צילום מים לסרט אמריקאי המצולם גם בארץ. זהו סרט על יהדות סלר ניקי, שהושמדה בחלקה באושי וויץ ובירקנאו. הבימאי רוברט יאנג פגש בגרבר והציע לו את תפקיד מפקד הס"ס בסלובניק. לצורך התפקיד הוא התבקש לבוא לאתר הצילומים לצורך מדידות דיוקא בערב יום השואה.

■ ביום-הולדתו של אייביי נתן, שחל באחרונה, הכריזו אחר

טעות אחת. אחת הבובות היתה אמורה להיות קרובה ביותר לכו' בה אחרת ואו לומר את המישפט: "אני שומע את ליכך פועם". אך מאחר וסמית לא הבין את הטי' כסט הוא העמיד בטעות את שתי הבובות במרחק חמישה מטרים זו מזו.

■ השחקן יוסי גרבר מנסה להיכנס לספר השיאים של גינס. בחופשת הפסח האחרונה הוא הו' פיע 23 הצגות של שון לי וון 17 הצגות של הדלפה והצגה אחת של קידוש. אחר מרופאי המחלקה הקרדיולוגית של איכ' לוב. מקום שבו היה מאושפן לאחר אירוע בליבו, ראה אותו לאחר ארבע הצגות ביום אחר, ואמר לו שלא יבוא יותר לכדרי

5, הסתובב בין השחקנים, ובנו התינוק שכב כעריסה צמודה לאביו, שעסק מרבית הזמן בהשקטנו.

■ לזמר שירייה-מיוזר אבנר גרסי יש אה בשם יאיר גרסי שהוא מפעיל בובות בתיאטרון הבובות של אריק סמית. למז' לו הרע של סמית נפטרה אמה של האחים גרסי פחות מ-24 שעות לפני הצגת-הבכורה של מלכת השלן. ההצגה השנייה של תיאטרון-הבובות בשכונת התיק' ווה. לא נותרה ברירה, אלא לכ' טל את ההצגה, אך אריק סמית החליט שהוא בעצמו יפעיל את הבובות, דבר שלא עשה מאז 1974. הכל עבר כשורה, למעט

רחל אבנר, העולם הזה

גבי גור בתו של מנ' תחיה-לב דני גור, באה לחופשת-מולדת.

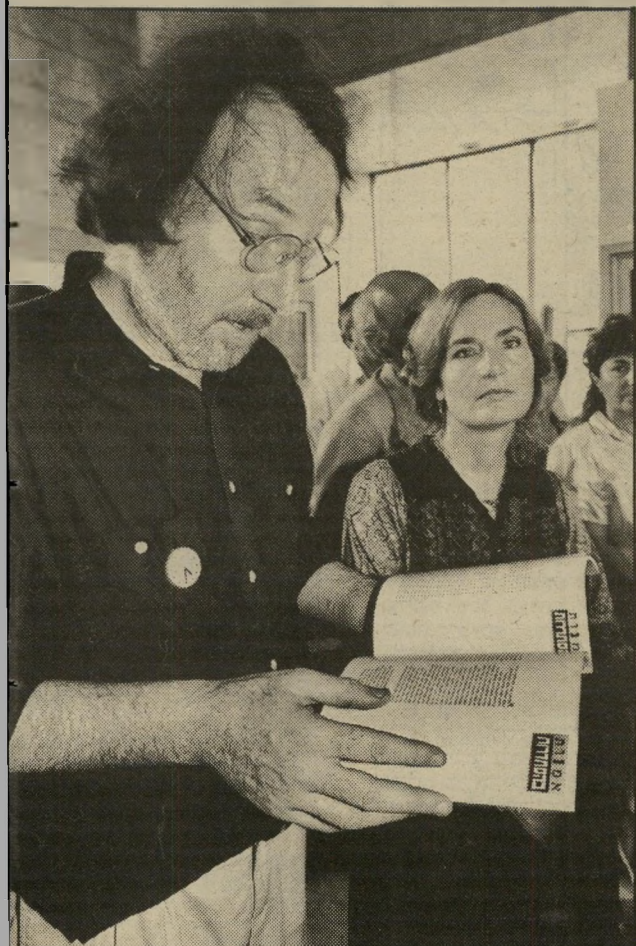
רחל אבנר, העולם הזה

שלומציין נאליצין. בתו של עמוס קינן, שינתה תיסרוקת והופיעה בקפה "כסית" כשהיא עטורת צמות דקות.

יורי זיכרוני (מימין) חגגה את יום-הולדתה, החל ב־ אחד במאי, בביתה של העיתונאית לאה אתגר בהרצליה-פיתוח. 60 אנשים הוזמנו לאירוע, אך אף אחד לא שם לב לכך שבערב האחד במאי מתחיל יום-השואה. אתגר וזיכרוני שמו לב לכך ברגע האחרון, והספיקו להקדים את האירוע ביממה. בתמונה: מירי זיכרוני עם סוניה דויד, מזכירת הצנזורה.

גידעון עופרת דוקטור לאמנות, ואשתו, הצלמת עליזה אורבך, היו הזוג הבולט ביותר באירוע אמנותי שבו מרבית האורחים שנכחו היו קשישים.

עימונאל שפר (מימין) ואמציה לבקוביץ (לצידו), היו אורחי-כבוד במסיבה שנערכה לנבחרת-ישראל בכדורגל. השניים היו מנהלי נבחרת-ישראל במישח-קי גביע-העולם במכסיקו ב-1970. שפר הוא איש-עסקים, ולבקוביץ מאמן את מכבי חיפה. יהושע פייגנבאום (בצילום למטה) היה שחקן הנבחרת. כיום הוא מאמן מכבי נתניה. לצידו: בנו, רונן.

התעניין אדוארד לדעת איך התקבלה ההצגה הישראלית, האם היה תרגום, ואמר שהוא אוהב את מחזותיו של שאפר, אבל החביב עליו ביניהם הוא לא אקווס, אלא הקומדיה השחורה. מיכאל גורבאצ'וב לא היה שם.

נעמי דין וזהר אהליאב

פסוקי השבוע

● **"על המישמר"**, על הצתת דלתות דירותיהם של אנשי-תיקשורת על-ידי ביריוני הסיקריקין: **"עד עכשיו ידענו על מיב"** צע, הקש בדלת. ה־ סיקריקין פתחו במיבצע חדש: האש בדלת."

● **איש ההומור דידי מנוסי**, על אדם מסויים: **"הוא טיפוס שיכול לסבן אותך כך שלא תראה כלום מרוב קצף"**

● **אפרים קישון**, על חבלי-הקליטה שלו בל־ שון העברית: **"אחרי שנה בארץ כבר יכולתי לשאול שאלות, אבל לא הבנתי את התשובות"**

■ ועוד כעניין צ'רלי ביטון — **בת, שחקן, נולדה לו ולאש** תו רלי לפני כשבועיים. לביטון שלושה ילדים מנישואיו הראשונים — **אלי, אנג'לה וליאט**. לרלי יש בן מנישואיה הראשונים, **שי (9)**, אשר התגלה כילד מחונן, והוא לומד בחוג לביולוגיה מטעם האוניברסיטה. כנייה זוג לא חגגו את הולדת בתם כמסורת, כיוון שצ'רלי נמצא עדיין בשגת-אבל על מות אביו.

■ מנהל בית-הספר למישחק בית צבי, **גרי בילן**, שהגיע לפסטיבל תיאטרון במוסקווה, שהתקיים באחרונה, יחד עם להי קת השחקנים שלו, פגש באירוע רישמי את הנסיך **אדוארד**, בנה הצעיר של אליזבת מלכת בריטניה. הלהקה של בית צבי הופיעה לפני קהל דוברי רוסית במחזהו של **פיטר שאפר**, אקווס, וכתה במחמאות רבות על הביצוע הנסך, אהר־תיאטרון ידוע, הגיע למוסקווה כחבר הנהלת התיאטרון הלוני דוני יאנוזיק, המעלה בעיקר מחזות קלאסיים בגרסה מודרנית. בקבלת הפנים לכבוד ה־ נסך, שנערכה במסעדה גדולה, ובה השתתפו שחקני-תיאטרון רוסיים מן השורה הראשונה,

ציור הקולנוע:

בצילום העליון, מימין: גריטה גרבן, וודי אלן ו־בומבה צור, גרי קופר (ב־צהריים), שון קונרי, ו־מתחתי האמפרי בוגרט (ב־קזבלקה), ברייט בארדו, לורל והרדי (ה־שמן והרזה), שירלי טמ־פל, אלפרד היצ'קוק. בצילום התחתון, מימין: צ'רלי צ'פלין, ברוך אגדתי ונתן אכסלרוד (מצלם), האחים מארקס, מיקי מאוס ואורי זוהר (חור בלבנה), שייקה אופיר (השוטר אזולאי), גולדי הון ואיט. מלאך־המוות (בסרט "החותם השביעי" של אינגמר ברג־מן), מרילין מונרו וחיים טופול. פרד אסטר, ג'ין קלי, וויאן לי וקלרק גיבל (ב־חלף עם הרוח), היצ'קוק על כסא-הבי־מאי, מאחור.

דפנה ברק הוזמנה לשיחה „לא פוליטית“ עם השגריר הסובייטי, בבניין המפואר של השגרירות בבידה האמריקאית

כשהסובייטים שופכים חיוכים

אם תאחרי את המטוס, אנחנו נא... רח אותך. אל תדאגי... — כך הכי טיחו לי יורי דובינין, שגריר ברית-המועצות, ועוזרו דויד צ'יקוירדזה בחיזוקים מפתים. היה זה ברצמבר האחרון, כשפגשתי את דובינין בניו יורק. אז נתן לי דובינין את הראיין הראשון לכלייתקשורת ישראלית. מכיוון שהחלטתי, בכל זאת, למהר למטוס לתל-אביב, הבטחתי שאנצל את ההזמנה במידע מאוחר יותר.

בעת שהייתי בושינגטון בשבוע שעבר, הורעתי לסובייטים על רצוני לפגוש את דובינין שנית. בתחילה נתקלתי שוב — כמו בפעם הקודמת — במסך של חשדנות וניסיון חים מהוקצעים להפליא. העבירו אותי ממסטר מאלאחוב, למיסטר... ושוב למאלאחוב. עד שהגיעה הידיעה לשגריר עצמו, ולערך זורו הכביר צ'יקוירדזה. בן-רגע הפך הדובר מ-„מיסטר מאלאחוב“ ל-„קראי לי כוריס...“ ר כולם שפצו נחמדות, עד שאני נמלאתי חשדנות.

דובינין היה בדרכו למוסקבה („ביקור שיגרת“) ואחרי-כך חיכו לו מסעות נוספים, ולכן הוא וצוותו עברו מסביב לשעון. בכל זאת החליט השגריר שיש לארח אותי כמיטב המסורת הרוסית. הוזמנתי אחר כבוד: „תבואי

לתרומם לנפגעי רעשי-האדמה בארמניה. את התאורה סיפקו ניכרשות-ברזל יפד פיות. השומר הבית כי בסקרנות, אולי כחשדנות, אולי סתם היה משועמם. היבטתי בו חזרה. מהרוסית-אנגלית שלו הבנתי שהוא מאוד שמח לארח אמריקאית בשגרירות. חייכתי.

של החדר ניצבים שני שולחנות קטנים, וכו"ר סות לצידם. אלה הכורסות שבהן צולמו רגן וגורבאצ'וב בעת ועידת-הפיסגה ההיסטורית. בצידו השני של האולם ניצבו ספה, כורסות ושולחן — כולם מגולפים, ונראים עתי-קריומין.

על השולחן ניצבו מיני ממתקים עטופים

החדר בשגרירות הסובייטית בושינגטון שבו נערכה השיחה ממש במקום שבו ישבה נאנסי...

אחר הצהריים, מתי שנוח לך... בערך... נאמר ב-4 ועשר דקות?" השגרירות הסובייטית בושינגטון נעולה בשערי-ברזל, בעלי אינטרקום. היום שבו ביי קרתי שם היה גשום במיוחד, וההקפדה על נוהלי-הביטחון היתה פחות חמורה. הכל נחפז וזו להיכנס מחמת הקור והרטיבות. הכניסה של הבניין מרשימה: קימורים ביי תיקרה, עמודים מגולפים בלבן מזהב, שטיח חים כבדים אדומים. התבקשתי להמתין לשגי ריר או עוזרו על ספסל בעל ריפוד מזהב. השומר דיבר ברוסית אל תוך השפופרת. מימיני פרחו להם פרחים מפלסטיק. ככה זה אצל הרוסים — נכון, שטיח-פאר, גילופים עתיקים, אבל פרחים מפלסטיק. את הזכוכית שלפני השוער פיאר שלט מאיר-עניינים, שתוכנו במילה אחת: „שנור“. בסופו היה מצורף מיספר-חשבון לכל הרוצה

אחר דקות אינספור, הגיע צ'יקוירדזה, גבוה מאשר זכרתי, שופע קסם וביטחון, יותר מאשר היה בניו יורק (כיתי הוא מיכצרי?) — והובילני במדרגות מרופדות בשטיח אדום. כתלים מזהבים מיסגרו את התפאורה המרשימה. השגריר, הסביר לי בדרך, אינו במצב-רוח וריכוז של מתן ראיונות פוליטיים. „אין לו זמן אף להשיב על שאלות בכתב, אבל כשהזכרתי לו את שמך, הוא מיד ביקש לארח אותך, להנעים את זמנך...“ והיכן תיכנן דובינין לפגוש אותי? על רקע תפאורה מרהיבה — החדר הענקי, שבו סעדו מיכאיל גורבאצ'וב ורונלד רגן בעת ביקור גורבאצ'וב בושינגטון. כשנפתחו הדלתות, התקשיתי לשמור על קורירות. החדר רחב-הידיים מואר בניכרשות מזהבות ועיטורים בלבן-מזהב. בקצה אחד כשלל-צבעים. השגריר הושיב אותי: „בריוק כאן ישבה נאנסי...“ מרגע זה ואילך לא זזתי, ורבעתי בדיוק על המישטח שבו ישבה הגברת הראשונה לשעבר של ארצות-הברית — לא סנטימטר ימנה, ולא מילימטר שמאלה. הדלת נפתחה והגיעה עוזרת עם קפה שחור. „קפה רוסית“ מסביר לי המארח בגאווה, ומושיט לי מה שנקרא אצלנו „קפה תורכי“ רווק. אחרי-כך מאיצים בי לטעום את הממדי תקים ש-„מוטסים“ במיוחד ממוסקווא, אחרת נשתגע מרוב געגועים...“ אני נוגסת, והרוסים מחכים שאתמוסס. לי זה דווקא מזכיר יותר מצופה מהשקם. אבל אני פוצחת בשירה-הלל. בתוך לועי-הארי של הרוסים, כשגשם-זלעפות מסביב, אני מוכנה להישבע שזה הממתק הכי-ממתקי שאכלתי בימי-חיי. בכל תולדותי!

שגריר דובינין הייתי בליכך מרוגז...

אנחנו פותחים ב-„סמול-טוק“. הרוסים מש-תגעים לדעת על ישראל, לא פחות מאשר אני מנסה לחלוב על רוסיה. דובינין אינו רק עובד בבניין המפואר, אלא שהוא גם מתגורר בו. המישרדים הם בקומה הראשונה והשנייה, ואילו הוא ואשתו מתגוררים בקומה השלישית. יש לו שלוש בנות, שסיימו כבר לימודים בקולג'. לכן אין הן מתגוררות עימו. נכון, מסכים איתי המארח, אין הרבה פרטיות בחיים האלה, אבל מטעמי-ביטחון כך הונגה. גם כשגורבאצ'וב שהה בושינגטון בעת „הביקור ההיסטורי“, העדיפו האחרים לביטחון לשכן אותו בתוך השגרירות, מאשר בבית-מלון מפורא. דובינין ורעייתו נאלצו לעבור זמנית לי בית-מלון, כדי לפנות את חדרה-השינה שלהם למיכאיל ולראיסה. מאותם הטעמים השתכנו הזוג גורבאצ'וב בבית המישלחת הרוסית ב-ניו יורק, בביקורם בחורף (שנסקט כאמצע בגלל האסון בארמניה). השיחה גולשת, כמובן, לרכילות על ראי-סה: „אוהו, ראיסה? כולם רוצים לדאין אר תה... גירושין? יחסים מעורערים בינה לבין מיכאיל? מה פתאום?“. „מה, באמת, כך פורסם במערב?“ גם צ'יקוירדזה לא שמע, לא ראה כאלה פירסומים, מה הוא צריך בעיות. הכל שפיר, ממש אידילי אצל הזוג הסובייטי הראשון — מבטיחים לי המארחים. יורי דובינין משרת בושינגטון מאז יוני 1986. הוא מספר בצחוק שרכים מבלבלים בינו לבין השגריר הוותיק, ששהה בושינגטון במשך שנים רבות — דוברינין. „בגלל הרי מיון בין השמות לאזון המערבית, אנחנו נתק לים בטעויות רבות. רבים פונים כוהירות ובכ כור השמורים לארם וקן, כא-בימים...“ דובינין, לא דוברינין, הוא גבר נאה ביותר, תמיר, חייכני, שסימלו המיסטרי הוא תסריר קתו הסדורה אל-על להפליא, ותילבושתו האלגנטית. הוא הגיע לתפקידו הרם — אחד התפקידים הכבירים ביותר בסולם-הדרגות ה-דיפלומטי הסובייטי — תוך כדי טיפוס הרר-גתי בשירות הדיפלומטי. אין הוא איש פוליטי. צ'יקוירדזה מרלב בעקבותיו. הוא בנו של (המשך בעמוד 36)

אילנה אלון

חיור רחב היה שפוך על פניהם של האחים אלפרון ויתר הנאשמים בתיק הסחיטה באיוץ, מים, כאשר הופיעו לדיון בהעמדתם לדין,

אילנה אלון

יעקב אלפרון

אין לנו כסף. הכסף נגמר?

לפני השופט אריה סגלסון. הם נראו כמי ש"מסתירים בשרול קלףניצחון, שעליו התנוסס פס שחור. היתה הרגשה באולם המישפטיים כי בכל רגע יתגלה משהו מפתיע, שיגרום לשיחורום המידי.

בתחילת הדיון הודיעו עורכיהם, אשר ייצגו את הנאשמים בשלבים הקודמים של המעצר, כי הם אינם מייצגים אותם עוד.

אין לנו כסף, הכסף נגמר, אמרו הנאשמים בחיור.

אחרי שהתובעות, רות דויד ועמיתתה, ביקשו את מעצרים של הנאשמים עד תום ההליכים, דרשו הנאשמים לרדות את הדיון, כדי שיוכלו לקרוא את כתביהאישום הארוך ולהגיב עליהם. הם הסבירו כי מאחר שאין להם כסף, יאלצו לבקש מבית-המשפט למנות להם סניגורים. ואז התגלה התרגיל.

שניים מול שניים. מישפטן כלשהו גילה בודאי לנאשמים כי לא-זמן שונה היחוק, כך שגם בעבירות שבהן נאשמו חייב בית-המשפט למנות סניגור לנאשמים. האלי-פרונים פיטרו את עורכיהם, למראית-עין או למעשה, וביקשו מבית-המשפט למנות להם עורכיהם על חשבון המדינה.

מי שמכיר את מצב עורכיהם הממונים בתל-אביב, יודע כי אין כל אפשרות לגייס 16 עורכיהם ממונים עבור כל הנאשמים בתיק. מה גם, שכאשר המדינה ממנה את הסניגור היא חייבת לממן את צילום כל חומר-הראיות בתיק — במיקרה זה חומר הממלא כמה אר-גזים.

היה ברור כי הנאשמים חשבו שבקשתם הבלתי-צפויה תגרום מבוכה וחוסר-אונים ל-בית-המשפט ולמערכת המישפטית, ותטיל עליה נטל כלכלי שלא תוכל לעמוד בו. אך לאחר שהחוק מחייב סניגור במיקרה זה, לא תוכל המערכת להתנער מחובתה, והנאשמים ייצאו נשכרים.

מישהו לחש לנאשמים כי יתברר לבית-המשפט שאין כל אפשרות למנות כל-יך הר-בה סניגורים, וכי לכן יימשך הדיון המישפטי זמן ממושך מאוד. אז יאלץ בית-המשפט לשחרר את הנאשמים, ולא יחזיקם במעצר עד תום ההליכים, היכולים להימשך שנים רבות. כל זה הסביר את החיור הרחב על שפתי הנאשמים, ואת תיקותיהם לשיחור מוקדם. אלא שבית-המשפט השבית את שימחתם בעזרה באיבה.

התובעת אמרה כי מאחר שעבור התביעה פעלו רק שתי עורכות-דין, הרי שגם לנאשמים יספיקו שני סניגורים, שייצגו את כולם. השופט סגלסון החליט שלא להחליט, ודחה את הדיון במעצר.

כאשר הגיעו הנאשמים לדיון השני, כבר היה ברור שאף עורכיהם אחד לא יסתכן בהתייבות לשמש כסניגור ממנה של האלי-פרונים, ובכך להשבית את התרגיל שלהם. מה גם שהם טענו כי ייתכנו ביניהם ניגור-איני-טרסים, ולכן לא יוכלו להסתפק בשני סניגורים בלבד.

השופט סגלסון דחה שנית את הדיון בכי-קשה, והיא תישמע באמצע חודש מאי. ברי-נתיים יושבים הנאשמים בכלא, מבלי שהוחלף אף בשמיעת מישפטם.

סבלנות ברזל. כאשר יתחיל הדיון, וזה עדיין בלתי-מיוצגים, קשה להניח שיוכי-לו לטעון את הטענות המישפטיות הטובות ביותר עבורם, ללא עזרת עורכיהם. גם אם לא יימצאו סניגורים ממונים, יש להניח ש-בית-המשפט יאריך את מעצרים עד תום ההליכים. על פי החוק הם צפויים לישבת במעצר שנה תמימה, ויש אפשרות להארכה לעוד כמה חודשים. אם עד אז לא יסתים מישפטם, יתכן שבית-המשפט יהיה נאלץ לשחררם ממעצרים.

אולם כדי להחזיק מעמד במעצר כל-יך הרבה זמן, יהיה על הנאשמים להתאזר בסב-לנות-ברזל. האם יוכלו 16 הגברים הצעירים לסבול את המעצר במשך תקופה ממושכת כל-יך, מבלי שיתעוררו ביניהם חילוקי-דעות, מריבות וניגור-איני-טרסים?

עורכיהם לשעבר של הנאשמים טוענים ברצינות שלא היה כאן תרגיל, ואם שאמנם נגמר לאלפרונים הכסף, והם אינם יכולים לממן את ההגנה המישפטית. לדברי עורכי-הדין שילמו הנאשמים סכומים גדולים בעת מעצרים, הם צריכים להחזיק 16 מישפחות שמפרנסיהן נמצאים במעצר, והסכום שיי-אלצו לשלם עבור עורכיהם, שייצגו אותם במישפט הארוך והמסוכן, הוא כה גבוה, עד שאינם יכולים לעמוד בו.

שרית רום (משמאל), בת "הדור השני" של השואה, בוידיו אישי מאוד:

החצר, ורוצחים את הורי אבי מול עיני היי-לדים. עורפים את ראשיהם. כן, זה נכון! או שמא חלמתי? ספר. ספר סוף-סוף. חלל ריק. אצלנו בבית לא מספרים. לא אומרים דבר.

"אני רוצה עוד בצלחת". לא. אסור. כש-תגמרי, תקבלי עוד. אצלנו בבית לא מבזבזים אוכל. אסור לזרוק. הן לנו אפילו זה לא היה."

אבל, אני רוצה עוד, הרבה בצלחת. עוד. עוד...

מעניין: היום, כשבני הקטן, בן 4, מבקש "הרבה, המון", אני מוצאת את עצמי, מבלי משים, ממלאת לו את הצלחת ב"הרבה, המון". רק שלא ירגיש כפי שהרגשתי אני כל ילדותי. המקרה תמיד היה מלא. לחם מוחבא בכל מקום אפשרי. לא רק במקפיא. פעם בשבוע היו עושים מהלחם ניסיונות לבישוי-לים אחרים. אם כתוספת לקציצות, אם כג'עפילטע פיש". לחם לא זורקים. אם נופל לחם על הריצפה, אבא מבקש לנשקו. הכבוד ללחם. להם, אפילו לחם, לא היה.

אחרי שנים סיפרה אבא, בעיקבות מתנת נקניק הרץ — סלמי הונגרי שקיבלנו, כי

יום השואה שלי!

למעשה הנקניק הטוב באמת היה פיק, ולא הרץ הידוע. "את יודעת, פיק היה שיין למישפחה יהודית מהונגריה. הם היו איתנו במחנה (ברג'בלון). ראיתי את מר פיק מוכר את הפאסטט ואת בית-החרושת תמורת שני סנימטרים של חם... אולי את רוצה לאכול, לשתות?" וכבר נסתם הגולל. חלל ריק?

אולי נצטרך לברוח

מה עניין עושים מהאכול בוקר. אורי חת-יבוקר על השולחן. מוכרחים לאכול. אבא טורפת פרוסת-לחם עם חמאה בקצב של בים בשנייה, בולעת מבלי ללעוס.

כעבור שנים אחדות, בעת טיול משותף בחו"ל, איחרנו את ארוחת-הבוקר במלון. אבא קיבלה התכווצויות-בטן איומות. נאלצנו לק-נות לה עוגיות בחנות הראשונה שניקרתה בדרכנו. אבא טרפה את החבילה מבלי לעצור, מבלי לקחת אוויר, ולראשונה אמרה: "שם, במחנה, כשכבר נתנו אוכל, היו נותנים לנו פחות מרקה, ומיד לוקחים את השאריות. לכן אני מוכרחת לאכול מהרמהר. שיהיה משהו בכסף, אולי נצטרך לברוח."

אבא מהונגריה ואבא מפולין. ואצלנו בבית מבשלים אוכל אחר, גלותי. כל-יך רצי-תי פלאפל וחמום. אצלי בבית אצלנו גולאש וגעפילטע פיש. התביישתי.

בילדותנו התחלקנו לשתי קבוצות-ילדים — ילדים שנולדו להורים ש"מפה", איזה אושר, שייכים, אמיתיים, צברים! ואלה ש-נוולדו למי שבאו מ"שם". כמה קינאתי בחבריי-ילדות שהיו להם הר-רים בעלי מורשת פלמ"ח וקומיזים: אצלנו דיברו גרמנית, ואבא כתבה בשגיי

רבי יוסף-השואה.

ניגשת לסיפריית-הווידאו הקרובה, לארגן לי קלטות לצפייה בערב, כאשר תקרין הטלוויזיה את תוכנית-השואה. כמה שיותר, ומצחיקות ככל האפשר.

נכנסת לסופרמרקט, קונה המון ממתקים. חגיגה. דואגת להזמין חבר או שניים והופ-להפנינג. הולכת לחגוג את יוסף-השואה, בר-כי שלי.

בת של ניצולים. מה שנקרא ומוגדר היום בפייכל "דור שני". לא סובלת ימי-שואה. לא שייך לי, לא רוצה להיות חלק. רי לי במה שאני סוחבת במילא. שיתאבלו האחרים. אני את האבל המסוים הזה שלי חיה יום-יום.

נולדתי מנישואין קלאסיים של שני ניצור-לי-שואה — הוא מפולין, היא מהונגריה — שהגיעו לארץ מ"שם" אחרי שהיו במח-נות-ריכוז, חסרי-כל, משאירים מאחוריהם שפה, מינהגים, זיכרונות-ילדות. משאירים מאחוריהם מאכלים וריחות, צחוק והומור. משאירים מאחוריהם זיכרונות הטמונים עמוק בניכר-נישמתם. הם מלעזר.

נולדתי לזוג-הורים, שכל קשר בינם יכול היה להתרחש רק על מצע מפואר זה של

היותם "ניצולי-שואה". בוררים בעולם, מחפ-שים תמיכה וחום. אבא ואבא דיברו בינם גר-מנית (כשריבר), אבא מהונגריה, אבא מפולין — כמה אבסורד שהגשר שחיבר בין שתי שפות, לעומות זו לזו, היה דווקא הגרמנית.

לאבא של אבא שלי קראו שרה. אבא רצה לקרוא לי על שמה. איזה מזל שיש לי דוד ספרותי, שמצא את הפשרה והציע לקרוא לי שרית. שרית בא מפסוק תנ"כי, שלמרת בי-עליפה, כדי שאוכל להתגונן ולהסביר לכו-לם. "לא יעקב עוד שמך כי אם ישראל כי שרית עם אלוהים ועם אנשים ותוכל". כש-הייתי קטנה היה שמי ייחודי, לא היו כמעט "שרית": ובכל זאת, אני זוכרת את עצמי דו-אגת להסביר שוב ושוב, עוד לפני שנשאלתי, שאין כל קשר בין שמי לבין השם "שרה". דואגת לצטט את הפסוק התנ"כי. דואגת להכריז קבל-עם — אני מאופרה אחרת, אני לא נושאת את שם סבתי.

ובבית לא סיפרו כלום. לא אמרו דבר. חלל ריק.

רוצה עוד בצלחת

מיהי סבתי? מה היתה? כל שידעתי ש-קראו לה שרה. אבא מעולם לא סיפר. לא יודעת עד היום, ואני בת 32, איך קראו לסבא שלי. שמם ותוארם מעולם לא עלה. לא ראיתי, לא שמעתי, לא ידעתי. לאבא היו הרבה אחים ואחיות (חושבת ששמונה). מהם ניצלו ארבעה. מה היה הסדר הכרונולוגי שלהם? מי היו? מה אהבו? בני כמה היו? — אבא, אולי עכשיו תגלה לי סוף-סוף! איך מת?

פעם שמעתי בחבריי-חררים מין סיפור מעורפל על גרמנים המגיעים לחצר ביתו של אבא, מוציאים את כל המישפחה לרחבת-

פטריוטית, לחוויותיה שלה, בהרגש ברור על שייכותה לאירועים.

ואני, ילדה קטנה של ניצולים, תוהה לאן לשייך את עצמי? ימיהשואה בכיתהספר, עם מורתי האהובה, היו סיוט נוראי... בפרטית פרטים סיפרה באוזנינו, שנה אחרי שנה, איך הפכו יהודים לסכונ, איך עשו שמיות משערות ראשיתה. ולי יש אמא בבית ואבא. הגם מכם עשו סכונ?

רעדתי מפחד. כל-כך פחדתי שבשלב מסוים יים אמא נתנה לי שיחורור קבוע מימיהשואה בכיתהספר. על דפיטיוטה כתבה פתק: "בתי, שרית, לא הרגישה טוב ולכן לא הופיעה לביתהספר". ואני עברתי ותיקנתי את שגיאותהכתוב.

אנה פרנק, אשרי הנפרוד, יאנוש קורצ'אק — לא רוצה אתכם: תנו לי דפי חסר וכינה אופק: תנו לי קיבוץ וכפר וריח קציר! גם היום, עדיין, לא מסוגלת לראות כל סרט הקשור לשואה, לקרוא כל ספר הנוגע בה, ולוא בעקיפין.

חלל ריק

עים סבא וסבתא דיברתי הונגרית. סבא היה רופא, ולכן, כנראה, ניצלה מיש פחתם בכרנן-כלון. הוא נפטר כשהייתי מאוד קטנה. בכל זאת אני זוכרת אותו, למרות ש היה איש גבוה ומרשים, כאילו שחו להן כתפיו, מתעייפות מהמשא.

סבא לא השתלב. סבתא לא השתלבה. כה גיעם לארץ הרגישו כלא-שייכים. נטע זר. מעולם לא השתלבו. לא דיברו עברית. הק פידו להתרועע רק עם חברים שנשארו משם. מתו צעירים מדי. לא רצו להמשיך. "אמא, ספרי לי על ילדותך, מה עשית בגילי?"

"גרנו בבית יפה וגדול ליד הנהר, היה לנו גם ביתיקט, היתה לנו מבשלת, מכבסת, מורה לגרמנית ומורה לצרפתית, פעם, לפני, סבתא היתה פסנתרנית..."

"היתה לך סבתא? היה לך סבא?"
"סבתא שלי היתה מחכה לי בחלון ביתה, מפתה אותי כעוגיות לפני ארוחתהצהריים, מבקשת שלא אגלה לאיש, שלא יכעסו..."
"וחברות, היו לך חברות, אמא שלי?"
"לא, לא היו לי חברות. כן, היתה לי חברה אחת..."

שתיקה.
ותמיד, אבל תמיד זה נגמר לפני שהתחיל, תמיד במישפט הקבוע: "ואז באו הגרמנים ולקחו אותנו. אם את רוצה לדעת, תקראי בספרים של איתמר". (איתמר יעוז'קסט, אחי-אמי, סופר ומשורר, שעיקר כתיבתו על נושא השואה).

"אבל אמא, ספרי עוד!"
חלל ריק.

"די, לילה, מאוחר, לכי לישון, מחר בית ספר, לא תוכלי לקום בבוקר."

חלל ריק.
מה זה מחנהריכוז, אמא? כמו בצופים?"
"מספיק, קיבלתי כאב-בטן."

להחזיק חזק-חזק

באחד מימיההולדת שלי סיפרה אמא בקטן ובמקוטע כי גם "שם", במחנה, נהגו לחגוג ימיההולדת. הילדים נהגו לאי סוף אבנים, ולדמיין להם שאלה נרות יום-הולדת. "לקחנו אבנים, כאילו נרות".

ולי, בימיההולדת, יש שתי עוגות וכל סר גי הממתקים, וזר מפואר על הראש.

אולי זה לא בסדר? אולי צריכה להרגיש אשמה לאמא לא היה, ותראו מה הכינה לי. כשהלכתי עם אבא לטייל, הוא החזיק אותי חזק-חזק ביד. כמה חזק, כמה כואב. פחד שלא אברח חלילה. שלא אעלם, ואולי שלא יבוא מישו ופשט יחזיק אותי?

כמה שנאתי! איזה תכסיסיאצבעות פיי תחתי כדי להיחלץ מהלפיתה.

כשליאור, בני, החל ללכת, הופתעתי לגלות כי אני נרתעת מללכת איתו יד ביד. (המשך בעמוד 50)

חיפשתי קלטות מצחיקות, כמה שאפשר יותר..."

הספר שבו לומדת אני, אראה לכולם מהי המי שכיחות ישראלית אמיתית.

סיוט

יום השואה

יומיהשואה. שבוע אחריו מגיע יום העצמאות. ואני בין שניהם.

ילדה קטנה של ניצולים, גלותיים. לא מסתדרת עם יום השואה. לא מסוגלת לקחת בו חלק. מיוחדת.

אותיכתיב, מתבלבלת בין ה' לח'. בכל זאת, זכיתי במיקצת מן ההפקר — אבא השתתף במילחמתהעצמאות, אפילו נפצע. זה לא היה זה, למרות הכל. הוא לא היה צבר, הוא לא היה שייך.

איזה כיף היה לילדים בעלי הורים מה פלמ"ח! איזה כיף היה לאותה חברה, שגם אמא למדה כילדה בת-נורדוי תארו לכם, דור שני באותו ביתהספר! ואז, כילדה, נדרתי שיהא אשר יהא, גם הילדים שלי ילמדו באותו בית!

איתי שרף:

מבקר לוחם, קול חם

הרגשה של מקום נסים קלדרון
127 עמודים

הוצאת הקיבוץ המאוחד

לקלדרון סמפראמנט צעיר, זרוק, מידי, מעורב במאור. הוא מבקר לוחם המשלם על ניסוחיו בלחץ עצום, לחץ של בדידות ועיר-פול ואקטואליה עמוסה שאותה הוא מתאמץ להבין לא בניגונות פרופסוריות אלא בחרי-קצייניים של משתתף פעיל בניגוד לרצונו. הספרות לא כשאלה פואטית אלא כשאלה מוסרית — זוהי כשרותו.

בספר מובלעת ההנחה שהקורא, כמו קלדרון, שמאל. את ההויכוח הגדול הוא משאיר להרהר ברקע, ומקדם אל חזית הבימה שאלות פני-שמאלניות: שאלות שמעוררות להגדרה מחודשת של מוסכמות-המסור, של הצהרות-עמדה שביטאו פעם את מה שנראה לנו צדק בעוד שעשוי נודף מהן ריח צדק-נות. גם אם הריח עוד קלוש, מחובתו של המבקר הרגיש לריחות לבשר את בוא הבואש. הבואש — שאם טרם בא הרי הוא מממשש — מתמר מגוויתיהן של הפשטות אידאית-לוגיות שבינן לבין המציאות מוקמת, מדי יום מוקמת, חומת המעשים (או, בלשונו של קלדרון, ה"עובדות"). את מה שמתרחש מול עינינו הוא מגדיר הגדרה קולעת כ"חילוף תפקידים בין ימין לשמאל בציונות. עד 67 היה זה השמאל שפיתח פוליטיקה של פרטים, של נקודה ועוד נקודה, של עוד רונם ועוד רונם. ואילו הימין דבר בהפשטות היסטוריות או צבאיות. קעת הימין מציב עובדה ועוד עובדה. ואילו השמאל, במידה שהוא שמאל, מדבר בנוסחות פיתרון מופשטות שהולכות ומתרחקות מן העובדות שנוצרו" (עמ' 36).

האם יש לנו פנאי לביקורת

סופר-אינטליגנטיה כאשר

הכל כאן על סף פיצוץ?

ישאל השואל: האם אין כל זה ביזבוז אחד גדול? האם אין כאן איוו אנגיות יתירה, עידון שלא במקומו, מופנם ואגוצנטרי, בשעה שהמציאות דוחקת בנו לענות קודם-כל על השאלה הגדולה והמחוספסת: איזה מין הסדר עם הפלסטינים מקובל עלינו? האם השאלה הזאת נותנת פתאום משעממת? לא ללואנאי טיט? לא די מתוחכמת? האם יש לנו פנאי נפשי לביקורת סופר-אינטליגנטיה על האב-חנות של איזה בנבנישתי, עם כל הכבוד, כא-שר הכל כאן על-סף פיצוץ? מרוע — ימשיך השואל — נחוץ לנו ספר-הכנה לוויכוח, תחת ספר שיטרח כמלוא הכוח הלשוני של קלדרון לוויכוח באופן ישיר, כקול פוליטי המסיר גל לשכנע במקום של חוררין על שיכנעו? קלדרון ישיב שמנקודת-המבט הפובליציס-טית פשוט חבל על הויכוח. "לדעתי, הגיע הזמן להפסיק לכתוב על הכיבוש במונחים של ויכוח. למעשה כבר רבים הפסיקו. העי-מות בין ישראלים הפועלים לביטוס הכיבוש לבין אלה הפועלים נגדו לא יכול עוד להיקרא ויכוח" (עמ' 74). מרוע מפני שויכוח מתנהל בתנאים מסויימים, בתנאים אחרים הוא פיקציה. (...) מידה מסויימת של כוח משאירה מירווח שבו מסוגל נימוק להופיע כנימוק, לפנות אל היכולת לחשוב ולהרגיש. (עימות פוליטי אינו רציונאלי בלבד, אלא מציבים זה מול זה מיתעים של רגשות ולא רק מערכות של טיעונים. מי שאינו מאמין שיש לאדם סיכוי להיות ענייני ומדוייק כאשר הוא אמציונאלי, מוטב לו שיש-סיק לקרוא ספרות יפה, או שיפסיק לשלם מסישתיים לערכה של ספרות יפה. אחת השטיות של השמאל היא לטעון שהימין, רק הימין, מנהל פוליטיקה אמציונאליה. מעבר

למידה מסויימת של כוח אלים, אין מירווח מינימאלי למחשבה ואובדת הנכונות להש-תכנע, "עמ' 77).

קלדרון אינו מנפה את

ההתלבטיות מן הטקסט. הוא

אוהב אותן

שפת הספר ריבורית לחלוטין, מלאה הת-לבטיות של בחירת מילים מדוייקות יותר. קלדרון אינו מנפה את ההתלבטיות מן הט-כסט. הוא אוהב אותן, אוהב את תחושת האי-מ-פרובוציה, את השיחה החופשית, הלא-מהור-קת, שאם היא מתארכת לפעמים יותר מדי — אז מה. הרגישות יקרה לו מהליטוש. הוא אוהב. לכתוב בחשר, לקחת בחשבון את הב-רוטאליות, אבל לכתוב גם בחום, כדי שלא להפוך את הברוטאליות לאמת-מידה, וכדי שלא לאבד את הפרספקטיווה הפוליטית, (עמ' 114).

הוא איש של אבחנות, לא של הברקות. מאמריו אינם כאים, להדהים את הקורא או גלגות לו נסתרות, אלא — כפי שכתב על סיגנונו של יעקב שבתאי ובעצם, שלא כמו-דע, גם על עצמו — "ללכת יחד איתו ממראה

ואם נכתבת שירת-מחאה טובה וחזקה מתוך עמימות, הרי שראוי לא רק ל-השלים עם קיומה, אלא גם לברך עליה. "לפעמים אתה קורא דברים שכותבים וונים בישראל, שיש בהם איוו תשוקה נסתרת לבהירות שתבוא סוף סוף עם אסון גדול. אין לי שום סימפאטיה להתפרצויות הייאוש ה-אלה. הרומנטיקה הזאת היא עוד סוג של ברוטאליות, וגם סוג של יוהרה כלפי הברר-טאליות שכבר פועלת כאן, (עמ' 50). קלדרון זוכר שהשיחה הפני-שמאלית שהוא מנהל איתנו היא רק מבוא — "רק", אבל חיוני — לשיחה שנחלה עם הימין מחוץ לקו המרופד של אנשי שלומו. הדרות למודעותו הדרוכה לשיגאות הכרוניות שבעשונות אונת — מתוך שיטחיות, בדרך כלל — אנו מכשילים שוב ושוב את הוויכוח עם הצד השני, הוא

עם חברים. מימין לשמאל: רונית מטלון, נסים אלוני, נסים קלדרון, יונת סנד

מוהר מפני ה"יוהרה כלפי הברוטאליות שכבר פועלת כאן". כי גם אם אנהן צודקים, מאה אחוז צודקים, היוהרה אינה יכולה להיות נקודת-המוצא שלנו. ועל ההיכרים (ניקמת האלים) ותועלתו לאדם הצורך כבר נכתבו, כידיע, כמה דברים.

שלושה מבין ששת המאמרים — "מחאה", "הרגשה של מקום" ו"הקול החם" — מתרכ-ים בשירה, כמעט רק בשירה שהגיבה על מילחמת-הלכנון. התגובה, המחאה, השירה כאופוזיציה: המשוררים שנפתחו לפוליטיקה שאלו את עצמם איך לשלב אותה בגורבים הקיימים כבר בשירתם, איך להפוך את הפר-לידרו לפלאקאטיות, לא להבכיר שאתה התפרצותו קיצרתי-המועד נותרת אדמה חרוכה. מצפון, מוסר, זוהדות עם הקורבנות וכו', עלולים לבוא על חשבון איכות השיר והקשבה מופיעה רק כידיעה בטלוויזיה, רק לעשות כשאין ברירה! האם נבקש אל-טרנסיווה למצפון, מוסר והזדהות עם הקורבנות? "ספרים ואינטלקטואלים מצאו את עצמם מוחים על זוויע פוליטית בלי שמצאו קשרים של ממש בינה לבין הארג העצום, הסבוך, של חיי יומיום, שאותו הם מכירים ועליו הם מסוגלים להעיד. אם המילחמה מופיעה רק כידיעה בטלוויזיה, כסיבה להפגנה, היא עניין זר ומשונה לאלף הרגשות שעוברים על ישראלי ביום, (עמ' 120).

מציאות במידרון

הרגשה של מקום הוא ספר מיוחד במינו. בראייה מקשרת, מדלגת, מגדירה גדרות חדשות ומסמנת גבולות שמעבר להם אין הדברים הראויים להגנה — ראויים עוד שנגן עליהם, בוחן נסים קלדרון מצבים, הרגשות ויצירות בנות המציאות הישראלית שאותה הוא רואה כמציאות במידרון. במקום שרבים כל כך מבקשים לברוח מן הדילמות המוסריות שלפניהם, חשוב סיפרו של קלדרון לא רק משום שהוא מנסה להתמודד איתן, אלא גם מפני שהוא מבין את מחירה של כל הכרעה — לכאן או לכאן — בדברים שבלא הכרעה יישארו בגדר חלל ריק.

בחון הסבר הפוליטי

מנהלים סופרים

מאבק על הבית

בכל שיר, אם יותר ואם פחות, צריכה להישמר איוו אינטימיות. משורר שמקיים מגע עם קטנות-היומיום שאתה חי, גם כאשר העט מונח כנגד עוולות בקנה-מידה בל-תיאינטימי לחלוטין. על השאלה הקשה כל-כך — איך עושים את זה — עונה קלדרון ש, בתנאים אלה צריכה המחאה הפו-ליטית להרגיש: אני לא כאן. המחשבה וה-הרגשה חייבות לעבור בקפיצה מן הקרוב והמוכר אל הרחוק מאוד. (...) המחאה לא מסר-גלת להסביר את הרוע שצמח כאן והגיע ל-ש. היא מסוגלת להציב על ידו לבנה אחת של בית אנושי, (שם). תרופת-פלא אין לקלדרון. הוא מציב, בסך הכל, תנאים מינימאליים לכתובה חמה על אנשים, (עמ' 123).

השירה היא, כאמור, מרכז-הכוכב של האי-סופה. בכל זאת, קלדרון קרא גם פרוזה בשנים האחרונות, ובאהבה לא פחותה, אם לשפוט לפי "היועצת המישפטית כותבת למולכו", המוקדש למולכו של א"ב יהושע. "המישפט-יות הדביקה, מולכו, אם תרשה לי להגיד לך, מציעה איוו פנימי אפשרי כאשר האיוו החיצוני מתפורר. יש לה שיטות מנוסות וברר-קות, ביולוגיות-כמעט, לעשות לעצמה פנים נסבל, מן החומרים של החוץ הבלתי-נסבל, (עמ' 73). קח את "המישפחתיות" ושנה אותה ל"המפלגתיות", ואז תבין איוה משל נוקב — שאנחנו, בני מפלגת-העבודה, נמשליו — קורא קלדרון בין השורות ה"לא-פולי-טיות" של א"ב יהושע.

שני המאמרים הבולטים — "איוה גבולות אתה מסוגל לסמן במידרון" ו"במונחים של קרע, במונחים של ויכוח" — עוסקים באסו-פוט-מאמרים של אחרים: מירון בנבנישתי ("קונפליקטים וסתריות"), עמוס עוז ("ממור דות הלכנון") ורן מירון ("אם לא תהיה ירושלים").

בהגיבו על מאמרו של מירון "מויצרים וכוונים לבני בלי בית" (העוסק בתולדות-היהו-ים בין החיים הספרותיים לחיים הפוליטיים בישראל), הוא כותב: "בחון הסבר הפולי-טי, כיוון שאינו רק סבר של כוח, סופ-רים רבים הם לא בני בלי בית. הם בני-בית שמהגרים, על פי דרכם ובזהירות, מאבק על הבית. ממידה מסוימת, ההקשבה לסופרים גוברת גם כיוון שמשכילים ישרא-ליים מוצאים פחות ופחות טעם וערך בקולות ישראלים אחרים, וקודם כל בקולות פולי-טיים. ההקשבה שמופיעה לצד הייאוש היא הקשבה שגם היא הורעלה באחד הרעלים של סופרים שיש סביבם מעגל של הקשבה, ואח-רי מעגל של קהות-חופשים, ואחריו מעגל של שבירת עצמות. אבל המאבק על הבית יקר מכדי שלא נדריק בו ונצבע בו את כל הגוונים בשחור, (עמ' 104). בלי מיקרה מגיע קלדרון לקביעותיו החדשות ביות כשהוא מתעמת עם טכסטים שהיה במהותם לטכסט שלו: שם, תפר שבין ספרות לפוליטיקה, הוא מרגיש בבית. שם יש לו הרגשה של מקום.

אם נכתבת שירת-מחאה

טובה וחזקה מתוך עמימות.

צריך לברך עליה

העמימות, לעומת זאת, היא מצב נתון,

מהפך?

מה שתואר בעיתונות כמהפך בבחירות שנתקיימו בוועידת השנתית האחרונה של אגודת הסופרים העבריים נראה, למעשה, כהחלפתה של הנהגה כושלת אחת בהנהגה אחרת, שסיכוייה להיכשל אינם פחותים הרבה מאלה של קודמתה. די לעבור ביעף על כמה מן השמות — שמאי גולן, סנדר דויד, פסח מילין, שלמה ניצן, אורציון ברתנא — כדי להיווכח שאין כאן גם שם אחד מן השורה הראשונה או אף השניה של הספרות או חקר הספרות בישראל. שמותיהם של כמה משוררי צעירים ופחות צעירים, מהם שהכתיבו וקיימו ומהם שדומה כי לא נותרו להם סיכויים רבים לקיים את התיקנות שתלו בהם — כמו נוספו לצוות המשונה במנגמה לחפות על האפרוריות השולטת בו, אדם עובר על הרשימה ושואל את עצמו, האם אלה ושכמותם יעניקו לאירגונם הממוסד של סופרי ישראל את המנהיגות המוסרית המתקפה שהוא כל כך זקוק לה בימים אלה של מילחמה בין שורפי רלתות לבין המבקשים לפתוח שער.

נחיה ונראה. אולי באמת מוקדם לחרוץ דין. זאת, בעיקר משום שברשימת הנבחרים (אם לא המוכרחים) מופיעים שמותיהם של 13 חברים חדשים שידר לא היתה במעל העבר ומעלליה, וגם לא היו שותפים לשתיקה המחרידה של ציבור מאורגן של אנשי-צורה נוכח המתרחש בארצם ומעבר לגבולותיה; כולל כליאתם של עמיתיהם הסופרים הפלסטיניים במכלאות או גירושם אל מחוץ לארץ.

מי שלא נבחר

מעניין לא-פחות משמות הנבחרים שנבחרו לראות מי לא הצליח להיבחר לוועד החדש. כך, כראשונה מזה שנים, מוצאים עצמם שניים מרבי התככנים של האגודה, ה"ה בן ציון תומר וגוירא לשם, במקום הראוי להם, כלומר, בחוץ. מי שיעץ בשעתו ליו"ר החדש, יעקב אורלנד, להתאכזר, נוכח סירובו הראשוני, האמין, להצטרף לחבורת הלינץ' נגד "מכחישי השואה" נתן זך, וכן "שרי-החוף" הקודם של הוועד שערך הספקי "לחטוף" נסיעה קצרה לגרווייה ולמוסקבה לפני שהפך לשר בחוץ, למדו עתה מבשרם פרק בהילכות בומרנג.

מה שלא ינעם בערם, כמובן, מלהוסיף ול- כחוש את תבשיליהם המוכרים במיסדרונות הבית שעל שם — לעג הגורל! — שאל

טשרניחובסקי, אחד הידידותיים ומסבירי הפנים והטולרנטיים שכסופרי ישראל בכל הזמנים.

גם הקרב על מאוניס, שהפעם מבטיח להיות מר במיוחד, עוד לא החל. דבריו של השמיע בוועידה אחר כיווסף, כנגד ריכוזי הטרנזמים בביתאונה של אגודת הסופרים, מעידים על הכיוון שבו נושבת הרוח: כיוון צמצום האופקים וההסתגרות התרבותית, והניסיון לכפות "תודעה יהודית" שפירושה המעשי הוא לאומנות שובניסטית ופאטולוגית ושינאת דור. במילים אחרות: סינדרום מצדה.

ואם אמנם יצליחו שניים מראשי הלוטשים עיניהם לתפקיד הבלתי-משלם (500 ש"ח לחודש) להביא להדחת העורכים הקיימים, אשר רייד וימים פסח, אשר העלו את מאוניס לרמה שבה היה, במיטבו, עד לחורשים האחרונים, צפויה לזה נסיגה ודאית לאותו עבר לא-מפואר שבגינו יצא לו השם שיצא. הברית הלא-קדושה בין סיקריקין וספרותיים וגראפומאנים עשויה להשליט במסדרותיה ובמפעליה השונים של האגודה ודאנוכיים תרבותי מן הסוג שאפילו חברי הוועד השמרניים ביותר יתקשו להשלים עימו — בשלהי שנות ה-80 ובשנות ה-90 למאה ועל רקע המציאות התרבותית הכללית בישראל.

בדרך הקשה

מי שלמד אולי יותר מכל אדם אחר מה אנשים מסוג מסוגלים לעולל לחבריהם הוא היו"ר הפורש יעקב אורלנד. והוא למד זאת בדרך הקשה ביותר. בגילן, ולאור ניסיונו וזיכרונותיו, ניתן היה לצפות שלא יזקק לפיג' שים עם אנשים מן "הסוג השלישי" כדי להבין שפחדנות וכניעה לסחטנים אינו משתלמות. לא עזרה לו אפילו העובדה המבישה שפתח את שוועד הספר העברי, בשנה שעברה, דווקא בקרדו המשופץ שבעיר העתיקה בירושלים, כלומר במרחק עשרות מטרים בלבד מן החרו"ות שבהם נהגים ונפצעים, שוועד שוועד, גברים, נשים וילדים בכדוריי-לסטטיק, כריי מונייגא ובאלימות מסוגים אחרים. גם על גילויישיא זה של חוסר-טעם וחוסר-רגישות מצידו של משורר אניני-נפש לא גמל לו איש. לא פרס ניהומים, לא תואר ואפילו לא זיכרון לאותה מישלחת גנובה לברית-המועצות. סופו של אייבכור שהוא מוליד רק אייבכור. מי וזכר כיום כי היה זה יעקב אורלנד שהביא לאגודה את מרכיבית-הטלפונים החדשה שלה, את המזגנים החדשים, את ההסכם על מסירת עזבונו של שאל טשרניחובסקי לארץ כיון בית-הסופר.

מסופקים אם אורלנד עצמו וזכר כיום כי החל את כהונתו — כהונה שבה לא הניח לו "ממלא מקומו", איש מועצת החלב או הלול

תסריט אחר

עורך פלד:

הכושיה החמישית

בזמן האחרון אני מתחיל לחשוב ברצינות שאולי שתי הגדות לירדן. עובדה, דווקא עכשיו, לא להאמין, כמו עב"ם שהגיע מסין, הצטרפה לה פתאום לארבע הכושיות הקבועות של ליל-הסדר שווארצע חמישית, מהממת, נועזת ושחומה בהרבה מקודמותיה, ואני לא מתכוון לאשה של מייק טייסון. וכך, בערב החג השני, הלא הוא שושן-פסח, מצאתי את עצמי מפצח ת'קרקפת על כושיית-הכושיות המכרסמת בשניצל החי של הויקפה הלאומית: איך לערוך בחירות בשטחים הכבושים בלי אש"ף? ותאמינו לי שזה סיפור מהעכו המלכותי של ההפסדה, בערך כמו לענות על השאלה הניצחית: "מה ההבדל בין ביצה לתרנגולת?" בסופו של דבר, יאסר מהכה לרבינו (ועדיין), כך שהרבה יותר פשוט להתאכזר בקפיצה מהשטח (ובמיוחד אם אתה אפיקומן קטן עם שניצל, או, לחילופין, לסקרק את קוץ פלשת מישכן האומה ברוח הסיסמה המיליטנטית המפוארת: LET'S SHOW THEM WHERE THE FISH MAKES HIS PISH).

מאחר והאפיקומן אלרגי, כידוע, לשטיחים, והקוץ (לצערי) תקוע עמוק מדי, הועתי חזק, כיאה לעוברי-שטח אמיני, וניסחתי מיתר-הבנה (ביני לבין עצמי, בינתיים), שיבהיר באותיות של קידוש לבנת-חבלה לאשפניקס מהגדות והרצועות מה מצפה להם אם יעזו לתת את קולם לערפאתוש ולחבר מרעיו. להלן סעיפי מיסמך ועידת אברעלי, או 10 סנקציות פלסטיות:

- (1) מי שיצביע אש"ף — ייאלץ להתייצב חמש פעמים ביום בתחנת מישמר-הגבול הסמוכה למאהל מגוריו ולדקלם בעליפה את מסכת בבא סיקרא ואת כל כתבי רבי ליישפיץ מאור הגדה.
- (2) מי שיצביע אש"ף — תשכח ימינו, תרבע לשונו לסנטרו הלא-מגולח, וכו' וכו'.
- (3) מי שיצביע אש"ף — יביא כמו דידי להחלת הריבונות הג'ורולס-פוסטית על המעורב המיוחל-ירושלמי המכונה אל פאנור.
- (4) מי שיצביע אש"ף — יגרום כמו הפתק השחור-ירוק-אדום שלו להרחקת קבוצת קי הגנבי העולמי ברומא.
- (5) מי שיצביע אש"ף — לא ייסע אף פ"ם עם הדרדור יצחק להונגריה ויפסיד את גולש-הגמל ההוני של חייו.
- (6) מי שיצביע אש"ף — שיילך לעזה.
- (7) מי שיצביע אש"ף — יצטרך להתחפש לשוטר שמתחפש לעיתונאי שמתחפש לשוטר בשביל שלא יעשו ממנו קציעות בתור חציר מינהלי באחד האנצארים הדרומיים שמתרבים לשימצה עם בוא החמסין כמו גרגרי פאסוליה בצלחת חמין (וגם או, רוב הסיכויים, שהשבאב יעשו ממנו קבאב וירתכו לו ת'שניים הקידמיות בתור משתף פעולה).
- (8) מי שיצביע אש"ף בערב שבת, יאכל אותה בשבת: מי שיעשה זאת בערב החג, יאכל אותה בחג.
- (9) מי שיצביע אש"ף — לא גבר!
- (10) מי שיצביע אש"ף — מארת אללה על שפמו המרובל — יוכה לראות את זיו פני מוחמד נביאו מהר יותר ממה שחשב, ומתוך חצצית רותחת! שיזכור, הוא יצטרף אל חללי תיבת נוח שלא נורע מקום קבורתם: כול כלב ביני יומי!

מאלה האחרונים עוד שמרו על כיסאותיהם ביניהם.

הבה נקווה כי המיספר 13 יתגלה הפעם כמיספר בר-מזל, כמקובל ביננו היהודים, ו- לא כאותו מיספר שאומות-העולם מעדיפות לפסוח עליו. ■ נתן זך

החלון

דליה רביקוביץ חורה מארצות-הברית. שם קראה משיריה במישכן השירה היוקרתית של ניו-יורק (ה"Y") וכן במקומות אחרים. מסעה נערך בקשר עם צאת מיכר משיריה בתיר-גום אנגלי תחת הכותרת "החלון".

זהב

אחרי הצלחת מחזותיו הפרדס ואנשים קשים (הצגה חוזרת) בה"ב"מ, השלים בימים אלה המחזאי יוסף בריינסף מחזה חדש בשם זהב, שיועלה אף הוא בה"ב"מ. החזרות על הצגה אמורות להתחיל לאחר פגרת התיי-אטרון.

שירי מים רבים

"לאורך הימים לאורך הימים" הוא שם כינוס שירים מאוחרים של המשורר הוותיק ק"א ברתניני, מי שפרש בימים אלה מוועד אגודת הסופרים.

שירי מים רבים הוא שם קובץ שיריה הראשון של לאה קור, מי שזכתה בפרס רון אדלר של אוניברסיטת חיפה על שירים אלה.

לשעבר סנדר דויד, אפילו שעה אחת של נחת — ביוזמה מרחיקת-לכת להשמיט חובות כללית בין האגודה לבין מתנגדיה, שבהם גם אותם סופרים הנשמרים לנפשותיהם ולפיכך נשמרים גם ממנה ומשכמתיה. ההצעה הועלה תה, כזכור, בעיקבות מה שקרה לרן כואמוץ שניאות להצטרף לאגודה ונשלח להביא "ממליצים"...

מה עור? כן, נותרת בעינה התמיהה על כך שזוסי סתוי, אחרון העורכים התרבותיים ונקייה-הדעת במדורי הספרות שבעיתונות, לא נבחר מחדש. מה קרה? — אינתיפאדה של כל הגראפומאנים ה"מקופחים"?

מטעמי בחילה

לבסוף, להבדיל אלף אלפי הבדלות מכל מה שנאמר עד כה, לא נצא ידי חובתנו אם לא נבדד כאן, במדור זה, את אחד מאחרוני המו"יקנים, שריד ימים יפים יותר, המשורר והמ"תרגם ק"א ברתניני, שפרש אף הוא מזירת המתאבקים — אבל מרצונו החופשי. מטעמי גיל, ואם אינני טועה — גם מטעמי בחילה. בגילו באמת כבר מותר לו לאדם שיכחר ל- עצמו את החברותא ההולמת אותו ואת אופיו. ללמדך שאפשר גם אחרת. ושעוד לא גלה כליל כבוד — לא מישראל ובוודאי שלא מקריית-ספר שבה. והדברים אמורים גם בעזריאל קאופמן, ה"קאובי" הבודד, הישר ונעים-ההליכות שסלגנו פקעה סוף-סוף ולא הציג את מועמדותו.

ובסיכום, 13 החברים החדשים בוועד יצ"טרכו לעמול קשה-כדי למחות את חרפת היר-רושה שהותירו להם קודמיהם, מה גם שכמה

בוב קרילי בתל-אביב

להאזין ולהתבונן במשורר בוב קרילי בש" עה שהוא קורא את שיריו היא חוויה מיוחדת

משורר בוב קרילי

במינה. קולו של קרילי מונמך. את המילים הוא מפרש האחת מרעותה והן דומות לצליל קצוב של פסיעות המתקרבות אליך ממרחק. מי ששומע אותן באפילה יודע שהדרך תסייג כשיפסקו הצעדים והדלת תיפתח. ניגודי המוחלט של אותו מצלול מוגר טוני, שקט, דויד מאור, הם הסימנים שמשרד הגוף: המצח החור ומתקמט, היד הנורקת כי אוויר, עוויתות חסרות-מנוחה, מהומה פנימית רבה.

הקריאה המתונה, כביכול, היא, אם כן, מאמץ לכבוש ה-רגש. כוחות גדולים ועצור מים מתנקזים לשירים תמציתיים וחוקים בידי משורר גדול, "מגדולי המשוררים החיים היום באמריקה ומי שגערץ ומשפיע על דור חדש של כותבי שירה", כדברי נתן זך.

הפגישה עם קרילי ועם זך, הקריאה המשו-תפת של השירים בתרגום (של זך) ובמקור, ההומור הנפלא, הלבביות, כל אלה היו כצוותא הקטנה ביום ששי בבוקר. יום טוב להתחיל בו את השבת.

אולם אהבתו הגדולה של לוי היתה ונשארה הריקוד. הוא, שרקד עם טובי הרקדנים הישראליים כגירה פז, רינה שייני פלד, משה (קול ודממה) אפרתי, המשיך לרקוד ולהרקייד, להקים להקות, להורות ריתמיקה להעניק קת יצירותיות לבני הגיל הרך.

דוני אדם הרקדן מתימו

קצין הודי מתחת לגשר ובלב דיזונגוף

„הוא יודע לשם מה נתן אלוהים גוף לרקדן“ כך כתבו על שימעות לוי עוד בראשית דרכו. עכשיו, החליט לוי שהוא רוצה שגם האחרים יידעו. לוי, אחד מילדי תימן שהובאו ארצה בעיצומה של מלחמת העולם השנייה, התחנך בכפר הנוער שפיה (ליד זיכרון יעקב), שרת בנח"ל, היה רכז פלחה בקיבוץ, עד שהגיע למסגנה שעתידו ברגליו.

ואז עלה לוי על המסלול תל-אביב-לונדון-ניו יורק, שבהן למד ורקד אצל גדולי מורי הריקוד (גרטרוד קראוס התל-אביבית; דיים ראמברט הלונדונית; מרתה גראהם הניו יורקית).

אחרי כך באו התפקידים כרקדן וככוריאוגרף, בזה אחר זה: רקדן ראשי בתיאטרון הבאלט הישראלי; בין ראשוני להקת בת שבע; כוריאוגרף של להקת ה-אופרה הוולשית הלאומית בהופעותיה בעירו של ויליאם שייקספיר, סטראטפורד-און-אייבון.

הווה בדיזונגוף. מששב לוי ארצה, הוא הקים תיאטרון ג'אז,

רקדנים לוי ופז באלט ונאז

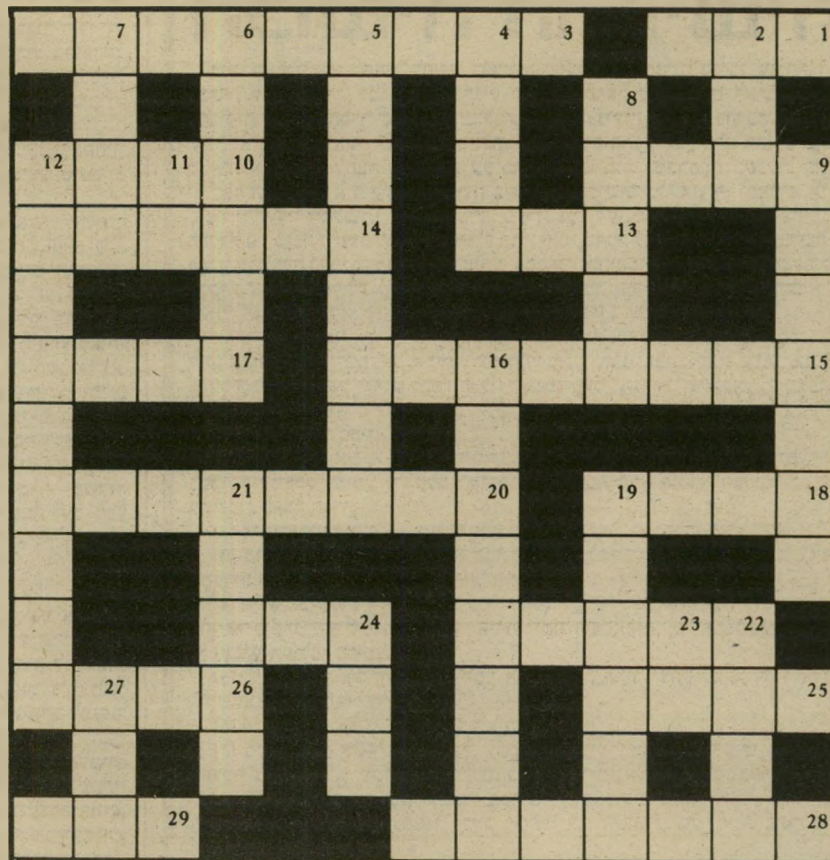
תלמידות במרכז לריקוד — וס ריקודי בטן

ועכשיו, מששני ילדיו של לוי שוב אינם בגיל הרך — עמר, הבכור, ערכ גיוס לצה"ל ומתעניין באלקטרוניקה ובמחשבים דווקא, ונועה, הצעירה יותר, תלמידת תיכון המצטיינת בציוור אבל גם בריקוד, פונה לוי לעניין חדש.

בימים אלה הוא הקים בלב דיזונגוף התל-אביבי מרכז לריקוד — אבל ריקוד במונח המקיף ביותר: באלט וג'אז, ריתמיקה לגילאי 4 עד 6, ריקוד אירובי ויוגה, וכמי שהאמין כבר לפני שנים בחופש הביטוי, לא מפליא שאצל לוי גם נושא ריקודי הבטן איננו נעדר.

שאחת מהצגותיו, חופש הביטוי, זוכרה במיוחד: על בגדיהגוף של הרקדנים הודפסו עמודי עיתון נים: רקדן פשוט רגליים סימל את המיספרים של הצנוור ורקדנית דוגמנית יפהפיה וחשופה חזה ייצגה את חופש הביטוי. בין ובין הופיע לוי גם בתיאטרון רון (מתחת לגשר, בתיאטרון האוהל המנוח, כשהבימאי היה טברייני אחד בשם מנחם גולן, כיום איל-הקולנוע המפורסם), גם כסרטים אמריקאיים (כקצין הודי, עם בינג קרוסבי ובוב הופ בדרך להונקונג) וגם בסידרת רותטלוויזיה אנגלית (סיפור הרפתקה).

מאת אביגיל ינאי

- (8) בטעות סולף המדור (5);
- (9) נתון כלו במחמרים של חמוקיה ואינו רואה את אור השמש (3,4);
- (11) זה לא היה כורג שאמר שהעולה קשה לישראל כסי פחת (2);
- (12) נצלה מאנטי פמיניסט בווער (2,7);
- (16) אם גילה אצלה סימן אז מצבה מר (3,2,3) (ע"פ א.ד.);
- (19) היימן מבכה במזרח (6) (ע"פ ר. אלישר);
- (21) בשם אלוהים: זו מלאכה וזה שכרה? ומי המציא אותה? (5);
- (22) הפצול התחיל כבר בפלמ"ח (4);
- (23) מה שקורה בתוך החצר של הרבי מגור (2);
- (24) מלך בכור (3);
- (27) לתלוי בנעימים (3);

- של א"א בשו"ט (5);
- (24) נעלמו עם הכסף בדרום אמ' ריקה (3);
- (25) בסעודת המצווה פסחו גם עליו (4);
- (26) אב הרחמים (4);
- (28) ברוך השם: פילוסוף אחר עם אתיקה (7);
- (29) גמרו כבר להשמיד? (3);

מאונך:

- (2) יפונה בן-רגע, בכל מחיר: (3);
- (4) צור משלו אכלנו שנינו;
- (5) מתוק לו מתוק לו כשמת קרבים לירושלים (4,4);
- (6) דג סוגר לשוקולד (6) (ע"פ ש. אלישר);
- (7) ספור כדור על מה שקרם לכילויים בחולות ראשון (4);

לזכרו של עמית יקר, מנחם יצחקי, לשלושים לפטירתו

מאונך:

- (1) חזר אל יחידתו בצה"ל (3);
- (3) כשיגיע החשבון ישלמו טבין ותקילין על צו פיקי טיבי (5,4);
- (9) מחכים לפישר בפולין? (4);
- (10) אביר הכושר (4);
- (13) קרבן תמים (3);
- (14) לכלכו בגאוש את בתי הכי פר (3,3);
- (15) כשיראה אותי ממול הוא לא יחזור עוד (5,3) (ע"פ א.ד.);
- (17) ישמח בסבוב (4);
- (18) מברית מסין (4);
- (20) מונוגמיסט שוהינפש (2,3,3) (ע"פ א.ד.);
- (22) השלישיה של אסתר גרין והשחקן שלה נכנסה בבריתו

1000 ש"ח

יגרו מדי חודש בין הפותרים נכונה ארבעה תשבצים (כולל תשבצופים) רצופים של „העולם הזה“ וגם ישלימו את הסיסמה:

„מאיפה אתה יודע? קראתי“

את הפתרונות יש לשלוח אל „העולם הזה“, תל-אביב, ת.ד. 136, מיקוד 61001

נתור

תפיסה

מעצמת התיירות נותנת לך חופ

התכונן במלווים של "נתור". הם ליוו אלפי טיולים בהצלחה כה גדולה.

הם עדות נאמנה לתפיסת העולם שלנו.

כמו בתעשייה הטכנולוגית, כמו ברפואה המודרנית, כך גם בתיירות: החברה הגדולה ביותר מעסיקה את האנשים הטובים ביותר ומבטיחה לך את ההתמחות המקיפה ביותר בכל תחום, בכל אזור.

כאשר אתה נוסע עם "נתור" אתה מרגיש בידיים טובות בכל מקום על הגלובוס. אנו מעמידים לרשותך את המלווים המיומנים והמקצועיים ביותר ואת מומחי התיירות הגדולים בישראל. אנו מעניקים לך את שירותיהן של חברות התיירות הגדולות בתבל. כך אתה זוכה ליהנות מהתנאים הטובים ביותר בחברות התעופה, הספנות והתחבורה, בבתי המלון ובמסעדות. והכל במחירים שרק "נתור" יכולה להעמיד לרשותך.

עוצמתה של "נתור" וקשריה, מאפשרים לנו להציע לך את מיטב המלונות ושירותי התיירות במחירים ללא תחרות.

האנשים העומדים מאחורי "נתור" הם ההופכים את "נתור" למעצמת תיירות בסדר גודל בין לאומי ואת הטיול שלך למרתק ומתוכנן להפליא. שאל את סוכן הנסיעות שלך!

סוכן הנסיעות המקצועי עובד יד ביד עם "נתור" זה ברור.

סוכן הנסיעות יודע שאם תזכור לטובה את יעדי הטיול שלך, זה ישרת גם את היעד שלו. אתה ומכריך תשובו אליו.

כל סוכן מנוסה מבין שטיול מושלם צריך להיות מתוכנן לפרטי פרטים.

זו בדיוק הסיבה בגללה סוכן הנסיעות המקצועי והמיומן ימליץ לך בביטחון על הטיולים של "נתור". "נתור" הפכה במשך השנים לסמל ומודל לחיקוי בנוף התיירות הישראלי.

סוכן הנסיעות ישמח לשבת מולך, לבדוק, להשוות מחירים ומסלולים ולהוכיח בקלות כי "נתור" נותנת - יותר מכל חברה אחרת - תמורה מלאה בעד כסףך.

איך אתה רוצה לתפוס את העולם?

כל אחד אוהב את הטיול שלו קצת אחרת. רק "נתור" יכולה להציע דרכים כה רבות לבקר בעולם הגדול.

המחלקות המקצועיות של "נתור" מאפשרות לך לצאת לטיול בהתאם לדרישותיך, לציפיותיך וליכולותיך. אנו מציעים אלפי טיולים על סוגיהם השונים: טיולים לקהל הרחב לכל רחבי העולם, טיולים לגיל הזהב, טיולים למשפחות ובני/בנות מצוה, טיולי צעירים

7.

שמואל קידון (לי הום)

נתנעלם

עשה מושלמת חופשה מעשתלמת

פנה אל סוכני הנסיעות

חופשה בראש שקט

נתנור - איחוד סוכני נסיעות לטיולים מאורגנים בע"מ

ותיכונים, חופשות לימוד, טיולי קמפינג, טיולים לשומרי מסורת, טיולי עומק, ועוד בהתאם לדרישות המסתמנות, אצל ציבור הנוסעים.

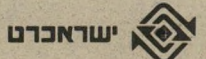
כחברה רצינית ואחראית, יש ל"נתנור" מחלקת מחקר ופיתוח השוקדת כל העת לשפר את מסלולי הטיול הקיימים ולאחר עבור יעדי תיירות חדשים.

ב"נתנור" עומדים לבחירתך יעדי תיירות רבים:

ארה"ב, קנדה, מנסיקה, גואטמלה, דרום אמריקה, המזרח הרחוק, סין, דרום אפריקה, מערב אירופה, מזרח אירופה, צ'כוסלובקיה, פולין, סקנדינביה, ספרד ופורטוגל, תורכיה.

כל יעד שתבחר תהנה מן ההתמחות של "נתנור" - מעצמת הטיולים מס' 1 בישראל. בטיולים של "נתנור" אתה מקבל עולם ומלואו כי זאת היא תפיסת העולם שלנו.

דרוש את חוברת הטיולים של "נתנור" אצל סוכני הנסיעות.

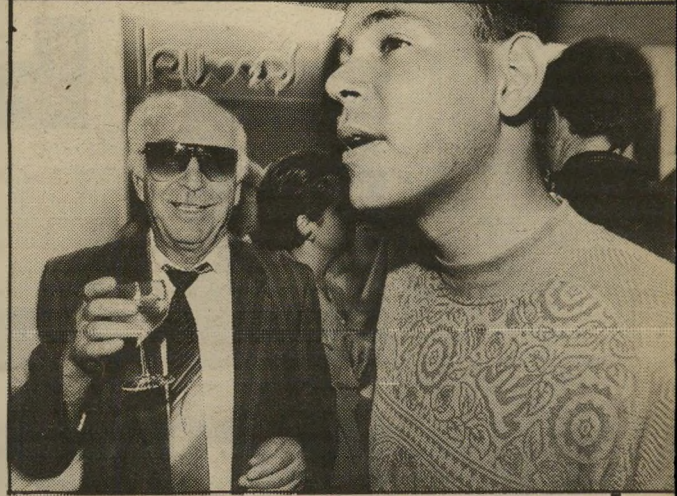

על
פוליטיקאים
שלא הגיעו לראות
את ריטה ★ עור'
כידין כחיות-לילה
ומי לא בא?

קהל של מאות גדש את כל ה-
מעברים של בתי הקולנוע לב ש-
בריונגוף סנטר. בקהל נראו עשרות
שחקנים, אמנים, אנשי תפאורה ו-
כמה פוליטיקאים. יחצני הסרט הבי-
טוחו לנציגות השירות ששרים
רבים יעטרו את האירוע, אך מלבד
חבריה הכנסת דויד ליבאי, יוסי
שריד ואולי עוד כמה נציגים לא
נראו כל שרים. כל זה לא הפריע,
כמובן, לחוגגים להתפעל מכישרו-
נה של הזמרת ריטה, שלוש ש-
נוי לא היתה כל כך דראמטית.

הראשי (לצידה). הקהל הופתע לגלות ריטה מינורית ולא
דראמטית, כפי שרגילים לראותה בהופעותיה על הבימה. רבים גם
לא זכרו שהיא סיימה את לימודיה בבית-הספר למישחק.
הזמרת ריטה עשתה זאת שוב. היא כבשה את הקהל בהופעתה
כפלורה, אשתו בסרט של השחקן יוסי פולק, שכיכב בתפקיד

כוכב נולד שוב

אבא של ריטה
האדון יהאן פרוז, המרכיב מיש-
קפיים בגלל פגיעה קשה בעינו,
שותה יין אחרי הסרט. לצידו עומד הבעל-הזמר רמי קליינשטיין.

אלידה ואופנה
איש-האופנה עודד גרא ואשתו אלה
(במרכז) פגשו בעיריית קופלר (מי-
מין, בתו של התעשיין מיקי שטראוס. אל המעצב נלוותה גם אמו.

נערות הקריות
עינת זמורה (מש-
מאל) ורקדת עם
ידידתה. שתיהן הגיעו למסיבה מהקריות

שבחיפה. באחרונה השתלט על תל-אביב גל חדש
של יפהפיות צעירות, המגיעות מחיפה והסביבה,
וכובשות בסערה את מקומן בעולם האופנה.

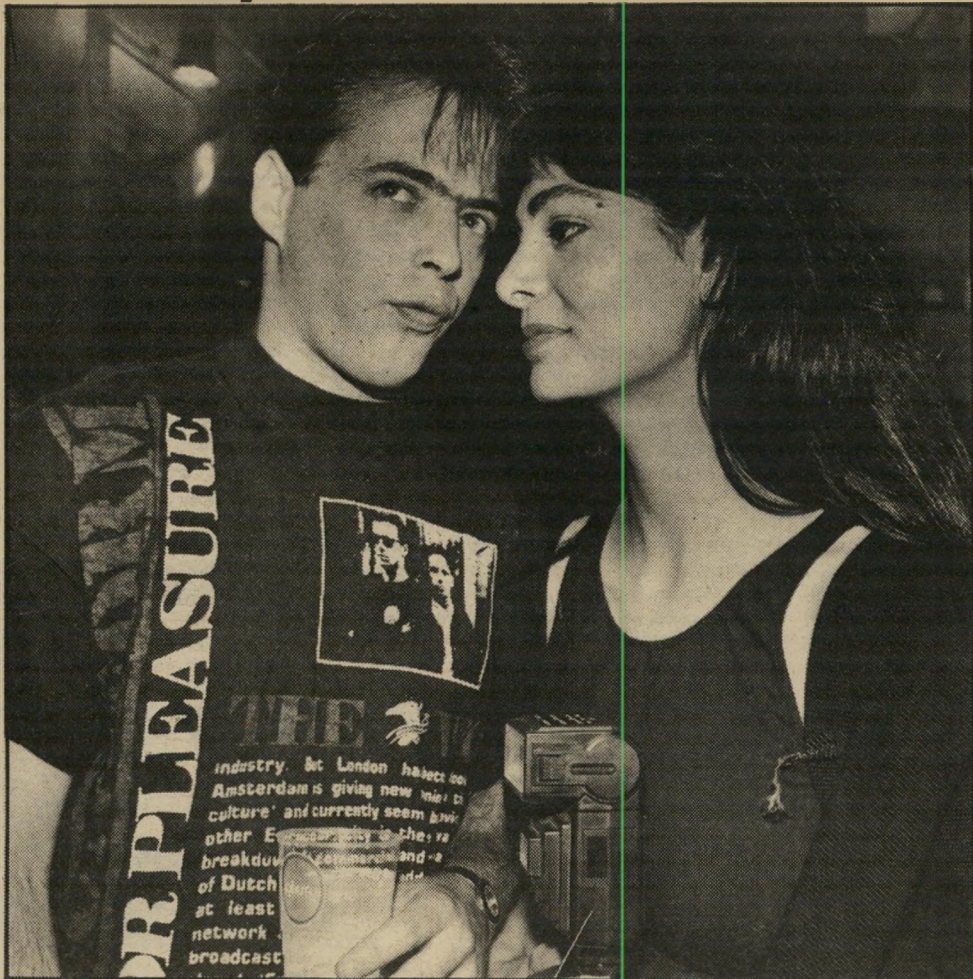
מישפטני לילה בסיגנון עכשווי

בדרך לחופה איש-העסקים נתן טרנר וחברתו חויה תה צווי, חיפאית במוצאה, זוג מפורסם לרי בחוג הבליינים, מעטו באחרונה לבלות מסיבות אישיות.

הדם, סטורנטית. או כמובן שהיו שם כמה מישפטנים ועוד הרבה יפים ויפות, המכירים את איציק עוד מהתקופה שהוא ניהל את המסדון של רפי שאולי ואת הסדרמה.

שלחם, ועד עתה נערכו שם תצור גות של כמה חברות. אך האירוע המרכזי במקום היה מסיבת יום ההולדת של בעל-המקום איציק דואניס, עורדיין במיקצועו וחיית-לילה מיקצועית, הנשוי ל-

הקסמים יורייני ובעוזרו האישי מיקי גלוגאו. אדם עובד כעת על תקליט חדש. לצידו גלית ורטהיימר, חברתו היפה של אדם דרוקר, מבעלי המקום.

בני אדם הזמר אדם, שזה זמן-מה לא נראה במסיבותיו ובמועדונים שונים, עשה גיחה למסיבה כשהוא מלווה באיש-

אתר-בילוי חדש נפתח ביפו בסי מוך לשוק הפישפשים. למקום קוראים אוברדרפט. והוא בנוי בסיגנון ההי סק. כלומר, מאוד מודרני ועכשווי, הרבה מתכת ופלסטיק ונראה כמו לופט של אמנים ניו יורקים. מאז פתיחתו נחגגו בו כבר כמה אירועים. מסיבות לא ברורות החליטו יצרני כיגדיהים שזה המיקום המתאים לעריכת התצוגות

מחדר-השרותים. מצדה זאבי (בצילום מימין), בתו של חבר הכנסת רחבעם זאבי, לוגמת בירה בין ריקוד לריקוד. זאבי, בליינית תל-אביבית נמרצת, באה בחברת ידיד ותק בשם אדי.

עזרת נשים עינת זמורה בת ה-16, שזכתה בתואר סגנית עולמית מיס „הוואיין טרופיק“ כבר מגלה כמה גינונים של כוכבת. הצלם תפס אותה ביציאה

תדרוך

חובה לראות

תל-אביב: בגלל המלחמה ההיא, פלה הכובש, קפה בנדר, ארבע הרפתקות של רוס ומירא, כל, מי הפיל את רונר רביט? הדיקטטור הגדול, מיכתב מאשה אלמו, אלמונית, רטרופקטיבה — פיר פאולו פאזוליני.

חיסה: מי הפיל את רונר רביט?

ירושלים: שדות החיסה האדומים, פלה הכובש, ארבע הרפתקות של רוס ומיראבל, מי הפיל את רונר רביט? הדיקטטור הגדול.

תל-אביב:

*** הדיקטטור הגדול

סירטי קולנוע בטלוויזיה

***** דוקטור נז** (ערב יום העצמאות, יום שלישי, 9 במאי, 24.00) — ג'יימס בונד בראשונה בטלוויזיה הישראלית. שון קונרי בהתמודדות הראשונה, ויש אומרים המוצלחת שלו, עם דמות הסוכן החשאי הבריטי המפורסם מכולם. היום זה כבר יותר מסרט, זה אתר היסטורי. העלילה מתרחשת בקאריביים, ואורסולה אנדרס יוצאת מן הים כמו נוס של מכון שימשון. (שנת הפקה: 1962)

***** נולדה לתהילה** (יום העצמאות, יום רביעי, 10 במאי, 14.00) — שמאלץ לכל המיטתה. להיט קופתי על יתומה מיסכנה, ההופכת לברבור מושלם הרוכב על סוסים. טאטוס אוניל על הגבול שבין קאריירה של ילדת-פלא לבוגרת בגימלאות. האנוני הופקנס וקריסופר פלאמר בחופשה משיקספיר והבימאי בריאן מוריס, שמעניק לרעייתו, נאנט ניומן, אחד התפקידים הראשיים. (שנת הפקה: 1978)

***** האחים קאראמזוב** (יום שישי, 12 במאי, 22.30) — עיבוד שלא יספק את מעריציו של דוסטויבסקי, אבל שייך לעיבודים הספרותיים היותר-מוצלחים של הוליווד. יול ברינר הוא האח הבכור. מריה של יובאה מאירופה להיות גרושקה. אבל את ההצגה נזכר רוב הזמן אלברט פלאמי, המגלם את האח הממזר, סמרדיאקוב. בימאי: ריצ'ארד ברוקס (1958)

***** אנג'י ורה** (יום רביעי, 17 במאי, 22.05) — סיפורה של נערה יתומה בתום מלחמת-העולם השנייה, בהונגריה הנכנעת לסטאליניזם המשתלט עליה. מרגש וממכר גם יחד. ממיינס הסרטים ההונגריים. חבל שלא ניתן מאז לחזות שוב בוורוניקה מאה המקסימה.

בחיפה, צרפת) — אריק רוהמר צעיר מתמיד בגיל 70, בארבעה סיפורים קצרים ומבריקים על שתי נערות, אחת עירונית ואחת כפרית, המלמדות זו את זו פרקימוסר ומינהגיהם.

***** רג ושמו נזרה** (פילח, תל-אביב, מוצג גם בירד שליח ובחיפה, אנגליה) — אחד הדגים הנדירים באקווריוס הקולי נועי. ג'ון (מלון פולטי, מונטי פיטון) קליז כתב תסריט והיננס את דמויותיו כך שכל רגע הוא בידור, שנינות, רומנטיקה ועוקץ. צוות מיקצועי לא מפגר אחריו: ג'יימילי קרטיס מתגלה כקומי קאית אירונית, מייקל פאלין כגמל גמון תמים וקווין קליין כמאהב המפסידן (אוסקר מיסנה).

***** פלה הכובש** (מור טיאון, דנמרק) — עובר-אדמה

(פאר, מוצג גם בירושלים) — הדימיון בין ספר יהודי לצורך גרמני מציא כמה מצבים אבי סורדיים.

***** מי הפיל את רונר רביט?** (חן, מוצג גם בחיפה ובירושלים) — כל יצורי הוליווד המצויירים הוחרו משלוויה תם, כדי לשרת את המותחן המר-גים את החלום האמריקאי הקולי-נועי כשלמותו. אין חיץ בין מציי את לדימיון, ויצור מצוייר אינו ממשי פחות מיצור חי. כוב הוס קינס אדיר בהתחשב בעובדה שהצטלם בריאלוגים עם "מסך כחול", כוב זמקוס הננה מגיכוי מלא של שפילברג וממיקצוענות עליאית של צוות מאיירס מופלא, שזכאי גם וכאי לאוסקר שקיבל.

***** ארבע הרפתקות של רנט ומיראבל** (לב, מוצג גם

לואי ז'ורדן וג'ון פונטיין: פנינה אמיתית

המדברות לא פחות מן השחקנים, הרמיזה, הבאה במקום אמירה — כל אלה הופכים הפקה הוליוודית שיגרתית-לכאורה מ-1948, לאחד הסרטים המופלאים שידע הקולנוע. ההסברים הארוכים על משמעות של תנו-עות-המצלמה הארוכות מסביב לקתדרלה בלינץ או זוויות-הצליל המיוחדות, כל אלה לא הצליחו עדיין להרוס את קסם אמנותו של אומולס. אפילו ג'ון פונטיין נראית כאילו השראה מיוחדת ירדה עליה. מומלץ בחום.

מסירות טוטאלית

מיכתב מאשה אלמו נית (תכלת, תל-אביב, ארצות-הברית) — וינה

1900. פסנתרן הולל חוזר בשעה מאוחרת לביתו, ומוצא מיכתב שאשה אלמונית השאירה בידי השרת. במשך הלילה הקצר שלפניו — כי עם הנץ השחר צפוי לו דו-קרב שאולי ישים קץ לחייו — הוא קורא את המיכתב והצופים חוזים בתוכנו.

זה וידויה של אשה שאהבה את המוסיקאי בכל נימי נפשה מן הרגע שבו ראתה אותו בראשונה, בגיל 16. במשך כל השנים שחלפו מאז, בילתה עמו ליל-אהבים אחד, שכתוצאה ממנו נולד לה בן, ואחר כך השלימה עם העובדה שנעלם ללא שוב. אהבתה מילאה אותה על גדותיה, למען אהבה זו הקריבה כל מה שהיה לה, כולל החיים עצמם.

לכאורה, סיפור לעיתוני-נשים. אך לא כך הוא נראה, ובוודאי לא כך הוא מתקבל על המסך, תחת שרביטו של מאכס אופולס. האימוק, העידון, תנועות-המצלמה המושלמות

ריטה: פלורה התמימה לא מבינה

של העלילה נותרים פשוט סתומים. יש בסרט די נתונים, כדי שיתפתח לכל מיני כיוונים, החל מהצגה פנימית וועד לאפיוזדה אסתגורא-פית על חברה פרימיטיבית, אבל כל זה נשאר בגדר פוטנציאל. העלילה קפואה במקומה, וכך גם הדמויות, שמן הרגע שנקבע אופיין, לא קור רה להן עוד מאומה.

ריטה ויוסי מולק, בתפקידים הראשיים, הולמים להפליא את הדמויות, ויש להם נוכחות משכנעת. חבל שאין מניחים להם להפעילה.

גן נעול

אלף הנשים של נפתלי סימנטוב (לב, תל-אביב, ישראל) — מיכל בת-אדם

נטלה על עצמה משימה קשה, כאשר החליטה לעבד את הסיפור של דן בניה-סרי. הוא מתר-חש בירושלים שלפני מלחמת-העולם.

נפתלי סימנטוב הוא סוחר-סידקית, שקבר כבר שתי נשים. שדכן מנסה לשכנע אותו לנסות בשלישית. תחילה הוא מסרב, אבל לבסוף הוא מתרצה לקחת את מלורה התמימה, שאין לה כל מושג מה הם חיי אישות. מאחר שהוא עצמו סובל משגיכה מוקדמת, הנישואין נידונו לכליה בכל מיקרה. סימנטוב אינו מעז ללחוץ על אשתו החדשה, והיא נפחדת ואינה מבינה מה עליה לעשות. עד שיום אחד, היא הולכת לקנות בד לשימלה, והסוחר מנצל את תמימותה וגוזל את בתולה.

לטיבת מי שלא מכיר את הסיפור, לא יסופר כאן ההמשך. מה שכן ייאמר הוא כי גם התס-ריט וגם הבימוי חוטאים באיפוק-יתר. כל כך מנסים לשמור על חומרת הסיגנון, שהמרכיבים

יו גריפית בסרט "סיפורי קנטרבריי" קולנוע של שירה

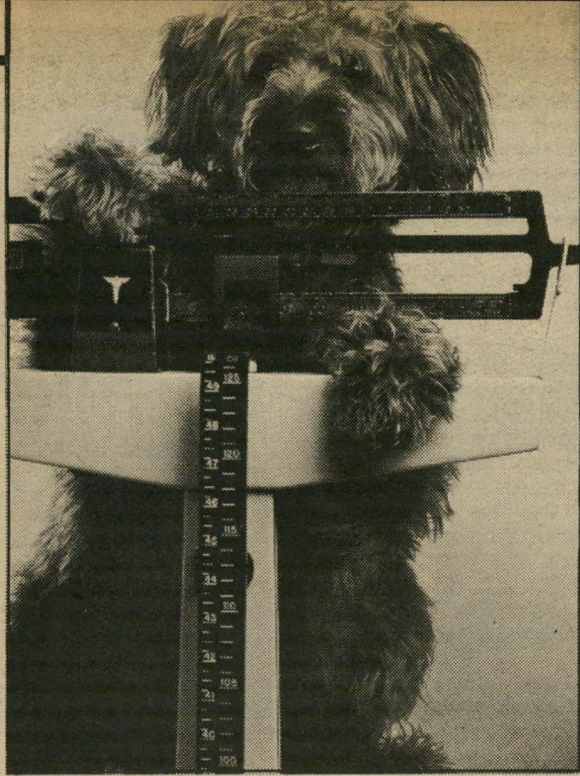
גלן קלז, שכמעט זכתה באוסקר, ג'ון מלקוביץ ומישל פיפר הם כולם בסדר, אבל הדקורציה משכי נעת יותר מהם, והיא אכן קיבלה אוסקר.

***** סלאם בימביי** (פרץ, תל-אביב, אימפריה ירושלים, הודו) — סיפורו של קרישנה, נער שגור רש מכפר עני, החולץ העירה להח-זיר לעצמו כסף אבוד ולומר את האמת העגומה של החיים בארצו. סרטי-מחאה של הבימאית מירה נאיר, הודית שהיה לה מזל ללמוד בהארווארד.

הקרנות מיוחדות

***** רטרופקטיבה:** פייר-פאולו פאזוליני — קול-נרע של שירה. מה שנועד לה-יות אירוניה-הפתיחה של סימנטק תל-אביב בכניינו החדש, מוצג עדיין מטעמים טכניים במישכן

עדנה פיינר

ניוירוק חיי כלב

כאשר אומרים חייכלב, בדרך כלל מתכוונים לחיים כובל. חיים של עליבות, רעב ומחסור.

לא כך הוא הדבר בניוירוק. בעיר זו, כאשר אתה שומע משהו אומר חייכלב, אתה גם שומע נימה ברורה של קינאה. בעיר, שאליה אנשים חסרי-בית מתגלגלים ברחובותיה, חייכלב הם עלייה למחלקה ראשונה. המישיפחות האריסטוקרטיות של ניוירוק לא יכולות להרשות לעצמן להחזיק ברשותן כלב, מבלי שיהיה לו פסיכיאטר צמוד. פסיכיאטר כזה גובה כ-100 דולר לשעה של טיפול, שבה הוא שומע על תלאות-חיייו של הכלב הפציננט מפי הבעלים, מקבל הסברים על ילדותו העשוקה ועל הטראומות שעברו עליו, ובאותה ההזדמנות יכול גם הפסיכיאטר לקבוע לעצמו עמדה ברורה למרי באשר למצבה הנפשי של מישיפחות הכלב. (זה מזכיר לי את הסיפור על הבחור שהלך לפסיכיאטר כשהוא לובש חצאית מיני מעור שחור, נעלי-עקב אדומות ועגילים ענקיים, ואמר לו שהוא בא אליו בקשר לאחותו.)

מאחר ופסיכיאטר-כלבים זה כבר לא חידוש, וכבר ראינו אחד כזה בסרט היחפן מברלין הילט עם בט מירלר וניק גולטה, הרי שבכל זאת יש חידושים בחייכלב. היום אתם יכולים לקחת עבור הכלב המיוחס שלכם גם מורה לנימוסים והליכות. לא מאליף-כלבים, חס וחלילה, אלא ממש חנה בבלי כזה.

האמריקאים, שהם שבויים בקיסימי האצולה האירופית, עד כר טימטום ממש, טוענים שהם פשוט חייבים מורה-לנימוסים והליכות לכלבים שלהם, אם הם רוצים לקחת אותם לאירופה לחופשה. (מעניין אם המורים האלה מלמדים את הכלבים שלא לנגב את הטוסיק בוילון של מלון דורצ'סטר. בלונדון, אחרי שהם עשו קאקי על השטיח בלובי.)

אם כל זה אינו מספיק, הרי שבעיר הזאת מצויים פנסיונים לכלבים, הגוברים כ-45 דולר ללילה, המעניקים בתמורה לכלב הנופש חדרון מפואר עם שטיחים מקיר לקיר, מוסיקת-דיסק סטריאו-פונת, טלוויזיה צינעונית, ורידאו וקלטות של המישיפחות המתגעגעת, המרברת אל הכלב. רק הצפייה בקלטת כזו מצדיקה שעה נוספת של הכלב אצל הפסיכיאטר שלו.

את התפריט המוצע לכלב, גם PAN-AM אינה מציעה לנוסעיה. וזוה לא נגמרים הפינוקים. הדבר הכי IN היום בניוירוק זה להזמין צייר הבית, שצייר פורטרט של הכלב.

העניין עולה בין 600 ל-1000 דולר, תלוי בשם הצייר ובטימטום הבעלים. אחרי שהצייר מוכן, אפשר לתלות אותו יחד עם תמונות המייסדים של המלון, או עם תמונות אבותינו המנוחים כספריה, ולחשוב שזה עושה רושם על משהו.

לא יכולתי להתאפק וצילצלתי לחברה שלי, מתי מאשקלון, שיש לה כלב בשם יחזקאל, ושאלתי אותה מה דעתה על העניין. היא ביקשה ממני לטלפן אליה שנית כשהחום יירד לי.

שנינו קיבלנו את אותה הגלידה בדיוק. אלא ששני בעלי-הבית ור שתי המלצריות צרחו לי באוויר, בזמן ההגשה, "סורפרייזו!" אני נורא נהנית מהמקום הזה. בתיווגי עדיין בטיפול, אך מצבה משתפר. למרות שהבטחתי שלא להזכיר את המקום, אני רק אומר לכם את השם: "LETO". את הכתובת, אם נורא תרצו, תצטרכו למצוא לבד.

ברגע שנכנסים לאווירה של המקום ותופסים את הראש הנכון (היין גם קצת עוזר), אפשר ממש ליהנות מהערב החרגי הזה. למנה אחרונה הם מציעים לך או גלידה של הבית (גלידה שהם קוראים בעצמם) או משהו שהם קוראים לו דסרט סורפרייז. בתיווגי הומינה גלידה (כבר היו לה די הפתעות בערב הזה). אני הזמנתי את האפשרות השנייה.

ניוירוק

בר 88

אל הרשימה האינסופית כמעט של מקומות המשמשים את עליון העיר ניוירוק, הצטרף לפני זמן לא רב בר חדש, שונה באופיו. הבר ממוקם בפינת רחוב בליקר ורחוב 10 מערב, שבלב איזור ה"ווילאג'". הוא בבעלות שלוש לס-ביות צעירות ונאות, שהעניקו לי מקום, מלבד שמו "88", גם משהו באווירה, שהפך אותו תוך זמן קצר לפופולרי ביותר.

מה שמייתר את המקום משאר עשרות הברים, הפוזרים ברחבי העיר הענקית, הוא צוות-העובדים. הצוות מונה כשמונה איש, וכל אחד מהם בתורו פוצח בשירה איר-רה של קיטי-אופרות מפורסמים ומחזות-זמר, להנאת הנוכחים, שלי-עיתים מצטרפים לשירה.

מיקרופונים אחרים פוזרים במקומות שונים, וכל איש-צוות, כשי-בא לו, מתייצב מול מיקרופון הקרוב אליו ושר בהבעה של רצינות תהומית איזו ארייה קורעת-לב מ-תוך אופרה או טרגדיה אחרת.

לעיתים מוזמנות משבשים ה-זמרים את הטכסטים, ומוסיפים מישיפטי זימה או מילים גסות, שהיו גורמות למרים תעסה-גלור להתקף של עצירות.

לכל הדיעות, מקום היסטרי לחלוטין.

למרות שהבר הזה הוא בעצם מקום-מיפגש לעליונים ועליונות, הרי שגם אם נופלת עליכם איזו דודה סגלית מנירג'רסי, שהבי-טחתם לה לילה בעיר, אפשר כי-החלט להביא גם אותה לשם. היא לא תנחש לעולם היכן היא מונחת.

עות שהמוסיאון פתוח. יש גם בית-קפה במיפילס העל-יון.

לצידו של המיבנה, ממש ליד הרחוב הראשי, ניתן למצוא את חנות הספרים והפוסטרים של המו-סיאון, ומיבחר הפרטים המוצעים למכירה מרשים.

המוסיאון פתוח כל ימות הש-בוע, מלבד יום שני.

ניתן להגיע למקום גם במטרו, ויש לרדת בתחנת Solferino, קו 12.

חוג הסילון

בעל המדור הזה מגיע, בתוקף תפקידו, לבירות רבות בעולם. מכיוון שהוא סקרן מטיבעו, ומכיוון שהוא אוהב את הנאות-החיים, את המיוחד והחרגי, הוא רואה הרבה דברים שהתייר הישראלי המצוי אינו מגיע אליהם.

מוסיאון בתחנת-רכבת

פאריס

המוסיאון הנמצא ב-1 RUE DE LILLE מס' 62 היה בעבר תחנת-רכבת גדולה. עם הפסקת הפעילות בה, הפכו אותה, בהרבה דימיון, כישרון וכנראה גם תקציב בלתי-מוגבל, למוסיאון מרשים ושונה. אלפי בני-אדם פוקדים אותו מדי-יום.

מיבנה-המוסיאון יפה להפליא, ונשמרה בו הצורה המעניינת של התחנה המקורית. נוח ונעים לשו-טט בו.

יש חלוקה למיפילים ולאור-למות. יש במקום מוצגים קבועים, ויש אולמות לתערוכות מתחלפות. המוסיאון מכיל סוגים שונים של אמנויות: ציורים, פסלים, צי-לומים, חפצי-אומנות, ארכיטקטור-רה (שירטוטים ומודלים). במקום נערכים אירועים שונים, קונצרטים והרצאות.

בכניסה לבניין ניתן להשיג מרדף של המוסיאון בשפות רבות, ואתה יכול לנתב דרכך בעזרתו ולעבור את כל האולמות והמוצגים בסדר המומלץ.

יש במוסיאון גם מיסעדה, כי-מיפילס המציע, והיא פתוחה ל-ארוחות צהריים וערב בימים ובש-

הדיבורים על כך שיומים פרטיים עומדים לעשות משהו במיבנה הישן של תחנת-רכבת צפון בתל-אביב הריצו אותי בפעם נוספת ל-MUSEE D'ORSAY כי-פאריס.

לפני השיפוץ
תחנת-רכבת

השעון הגדול והפסלים, לאחר השיפוץ
מוסיאון

מקום לגמרי צנוע אמסטרדם

מגלה שההערפה המינית של שתי המלצריות במקום היא נשים. כאשר לטבח הקוריאני, השתדל-תי שלא להתעניין. פחדתי לגלות שאת ההערפה המינית שלו אני עומד לאכול בקרוב.

בעלי המקום סיפרו לי שהם לא רוצים בפירסומת. יש להם חוג לקוחות מקומי רחב למדי, והכל מישיפחתי כזה וחברי, וכולם כמעט מכירים את כולם, והם לא מעוניי-נים להרחיב את העניין. הם גם לא רוצים לעבור כל-כך קשה.

צודקים. המקום פשוט וחטרי-יומרות לחלוטין. הסכום לא תר-אם, הצלחות נראות כאילו נלקחו מעזרות מיפעלים שונים. אף צל-חת אחת אינה רומה לשנייה, לא בגודל ולא בצורה, ולאיש זה לא איכפת. קוראים באוזניך רשימת מאכ-

רק לעיתים רחוקות ממש אנחנו פוגשים בבעל-מיסעדה או בבעל-עסק המבקש מפורש שלא לכתוב על העסק שלו.

זה קרה לי לאיזומן באמסטר-ראם. חברה הולנדית שלי סיפרה לי על מיסעדה קטנה ונחמדה, שכדאי לבקר בה. היא גם טרחה להקליט שהביקור שם כדאי — לא בגלל האוכל, שהוא רגיל למדי, אלא בגלל בעלי-המקום, שהם משהו מיוחד. מצחקקים למות, כך אמרה.

לקחתי איתי בת-זוג ונסענו למי-קום. המיסעדה היא קטנה ממש, ובלי בושה ובלי לבקש רשות, ובלי להקליט שהביקור שם כדאי — לא חן שכבר יושבים לידו. לא קשה לגלות מייד שההערפה המינית של שני הגברים, בעלי המיסעדה, היא גבריים. שתי דקות אחר-כך אתה

חרים
בניחני

מזל החודש:

שור שנה של אלימות, תאונות, אסונות וכי גועים

בימים אלה שוב מרבית לשמוע על תאונות-דרכים, על ניסיונות לפיגועים ועל אלימות בכלל. יש תקופות שקטות

יותר, שבהן לא קורים דברים הראויים לציון. אחרות כאילו מזמנות אסונות. אנשים לא תמיד מסוגלים להבין מה שהם מרגישים. אבל רבים יוכלו לומר שמהוו באוויר אינו טוב. כלומר, כאילו ממתנינים לאיזהו אסון.

למעשה, אין זו רק הרגשה. מיקום הכוכבים גורם לאלימות המורגשת בא" ויר. תקופות מסוכנות, שבהן האלימות

רבה מתמיד, ידועות מראש, וכדאי לדעת עליהן, לזכור את התאריכים ולהתחשב בהם. כך שבתקופה מסוכנת אנשים ימנעו מלסכן את עצמם.

נהג, היודע מראש שכדאי להיזהר בזמן מסויים ואיכפת לו מחייו, לא יתקש להסתכן. מי שמצפץ ואומר שהכל שטויות נהנה מהרגע, אך עלול לשלם מחיר יקר. כנ"ל לגבי פיגועים. בתקופה המזמינה אלימות, יש סיבה טובה לבדוק היטב חפצים חשובים, להימנע מלהסתובב במקומות לא-

חשים די לחוצים, בגלל הצטברות של כל מיני בעיות, שלא מצאו בינתיים את פיתרון. התיסכול, שמלווה אתכם באח" רונה, עלול לגרום ל- התפרצויות-זעם ול- התנהגות אימפולסי- בית ותוקפנות. חו" סר-השקט והמכשיר- לים, שעוברים אתכם מבלי שתבינו את ה- סיבה להם, גורמים לכם לסכן את עצ- מכם. השתדלו להיות מאופקים ומת- נים שלא תפגעו בעצמכם ובקרוביכם.

עניין כספים חייבים להדליק אצלכם נורה אדומה. אתם מועדים לסטות בשיפוט ולסבך את עצמכם בהתחייב- יות שלא ברור איך תצ- ליחו לצאת מהן. כדאי להתיעץ עם סביב-הדבר להיכנס להוצאות. גם אם ייעו עכשיו כס- פים יהיו אלה כספים ש- חודקקו להם בקרוב. שימרו עליהם. היכריות חדשות, וסיעות, ביקר רים והרבה ידיים מס- בים משפרים מאוד את ההרגשה. בתחום הרומנטי אתם קוצרים הצלחות בקלות.

מרקורי מתחיל בנסיעה וזה יתבטא ב- בריאות. אתם זקוקים לביקורת רפואית וצריכים למצוא זמן לבני-מישחיה שאינם חשים טוב. בעבודה צריך להיות מאוד זהירים. יש מי שמנ- סה לטמון לכס מלכו- דת. בכל זמן אחר לא הייתם נופלים לתו- כה, אך השבוע העני- רנות יורדת. נסו להי- צמד לשיגרה, ולחשוב על כל מילה ומעשה, לפני שיהיה מאוחר מדי. ברומנטיקה מתחילים בהיכריות.

מוכרים או שבהם אפשר להיפגע, אם עלידי איבוד רכוש או עלידי פגיעה ב- גוף או בנפש. ממלכו של כוכב מרס (מאדים) אפשר ללמוד על מה שקורה או יקרה בעתיד. מרס נמצא בכל מזל כחודש וחצי בערך. המעברים של מרס ממזל אחד למזל הבא תמיד רגישים. אך יש מעברים המלמדים על סכנה אמיתית. במיוחד כאשר מרס יוצר זוויות קשות לכוכבים אחרים. כשמדובר בכוכבים, שיש בהם עוצמה חזקה לחיוב ולשלילה, המצב באמת מדאיג, משום שאז מת- רחשים תאונות ואסונות, ולא רק אצלנו, אלא בעולם כולו.

כדאי לעקוב אחרי מה שעומד לקרות בחלק שעוד נותר מ-1989, ולהתכונן לתקופות שבהן לכוכב מרס תהיה שוב השפעה על העולם. בימים אלה עבר מרס מתאומים לסרטן. זה מיד גרם לעלייה

בתאונות ולהתגברות האלימות בארץ ובעולם. הפעם משום שמרס עומד מול כוכב אוראנוס, והזוויות שהם יוצרים היא אלימה ומסוכנת. כשמרס משתחרר מהשפעתו של אור- ראנוס הוא יפגוש בסרטן ובנפטון, שגם הם יגרמו לירידה בעיינות, להתפרצות של רגשות ולאיבוד שליטה, שעלולים

הבריאות אינה טובה. אתם חשופים למחלות. כוח ההתנגדות שלכם חלש מתמיד. ה-13 עד ה-15 בחודש הם היותר קשים. תסבלו ממצב- רוח כבד ומהרגשה שאי-אפשר לצאת מ- הכבדות שנחתה עלי- כם באחרונה. במי- מר דברים בכל זאת תרגישו פיצוי. נסיעות לחו"ל ינעימו לכם את הזמן. קשרים עם בני מזל תאומים או אריה יכולים לעודד ולעזור לכם. כעבודה אתם מגלים יוזמה.

אתם בתקופה של פריחה מחודשת. סביבכם ח"י חברה סואים. אתם מבוקשים ומחוזרים. אינכם לבד והתנהגותכם שונה מתמיד. עכשיו תוכלו לפתוח או לחתום קשרים רומנטיים. יש אפשרות לשקם את ה- נף ולשפר את הבר- אות. בעבודה כדאי ש- תנו לבצע שיוני. צריך לדבר עם האנשים ה- מתאימים והם נמצאים באזור. יתכן שתצטרכו לוותר על כמה עקרונות שעצרו את החקר- מותכם בעבר. תקופה נעימה לטיולים.

בשורה משמחת, הקשורה לארץ שמעבר לים, תשפיע לטובה. ברומנטיקה אתם ממש חוגגים. כדאי לזכור חששים שית- חילו בחודש הקרוב הם בעלי טווח קצר. בענייני כספים זהו שבוע קשה ומאכזב. אל תשקיעו. אל תבצ- עו עיסקות. אל תחת- מו. ובקיצור, הקפידו את השבוע בכל מה שנוגע למינסים. אפ- שר ליישב אי-הבנה עם בני-הזוג הקרובים עים בשיחה גלויה, ובכך אתם מומחים.

להביא לתקופה מסוכנת. כך שגם מאי 89 לא יהיה נוח. מה-12 במאי מתחיל כוכב מרקורי (הקשור בתחבורה, בני- סיעות במכוניות וכו') בנסיעה, ומצב זה יימשך עד ה-5 ביוני. זה עוד מחזק את הצורך להגביר עירנות ולהיזהר. מרס ב- מזל אריה יוצר זוויות קשה לכוכב פלוטו. כששני אלה יוצרים זוויות קשה ביניהם השטח מוכן לכל מיני פורענויות. הביטוי הראשון והבולט הוא על הכביש. תאו- נות, פיגועים ותקריות אלימות יתרבו במיוחד בין ה-28 ביוני ל-7 ביולי. זהו זמן קשה ומסוכן.

ב-20 בספטמבר עובר מרס מבתולה למאזניים ושוב יוצר זוויות קשות. בת- חילה עם אוראנוס ואחר-כך עם סרטון ונפטון, וכפי שקורה עכשיו, גם אז, יימצא כוכב מרקורי בנסיעה, ויגרמו להתגברות התאונות. אנשים יימצאו ב- מצב-רוח תוקפני, אלים וחסר-התח-

מתי צריך להיזהר, מתי להישמר ואלו פרענויות צפויות לנו ב-1989?

שבוע. מה-16 בספטמבר עד ה-5 ב- אוקטובר יגברו התאונות והפיגועים. ב- חודש נובמבר יהיה כוכב מרס במזל עקרב ובין ה-20 עד ה-28 בחודש הוא ייצור צמידות עם כוכב פלוטו. זה יהיה שבוע מסוכן, שבו התוקפנות והאלימות יגרמו לאסונות, וכדאי למתן את התגו- בות ולמנוע אסונות.

בעבודה אתם נמצאים בתקופה מאוד רגישה. משהו יכול עכשיו להשתבש, בגלל איפוף מצייה מופעית. שתנוע ל- מסונים עליכם. כדאי ש- תדברו איתם ותקשיבו להם שקורה מסביב. היזהרו שלא תסתככו בעניין שיכול לסכן את מקום עבודתכם. המכר- יות עלולה להתקלקל. לפני כל נסיעה כדאי לבדוק היטב את המ- כונה. בתחום הרומנטי חל שינוי פתאומי ומאכזב שלא ציפייתם לו, אך אל דאגה, זה יסתדר ויחלוף תוך שבוע.

קצת קשה לכם. יותר מתמיד אתם נא- לצים להימצא בבית או במקומות סגו- רים, שאינם אהובים עליכם. אתם מוגבלים ואינכם יכולים למעול בחופשיות כפי שאתם רגילים. אינכם מרגי- שים טוב בעיקר בין ה-13 ל-15 בחודש. ב- רומנטיקה אתם חו- גגים, אבל חשוב שלא תגיעו למצב של אי- הבנה עם הפרטנרים. זה יכול להביא אתכם למצב קיצוני ומזוה, שאתם כלל לא התכוונתם אליו.

ידיים יאכזבו אתכם קשות השבוע. זה קורה כבר ב-17 או ב-12 בחודש. אל תצפו לעזרה, וכדאי שתשימו לב לשי- נוי ההתנהגות. בבית סח- קלקלים אביזרים חיו- נים, יש סכנה שיפוצו ויגנו חפצים היקרים ל- ליככם. דאנו שלא לש- כוח ושלא להזניח דבר. בתחום הרומנטי עליכם לקחת יוזמה. תופחתו מתחוצאות. בני סרטן ר עקרב לא יוכלו לעמוד בפניכם. בתחום הכספי ה-16 וה-17 הם ימים מועדים לביצוע מעוות ולהפסדים כספיים.

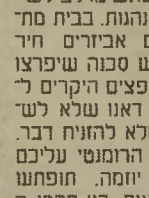
ג'מי
21 בדצמבר -
19 בינואר

דלי
20 בינואר -
18 בפברואר

אריה
21 ביולי -
21 באוגוסט

דלים
19 בפברואר -
20 במרץ

דלים
19 בפברואר -
20 במרץ

עקרב
22 באוקטובר -
22 בנובמבר

איך להיות הורה

מאת
ענת סרגוסטי
יועצת
זיווית אברמסון

ילדים שלנו בני 10 ו-8, מתחרים בינינו כל הזמן. הקטנה ילדה נהדרת ו"טוב" בה"ה הגדול מאוד פרובוקטיבי. כשאנחנו מבקשים שיסדרו את החדר שלהם, היא תמיד מסדרת והוא מתחמק. כך גם כשאנחנו מבקשים שיערכו את השולחן, או כל פעולה אחרת.

בקורס בבית הספר להורים הציעו לנו להכניס את שניהם ל"סירה אחת", לדבר אליהם כאל קבוצה. אם נעשה כך, איפה

הזמן פוחרת שאף אחד מהם לא יהיה מקופת. הגדולה עושה המון רוח, וכל מי שרואה אותה מייד מתאהב בה. היא יודעת להקסים מבוגרים, ונראה שהכל הולך לה בקלות. כי שהן עובדות בחדר שלהן, הקטנה עוברת ומתרוצצת, והגדולה מפטפטת ומדברת.

כשתיהן יחד, ה"גדולה" תמיד פתוחה, משוחררת, משתפת, וה"קטנה" עומרת בצד ולא משתפת. קשה לי לראות את זה, אז במצב כזה אני תמיד איכשהו עוברת לידה ומחליקה לה ליטוף של חיבה על הראש. כשאבא שלהם מגיע אחריי הצהריים הביתה, שני הגדולים ישר מתנפלים עלי. ה"קטנה" נשארת בצד, ואז אני מוצאת את עצמי רוחפת אותה אליו. נראה לי ש"הגדולה" יהיה קל יותר בחיים ושה"קטנה" תצטרך להתאמץ.

תגובת זיווית אברמסון

● **תפיסת "מיגרש" במערך-המיש-** פחתי אצל תאומים היא חזקה באופן מיוחד, כי כולם כל הזמן עושים הש"וואות ביניהם. זו כבר עומדת, השנייה עוד לא. זו התחילה ללכת, השנייה עוד עניין יומיומי.

ההשוואה הזו מחזקת אצל הילדים - לא רק תאומים - את התחרותיות, מחזקת את התחומים ואת המיגרשים שהם בחרו לעצמם. ילדים חושבים, בטעות, שרק אחד יכול להיות הילד ה"טוב", רק אחד יכול להיות הילד ה"פתוח" ורק אחד יכול להיות הילד ה"סגור".

איך להרע? איך להאכיל?

ילדים יודעים שהם מרשימים מבוגרים, אבל הם יודעים שהחנודלך שלהם לא עושים רושם על ילדים אחרים. ה"גדולה" שלך יודעת איך למצוא-חן בעיני המבוגרים. יש סבירות שהדברים ישתנו אם תתייחסי אל שתיהן כאל קבוצה, ולא כאל שתיים נפרדות. לדוגמה: "יופי, ילדות, שערכתן את השולחן."

"אבל אמא, היא לא עשתה כלום, רק אני עשיתי."
"זה לא חשוב, אני נורא שמחה שהי שולחן ערוך."
זה מקטין את התחרותיות ומטשטש את ההבדלים.

דבר נוסף: חשוב - בעיקר אצל תאומים, אבל גם אצל אחים בכלל - שלא לערוך השוואות. כל זמן שאת מסתובבת בהרגשה שה"קטנה" היא ה"דפוקה" וה"מקופחת", היא מרגישה את זה וההרגשה שלך מנציחה את ההתנהגות שלה.

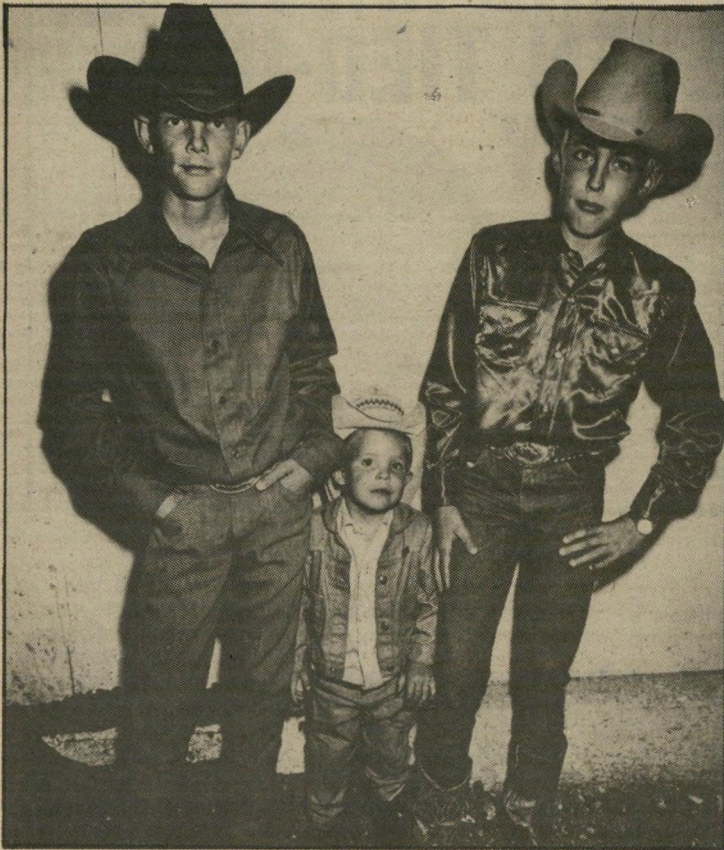
זה הרווח של ה"קטנה", שאומרת לעצמה: "אם אני מקבלת פיצוי כל הזמן, סימן שמשוהו איתי לא בסדר, אני זקוקה לתמיכה, אני זקוקה לפיצוי, וכל זמן צריכה להשקיע כדי להגיע, וכל זמן שאמא שלי דוחפת אותי, זה בסדר."
ה"גדולה" תופסת את תשומת-הלב של הסביבה על-ידי המתקיות וה"חנודלך שלה. ה"קטנה" מקבלת תשורה מת-לב בכך שהיא מופנמת.
חשוב לא לקבוע את הדמוי שיש לילד על עצמו, אלא לתת לו אפשרות של תנועה ממיגרש למיגרש.

לא חשוב מי עושה את הרעש או את הלילוך, מי מפריע, או מי רב עם מי. חשוב שיהיה שקט ונעים. ואם זה לא כך, אוכלים ההורים בנפרד במקום אחר, בזמן אחר, כדי שלהם יהיה שקט ונעים, ולא כדי להעניש ילד זה או אחר.

"ילד יש חברה"

ילד שלי, בן 3 וחצי, הוא מה שהורים רבים היו מכנים "ילד טוב". הוא לא משתולל באופן קיצוני, הוא לא כעסן, לא טרדן, לא עושה רווקא. גם כשאנחנו הולכים לחברים בני-גיל, הוא מתנהג נהדר. אבל כאשר הוא נמצא אצל חברה מסר"ימת שלו, נכנסת בו, משום מה, רוח פראית, והם ביחד משתוללים, משתגעים, הופכים את הבית, זורקים על הארץ את החטיפים שהם מקבלים ככיבוד, דורכים עליהם, שופכים את המשקה שלהם. בקיצור, הופכים לבלתי-נסבלים וממריים את שתיית-הקפה שלי ושל אמה של הילדה.

הסברתי לו שלא נעים לי ללכת איתו

אליה. לעיתים, כשהם מתחילים להשתולל, אני פשוט קמה, לוקחת אותו והולכת איתו הביתה. לעיתים, כשהיא באה אלינו, אמא שלה לוקחת אותה הביתה באמצע מישחק כזה. שניהם מוחים וכועסים, לפעמים גם בוכים, אבל בפגישה הבאה חוזרים שוב על ההשתוללות האימה הזאת. הוא מאור אוהב את הילדה הזאת, מה לעשות?

תגובת זיווית אברמסון

● **עכשו מתחיל הקיץ, אפשר להפ- גיש אותם בגינה ציבורית. בזה את ממ- חישה להם שהתנהגות כזאת היא פשוט בלתי-אפשרית בבית. צריך להסביר ל- הם שיהיה צורך להיפגש בחוץ, מפני ש- ההתנהגות שלהם בבית אינה מתקבלת. יחד עם זה, את מונעת בדרך זו את הצורך לכעוס, ומכבדת את ההנאה הגלויה לעין שהם מפיקים מפגישות משותפות.**
לגבי כל בעייה העולה בקביעות, כדאי לבדוק קודם כל אם יש פיתרון טכני, שאיננו כרוך לא במילחמה ולא בכניעה של ההורים.

אם "הקטנה" לא תקבל פיצוי על הפאסיביות שלה, היא תחליט, אולי, לנסות גישה שונה. אם ה"גדולה" תקבל פחות תגובה על ההתנהגות, היא תהיה, אולי, שקטה יותר.

מנדנדים ומחגרים

יש לנו שלושה ילדים. הגדולה בת 13, הבינוני בן 10 והקטן בן 5. אנחנו נוהגים לאכול את ארוחות-הערב ביחד. לעיתים קרובות מאוד קורה שהילדים ממש ממאסים את השתות ליד שולחן האוכל. הם לא עושים דברים דרסטיים ובוטים, אלא מתגרים זה בזה, מנדנדים, מקשקשים קישקושים בלתי-פוסקים. מה לעשות?

תגובת זיווית אברמסון

● **קרוב לוודאי שבעבר נעשו ב- מישפחה שלכם ניסיונות להקנות ל- ילדים נימוסי-שולחן. קרוב לוודאי ש- הילדים שלכם כבר יודעים איך צריך להתנהג בזמן הארוחה. ההורים צריכים להיות המדריכים של ילדיהם, וכדאי**

שהארוחה ביחד תהיה נעימה. אם קורה שמתחיל נידנוד כזה, אפשר לומר ליל- דים: "אנחנו נורא מצטערים, אבל אנחנו רוצים שהארוחה תהיה נעימה, ולא נעים לנו, אז אנחנו הולכים לאכול בחדר השני." ואז לקחת את הצלחות ולעבור לחדר השני.

אפשר לומר: "מאוד לא נעים לנו לאכול כך. אנחנו יכולים לעבור לאכול בחדר השני, או לצאת לאכול משהו בחוץ, אבל אנחנו מעדיפים לאכול אית- כם. מה אתם מציעים?"

העיקרון הוא לא להגיד לילדים מה לעשות, אלא להודיע מה אנחנו עושים. זה מועיל הרבה יותר טוב, וזה הרבה יותר יעיל מאשר הטפות-מוסר, שבהן ההורים לא מפסיקים לדבר, עד שאוזניהם של הילדים פשוט נאטמות.
חשוב לומר את הדברים בטון החלטי, אבל נעים. לא בטון כעוס, שזה לא יישמע כמו איום, או כמו עונש.
העיקרון הוא לא לשלח מן השולחן ילד ממריע ולהשאיר ליד השולחן את הילד השקט והמונמס, אלא להתייחס אל הילדים כאל קבוצה, ולהחליט אם אוכלים איתם או בלעדיהם.

שגריר ברית המועצות בהולנד, אלכסנדר צ'קוויידו.
בברית המועצות אין זה נהוג ש"שכ"ל" או "מקורב של" ממונה לדרגת שגריר או ציר בשרות הדיפלומטי. אנשים, הפלא ופלא, מתקדמים על פי כישוריהם וניסיונם המיקצועי. לעומת זאת, אם סר חינו של משהו — מתגלגל מצחק המארח — שולחים אותו להיות שגריר רחוק ורחוק, לשנים רבות..."

מצד שני, מרגיעים אותי, אם רוצים לפנק במיוחד משהו — ממנים אותו כשגריר בארץ אירופית נוחה, שקטה, תרבותית. שיהיה קצת מחמיימים..."

קשה היה לי להתרשם שדובינין נהנה מהחיים: קצב החיים שלו רצני, למרות שניסו לארח אותי על פי כל כללי הטקס, קטעו מדי פעם שיחות טלפון את שיחתנו. בחורה חייכנית העדיקה את מארחי, תוך כדי הבעה מתנצלת.

כל עובדי השגרירות — החל במנקים, עבור במזכירות וכלה בני-הגיס — הם אנשים טובי-ימים. פרט לדובינין ולרעייתו מתגוררים הכל כמה שמכונה ברושינגטון "המושבה הסובייטית". מיספר התושבים במושבה הזאת הוא 800.

"מצד אחד, מסביר לי צ'יק ווידו, "זה מעורר קלאוסטרופוביה ופניויה ומה לא... אולם מצד שני — זה מאוד נוח. הילדים מוסעים במאורגן לגנים, לבתי הספר. מאוד נוח."

"המושבה הסובייטית" לא הוקמה מטעמי-ניחוחות, אלא מטעמי-ביטחון. צ'קוויידו מספר שהוא גדל בגורגו שליד ארמניה. לכן היה כל-כך לחוץ כשהתחילו הידיעות על האסון שאירע שם. הסובייטים נזכרים באירועי דצמבר האחרון: "היינו צמודים לגורבאצ'וב בבר-קורו בניוירוק. פתאום התחלנו לקבל ידיעות על רעש-אדמה עני קי. מיד הבנו שצריך לקצר את ביקורו של גורבאצ'וב, אבל המתנו לידיעות נוספות. האווירה בביקור השתנתה, אבל ניסנו להעמיד פנים. לבסוף הוחלט שגורבאצ'וב יחזור הביתה."

"לא אשכח את מסיבת-העיתונאים שקיים (דאורד שוורדנדה). הייתי כל-כך מרוגז. היתה אצלנו אווירה כזאת כבדה. לחלק מאיתנו היו קרובי מישפחה וחברים באזור האסון."

"פתאום שאל איזה עיתונאי בנימה קנטרנית: אדוני השר, זה נכון שרעיית-האדמה היא סתם שרידה? וגורבאצ'וב שב הביתה בגלל סיבות פנימיות והפחד שמעמרו מתערער?"

"שוורדנדה ענה לו בביטול: אין טעם אף לענות על השאלה הזאת! בחיי לא הייתי כל-כך מרוגז. גז, נכון, זאת שאלה שהיתה צריכה להישאל, אבל איך אפשר להיות כל-כך ציניים בשעות כאלה?"

האסון בארמניה מזכיר לי את הסיוע הישראלי, ואיכזר שמו של שוורדנדה מזכיר לי את פגישת שרידה-החיים הסובייטי והישראלי (משה ארנס) בקאהיר. אני לוחצת לכיוון היחסים הברית-המועצות-ישראל, למרות שהבטחתי שאס-תפק באירוע כיד המלך. המארח נראה קצת לחוץ וקצרי-רוח למיש-מע הנושא:

"מובן, מובן שהסיוע הישראלי באסון בארמניה שיפר את האווירה. לנו, לסובייטים, מעולם לא היה מאומה נגד הישראלים — להפך. העולם הזה 2697

לא רק בתל-אביב היה "האנס מצפון העיר". גם בלונדון. במשך שבע שנים הטיל את חיתתו על העיר האנס כבת הדובון

מישהו אחר ביצע את העבירות שואפת לאפס. לסניגור היה קשה מאוד להתגונן בפני ראיות חותכות כל-כך. ניכר היה עליו כי מיציות הלוקה, להכחיש בכל מחיר, לא היתה קלה עבורו. הוא טען כי כאשר מכיאים בחשבון שמדובר באוכלוסיה גדולה הרבה יותר מגברי לונדון, מכיוון שיש לקחת בחשבון את כל אורחי בריטניה וכן תיירים, הרי שסבירות-ההזדהות מצטמצמת. על שפתיו של השופט האנגלי לא עבר צל של חיוך למשמע טענות אלה, אבל המושבעים גיחו בינם לבין עצמם.

תמיד כובע-גרב

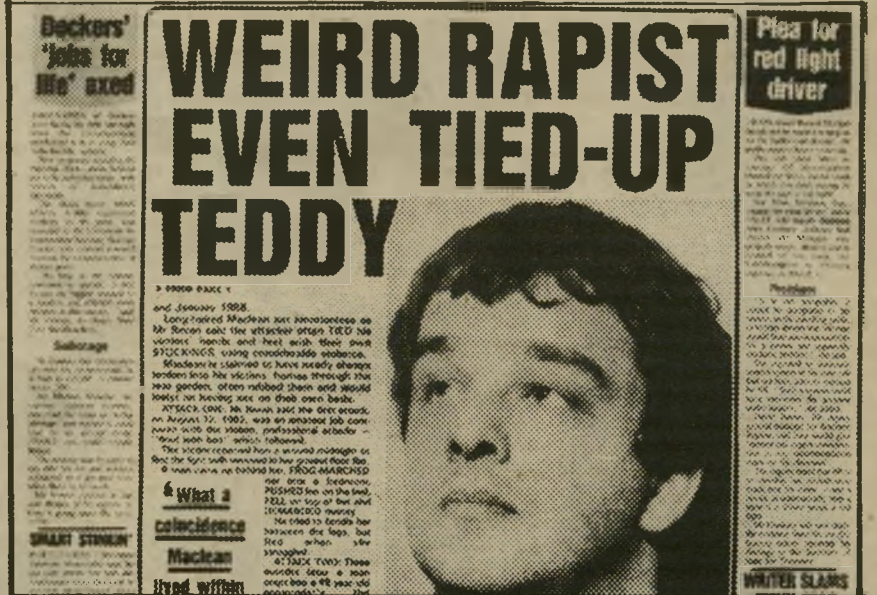
ההפסקה הגדולה שבין שתי תקופות-האיומים הוסברה כי כך שבתקופת-הביניים שהה הנא שם בכלא על עבירות רכוש שבי-צע. הוא חזר לסורו מיד כאשר השתחרר, באותו איזור עצמו וכי-דיק באותה השיטה.

הבעייה של התביעה היתה לגבי המיקרים משנת 1983, שבהם לא נערכה בדיקת-זרע שנמצא אצל הנאנסות, ולכן לא היה זיהוי מוחץ של הנאנס. אף אחת מהנשים לא ראתה את פניו, שהיו תמיד מכוסות בכובע-גרב. אבל כביתו של הנא-שם נמצאו באחד הארונות מיספר כובעי-גרב בצבעים שונים. גם טביעות-אצבע שלו לא נמצאו, מכי-וון שהקפיד תמיד ללבוש כפפות. בדיקות הדי-אן-איי הן עדיין

במישפט, שנערך השבוע באר-לדיילי, בית-המשפט לעניינים פילייים שבלונדון, הציג התובע לפני חבריה-המושבעים תצוגה מר-שימה של צעפים, חגורות וקרע-סרינים, שבהם נכפתו הנאנסות, והצביע כדראמטיות על הנאנס, שישב שליו לגמרי, כשהוא כבול

במשך שנה, עד ספטמבר 1988, נמשכו המיקרים באותו איזור עז-מו. בית אחר במיוחד היה חביב, כני-ראה, על האנס. באותו הבית עצמו קרו שני מיקרי-אונס וצעירה שלי-שית, שהגיעה הביתה מאוחר, מצ-אה את דובון-הצעצוע השעיר שלה

אשר נעצר טוני מקלין (37), מוכסל לונדוני, ונאמר לו שהוא חשוד באונס, הפשיל ספונטאנית את מיכנסיו והראה לשוטרים את איבר-מינו. נפגעתו-כילד-ברכיבה על אופניים, אמר, והצביע על איבר-מינו המצולק והפגוע. יש לי קשים בזיקפה,

חשוד מקלין אברמן מדולדל

ברגליו באויקים ומוקף בשוטרים. הוא איננו מודה באשמתו, אך ורק כדי שיוכל להמשיך לטעון לפני

כפות ידיו וברגליו, מונח על מי-טתה, שעליה עוד ניכרו סימני גופו של אדם ששכב עליה. האנס חיכה

אבל אשתי מבינה אותי ויש לנו כעת שני ילדים, אמר. אלא שבדי-השוטרים היה סיי-פורן של תשע נשים, שהותקפו במשך השנים על-ידי האנס שהטיל חיתתו על איזור קטן בנוטינגהיל, לונדון. כולל סיפור כי לאנס היה איבר-מינו פגוע, ושהוא התקשה בזיקפה.

פניו העדינים ושערו הבלונדי החלק של טוני מקלין עומדים בס-תירה לגופו הכבד, שרירי הכול-טים ובתוכת-הקעקע הענקית שעל זרועו.

מיקרי-האונס הראשונים המיוח-סים לו הם משנת 1982. הוא התרכז באיזור קטן, שגודלו קילומטר מר-בע, במרכז לונדון, שם התגורר עם אשתו ושני ילדיו.

האנס היה תוקף רק נשים בר-דרות, שהתגוררו בריית-מרתי. הוא היה מחכה להן ברירתו עד שי-חזרו, היה כופת אותן בקיר-סריסין או בצעיפן, ולעיתים בתגורותיהן. ככל המיקרים היה גונב מהן קודם כל את כספן ותכשיטניהן, ואחר-כך היה עושה בהן מעשים מגונים ואר-נס אותן. מכיוון שהתקשה בזיקפה, לא הצליח תמיד להשלים את זממו.

שתי נשים ודובון

מיקרי האונס, שהתחילו ב-1982, נפסקו לפתע בשנת 1983. הם התחדשו בקיץ 1987.

תמונת שיחזור של נאנסת כפופה לא היה זיהוי מוחלט של הנאנס

אשתו וילדיו כי אינו האנס האכ-זרי, הסביר הסניגור למושבעים.

בלי זקנים ונשים

התובע הסביר שכאשר מני-כים מאוכלוסיות לונדוני-רבתי את הילדים, הנשים והזקנים, לא נותרים הרבה יותר מ-1.727.000 מיליון גברים, ולכן האפשרות ש-

לה כנראה, וכאשר התאחרה כפת את רובו-הצעצוע והלך לביתו. המישטרה בדיקה את שרידי הדי-רע שנותרו על תחתוני שתי הב-חורות האחרונות שנאנסו. דגימת-הדם של החשוד הבהירה כי יש סבירות של אחד ל-1.272.000 מי-ליון למצוא אדם אחר בעל אותם סימני די-אן-איי. למרות הוכחה חותכת זו לא הודה הנאנס באש-מתו וסניגורו כפר בה לאורך כל הדרך.

SAUCY WPC IN SEX ROMP PROBE

Weird
rapist
tied up
teddy

EXCLUSIVE

טיבט בשער "ספורט"

הפרלמנט השמרן הרי גרינווי, נציג גה של צפון-אילינוי, המחוז שבו משרתת עליזה. הוא אמר לכתבים כי לדעתו יש צורך בחקירה כדי לברר את מידת התאמתה של עליזה לתפקידה. "אני לא אומר שהיא איננה שוטרת טובה, אבל הציבור חייב להיות בטוח במיקרים כאלה", אמר חבר-הפרלמנט.

אילנה אלון

* הכותרת: שוטרת עסיסית ב' חקירת העליונות

למרות שהיו לה כבר כמה רגעים מפחידים כשוטרת, כאשר נאלצה לחכות לבורה ברירה לפסיכופאט מסוכן שהיה בדרכו לשם, אין היא חושבת לוותר על מיקצועה החדש. כאשר מעלה עליזה זיכרונות מהעבר, היא מספרת על הזמנים הטובים כאשר היתה בסיבובי-החור של ארצות הברית, ועל התפקיד בהצגה המצליחה אוליבר.

שערוריית סרטי-הפורנו של עליזה הגיעה עד לאוזניו של חבר

עליזה הבחולה

כך: "חייתי כל הזמן כמצוקה כל-כלית נוראה. חשבתי לעצמי: האם אני מתכוונת לצפות לצילצול-הטלפון גם בגיל 48? היא הוסיפה כי בעיסקישעשועים כולם אומרים לך שאתה מצויין, אבל האמת היא שמה שחשוב הוא את מי אתה מכיר.

אמרה: "זה היה הזבל הכי גדול שעשיתי". מפיק הסרט, סטייב גורדליאק, יוגוסלבי מואגרב, סיפר כי עליזה היתה בסרט סכסית לה פליא. "היא היתה ממש מעוררת. בסרט היה תפקידה לעורר את קוננובה הכושל, שנכנס איתה למי-סה, אבל כוחו לא עמד לו. עליזה

הכתבה על טיבט בעיתון הבריטי

ניסתה כמיטב יכולתה ללמדו פרק בסכס. היא חשפה את חזה, ואולם גם זה לא עזר לקוננובה. בסצנה אחרת בסרט מזמינה עליזה את כל חברותיה במספרה לבוא לביתה למסיבה בערב. "ומה עם בחורים?" שואלת אחת הנערות, ועליזה משיבה: "גברים היו בתפ-ריט שלי אתמול".

פסיכופאט מסוכן

כיום חיה עליזה עם חבר שוטר, שהכירה בעבודתה.

* בראש העמוד: חתחת הכותרת השוטרים הסמיקו בגלל השוטרת העסיסית. הצעירה המעורטלת מ' שמאל אינה שייכת לסיפור.

עליזה סיפרה לכתבי העיתון כי בעת הסרט הסרט, 1985, שאר-כה חמישה שבועות, נהגו בה כבי-מלכה. את החלטתה לעזוב את המיש-חק ולהצטרף למיטרה הסבירה

עליזה טיבט,
ילידת חיבה,
כיום שוטרת
בלונדון, עוררה
שערורייה
כאשר התגלה
שהיא ניכנה
בסרט וידאו
כחור

עשר שנים (32) כשחקנית מתחילה בלונדון. חייה היו קשים והיא סבלה ממצוקה כלכלית במשך רוב הזמן. לפני שנתיים, כאשר עברה כי-מיקרה ליד מרכז מישטרת לונדון, סקוטלנדיארד החדשה, נכנסה פנימה מתוך רחף ריגועי, כדי לברר אם איננה מבוגרת מדי מכדי להצטרף לשורות המיטרה. היא התקבלה, ומאז היא משרתת כשור-טרת במיורח לונדון.

השבוע התגלה כי ב-1985 כי-כה עליזה בסרטי-וידאו פורנוגרפי, קוננובה הכושל, שבו חשפה את שדיה כדי לעורר את המחזור הנר-פה. העיתון הבריטי ספורט, שי-תמונתה של עליזה מופיעה בשער-כפי שנראתה בסרט ובתמונתה כי-יום במדים, מספר כי חברה-לע-בודה של עליזה הודיעו למשמע-הדברים. אבל מפקדה, הקצין גיל-מלוויהיל, אמר לכתבים כי כל מה-שעשתה עליזה לפני שהצטרפה למיטרה הוא עניינה הפרטי, וכי-כיום היא אחת השוטרות הטובות-שלו.

עליזה, ילידת ישראל, אחותו הצעירה של הבליין ראובן טיבט, ירדה לבריטניה כנערה צעירה, ושאלה הצליח על הבימה האנג-לית. במשך 10 השנים, שבהן שיח-קה, הצליחה להופיע בכמה סדרות-טלוויזיה מפורסמות בתפקידים זעירים. היא הופיעה גם בסדרה ברוז'אק, שהוקרנה בישראל. אלא-שהחיים כשחקנית היו קשים מאוד. תפקידה האחרון בקולנוע היה, לי-מרבית האירונים, תפקיד של שוט-רת בניו-יורק, כמותחן הרצח של-ג'סיקה.

"סכסית להפליא"

כאשר נשאלה עליזה על סרטי-וידאו הפורנוגרפי,

מיקריות

אומרים שבישראל כל אחד מכיר את זולתו, וכולם יודעים הכל על כולם... בחוץ-לארץ זה לא יכול לקרות, מסכימים כולם.

הייתי שבוע אחד בלבד בלונדון, ועקבתי אחרי מישפט אונס אנגלי למהדרין. כדי לעקוב אחרי המישפט קניתי כמה עיתונים יומיים, מיבחר מיקרי מתוך עשרות העיתונים המוצעים לקורא מעל הדוכנים ובקורות-הרחוב.

במיקרה היתה לצד הכתבה על האנס כתבת-שער על שוטרת אנגלית שהתגלתה כשחקנית-פורנו. לא הקדשתי לסיפור עניין רב, קראתי אותו בריפרוף, כאשר נתקלה עיני במישפט אחד: "אליזיה נולדה בישראל". אליזיה ת'ביט, שמה של השוטרת, נשמע לי עד לאותו רגע אנגלי כמו שמה של אליזיה דוליטל.

כאשר עשיתי תרגיל בתירגום השם האנגלי לעברית, יצא לי בקלות עליזה טיבט, וזאת, מכיוון שבשכונה שבה אני מתגוררת גרה גם מישפחה בשם טיבט. גם לאחר התירגום לא עלה בדעתי לרגע לקשר את השוטרת האנגלית לשכני בהרצליה.

במיקרה נפגשתי השבוע במכולת השכונתית באחד מבני מישפחת טיבט מהרצליה, ושאלתי אותו אם הוא מכיר אחת עליזה טיבט בלונדון.

הוא ענה מיד: "היא דודה שלי!"

אבל אנחנו בווישינגטון, ואחרי המתנה של 10 דקות אנחנו מכינים שכאן "זה לא פועל" השומר שולף זוג-מפתחות, וצ'יקוידוה המאושר מזנק לגשם, מביא את אחת ממכרי גיות השגרירות עד לפתח, ומבלה איתי חצי שעה נוספת בפקקים של ווישינגטון. למחרת מצאתי בחדרי-במלון חבילה, ועליה חותמת של שגריר

של המוזהב ליד פרחי-הפלסטיק, שם הוא מנסה, בפעם השנייה כי-חיי, להזמין מוגית בווישינגטון. בפעם הראשונה, הוא מעורר אותי למראה גשם-הזלעפות, הרעי-מים והברקים בחוץ, "לא הצלחתי. זאת אומרת: הזמנתי, אבל המוגית מעולם לא הגיעה... מזור, דווקא זהו אחד הדברים הפועלים היטב בכרית-המועצות..."

טובה יותר... "ומה ברבר יחסים ריפולומ-טיים?" "בכוא הזמן זה יגיע", אני נענית בקצרה, וכאילו מרגישה שמשרים-לי, בין השורות: מרוע, מרוע לקל-קל שעת כי-ערביים כל-כך נחמ-דה?" אני נפרדת ממארחי לשלום, וצ'יקוידוה מלווה אותי שוב לספ-

יש להניח שעם קידום הפיתרון כי-סיכסוך במוח-ההתיכון תחול גם-התקדמות ביחסים בינינו. "ההגיון אומר", אני מקשה, "שראשית יחול השיפור ביחסים בינינו, וכך תוכל בריית-המועצות להיות מעורבת יותר בתהליך השי-לום". "ובכן", אני נענית בחוסר-רצון, "כבר חל שיפור, וקיימת אווירה העולם הזה 2697

רחל מרחלת על כל העולם

70

פלוס-מינוס

לאהבה אין גבולות של גיל. רוצים הוכחה? אז יש לי. הקשישים שבין הקוראים לבטח זוכרים את השם **ראובן פריזנר**. הוא כיום בן 70 פלוס-מינוס. בעבר הרחוק היה שופט כדורגל בינלאומי, דמות ידועה מאוד בעולם הכדורגל העולמי, שלא לדבר על הכדורגל המקומי.

לפני 20 שנה בערך הוא פרש משיפוט כדורגל והתמנה כמנכ"ל מכבי נתניה. פריזנר, שהוא אב לנכדים, חי מזה כמה חודשים, ואולי יותר, עם חתיכה שגילה אולי כמחצית שנותיו, ותאמינו לי, הם נראים מאוד מאושרים ביחד.

במסיבה שנערכה לפני שבועיים הם חוללו במרץ על רחבת הריקודים, כאילו היו במסיבת-סיום של בית-ספרם. פריזנר היה כה נמרץ על הרחבה, שבתיווגו כמעט ולא עמדה בקצב שלו. נראה גם שהוא מאוד גאה ברומאן הוה, מכיוון שהוא היה הגבר השני שסחב את בתיווגו לרחבה, בעוד כל אחרים ישבו מסביב וצפו בהם.

נר, עד 120, כן ירבו!

ראובן פריזנר וריתתו בפעולה
כמעט ולא עמדה בקצב

סקנדרל באוניה, לעיני החוגגים

הרוקטור זר לתהומות-הנשייה, ותמי עצובה יום-יומיים, ואז היא חוזרת לעצמה. הכל גם זוכרים שהיה לה גם רומאן עם **ארתור דילר** האמריקאי.

הכל, גם ילדים בגיל הרך, יודעים שהרר גמנית **תמי בן-עמי** אוהבת מאוד את הרר קטור שלה, **קובי זר**. עוד יודעים הכל שכל כמה חודשים יש פרידה בין השניים, ואז יורר

תמי בן-עמי עם ארתור דילר
לא עושה חשבון לאף אחד

בת נאמנה ואוהבת

וממש כמו בשיר הישן, ליבי שייך לאבא, ככה גם שרה אשת-העסקים-והחברה **פנינה רוזנבלום**. אביה, **צבי רוזנבלום**, או בשר מו הגרמני הלמוט כנגה, בן ה-61, הגיע ארצה לביקור בחברת חברת-ילחיים, כחורה ישראית לשעבר בת 50-פלוס, המתגוררת מזה שנים רבות בגרמניה, שם היא התאלמנה. אז האבא של הרוזנבלום, שהיה עד לאימו מן בעל פאב בעיר דורטמונד, הכיר בפאב

פנינה רוזנבלום
שלא יקלקלו את החופשה

שלו את האלמנה **תמי**, ומאחר והוא גרוש, היה טיכעי שהם מצאו שפה משותפת. מאז הם ביחד.

לפנינה יש גם אח בן 21 בשם **הייקו**, שהוא בנו של אביה מנישואיו השניים. האבא של פנינה ותוכרתו תמי כבר לא נמציים בארץ יותר משבועיים, אז אתם לבטח שואלים למה נזכרתי רק כעת בסיפור הזה. מסתבר שפנינה לא רצתה שאני אכתוב על זה, שמה כל מיני בני-מישפחה אחרים יטרידו אותו ויקלקלו לו את החופשה שלו. היא רצתה שהכל יעבור בשקט, ממש באנונימיות. ומאחר ולפנינה אייפאשר לסרב, הסכמתי, מה גם שהיא נתנה לי נימוק שאני לא יכולה לפרסם אותו. עם בת דאגנית כזאת, מי בכלל צריך חברה לחיים?

התפקיד לא אוייש

אי-ש-עסקים בעל עבר צבאי מפואר, נשוי ואב לילדים, איש-חברה אהוד, נשוי עם אשה מקסימה. השניים נחשבים, ובצדק, כזוג המייצג את ארץ-ישראל הישנה והטובה. מסיבות שונות השתבש התסריט. האשה התאהבה ברופא ידוע, העובד בבית-חולים במרכז הארץ.

עד לכאן זה סיפור נורמלי. שכמותו יש אלף בכל עיר. אך מסתבר שהבעל עומד לקבל תפקיד ממלכתי באחת מארצות-הנכר, והתפקיד הזה, שהוא ייצוגי מאוד, דורש ממנו להיות נשוי. האיש אמנם נשוי, אך אשתו לא כל-כך ששה לעזוב את הארץ, כי היא רוצה להיות קרובה לדוקטור שלה, שגם הוא נשוי. ואם היא תתגורר אי-שם מעבר-לים, היא אולי תזכה במעמד גבוה. אך הלב שלה יהיה חצוי או שביר. חדיהעין שביניכם אולי שמו לב לכך שהתפקיד עדיין לא אוייש.

שחור ולבן

בחיי שמואל לי הלב לשמוע סיפורים כאלה. אבל מה לעשות, גם סיפוריאהבה גדולים לפעמים נגמרים, ומחובתי המיך צועית לספר לכם שהחיים הם לא תמיד גן של-שושנים.

את הכדורסלן **איציק בהן**, חבר נבחרת ישראל לכדורסל, אתם מכירים? על **מריה האו**, הדוגמנית הכושית, שמעתם? או לשניים האלה היה סיפוראהבה, שהתחיל בנשיקות בדיסקוטק בפילרלפיה, נמשך שנה וחצי, ונגמר במכות, במישטרה בתל-אביב.

איציק הוא לא סתם כדורסלן. מכבי תל-אביב תלתה בו הרבה תיקות. כבר לפני שש שנים, כשהיה בן 15, **שמוליק** (זה שיש לו שם רוסי שאי-אפשר לבטא) מהנהלת מכבי תל-אביב צד אותו בירושלים. ניתקו אותו מאמו, שכמו כל אמא יהודיה חשבה שאיציק יגמור בגרות, ואחר-כך היה עורך-דין או משהו כזה, והקטן, שכבר אז היה גובהו מעל שני מטר, עבר, ברוב כבוד, לשחק בעיריבלי-הפסקה.

במכבי תל-אביב טיפחו את הצעיר המ-גורל. קרעו אותו באימונים, אבל ציפרו אותו בדירה על חשבונם, חשבון פתוח במיסעדות ויחס חם. עם הזמן, שכבו געגועיו לאמא האוהבת, והוא התנגר, למד להסתדר, למד לשחק כדורסל, ואפילו מצא חברה-לחיים. **מריה** היא מפילרלפיה. בארצנו הקטנטנות אי-אפשר להתעלם ממנה. היא גם יפה, גם חתיכה וגם שחורה.

איציק ומריה גילו זה את זה באוקטובר 1988, בדיסקוטק בפילרלפיה. התאהבו, ואי-חודש כבר גרו ביחד ברמת-אביב. הכל היה טוב. כמו בסרטים. היא יפה

ושברירית, והוא רמבו שרירי. האהבה פרחת, והשניים תיכננו להתחתן ביולי הקרוב. הייתי רוצה לספר לכם איך הלכו ביחד לחפש שימלה לכלה וחליפה לחתן. אבל, לצערי, ולתדהמתה של מריה, לפני שבועיים **איציק** חזר מהצבא זעוף ועצבני.

מריה, שלא היתה רגילה ליחס כזה מאוהבה, הפצירה בו שיספר לה מה מעיב על אושרו. **איציק** הודיע לה שהוא לא רוצה עוד במערכת-היחסים איתה, נמאס לו להיות שונה, וכנראה שהוא כבר לא אוהב אותה כמו בעבר. וההוכחה לכך: הוא מוכן לוותר על הקשרים איתה.

אתם שואלים למה התכוון **איציק** כשאמר שנמאס לו להיות שונה? מריה ידעה. מפני שהיא שחורה, ולא יהודיה.

זה כבר סיפור ישן. כל עוד דובר במערכת-יחסים לא-מחייבת, קיבלה מישפחתו של **איציק** את מריה בברכה. אך כשבנייהווג התחילו לדבר על מיסוד הקשר, נעשו ניסיונות מצד האמא היהודיה לנתק את

מריה האו ואיציק בהן השכנים לא האמינו

איציק מאוהבתו שחומת-העור.

גם האמא, ככנה, יודעת לשמור אישית-לוחצת, ובחוסר רגישותה פנתה למריה וביק-שה ממנה שתעזוב את **איציק**. בטענה שהוא זקוק לבחורה ישראלית. האם הסבירה למריה שאישה אין לה טענות נגדה, אך היא לא מעוניינת שבנה יתחתן עם בחורה לא-יהודיה. מריה: "אחרי ששהיתי פה כמה שבועות, אמרתי לעצמי: איך יתכן שבארץ, שבה נמצאים אנשים מכליכך הרבה ארצות, תיתכן אפליה כזאת?"

אז אחרי שאיציק אמר מה שאמר, מריה לא ויתרה בקלות וביקשה הסבר.

"הוא נהיה כעוס ורצה ללכת. כשהוא כועס, הוא לא חושב ונעשה אגרסיבי. אך אני ידעתי איך להסתדר עם האגרסיביות הזאת. התחננתי שישאר ושיסביר לי."

"הוא אמר שהוא אוהב אותי, אך לא די כדי להישאר איתי?"

מריה, בחורה מציאותית, קודם כל עשתה שיחה טרנס-אטלנטית להודיע לאמא שלה שהסיפור נגמר, ומיד ניגשה לארוז את חפי-ציה.

איציק החליט שהוא יורד לאילת לסוף-שבוע. וכאילו שכח צ'ק-צ'אק שבמשך שנה וחצי ביתו היה ביתה, אמר למריה שכאשר הוא חוזר הוא לא רוצה לראות אותה בבית. מריה לא ישנה ברחוב. יש לה הרבה חברים ששמחו לארח אותה.

למחרת חזרה לסגור כמה עניינים עם **איציק**. לפני שעלתה לדירה דיברה עם השכנה, **גלית**, וסיפרה לה את תמצית הסיפור.

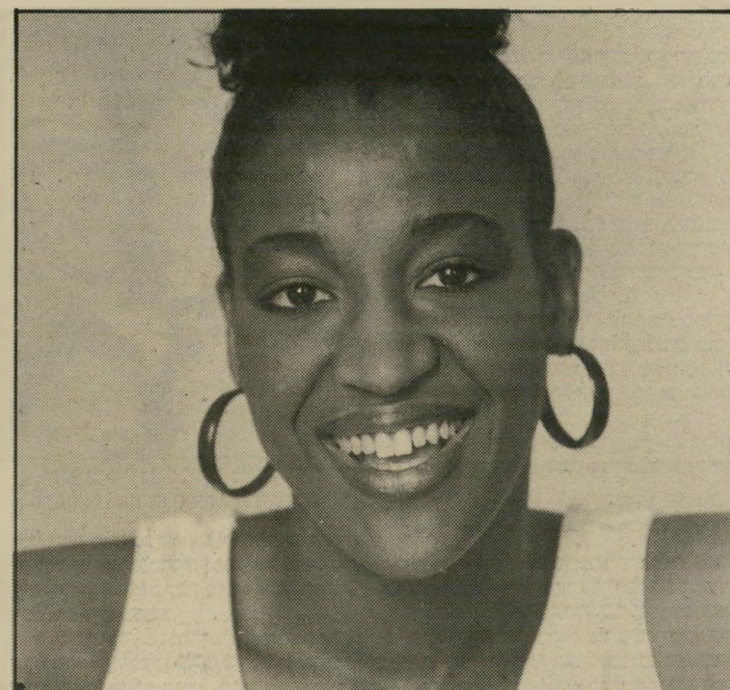
איציק כבר חיכה למריה, ואחרי שהחליפו כמה מילים שאל אותה אם היא ראתה את הפתק שהשאיר לה על השולחן.

לתדהמתה של מריה היא גילתה שאיציק הוא אמנם מגודל, אבל מאוד קטנוני. כפתק היה כתוב שהוא מבקש את כל המתנות שנתן לה: טבעת, שעון, עט יקר-ערך ועוד חפצים שקיבלה בתקופת שיכרוך-החוושים.

מריה ההמומה לא איבדה את קור-רוחה, והודיעה לו שמתנות לא מחזירים ושאינן לה כוונות לתת את מה ששייך לה.

איציק דווקא איבד את קור-רוחו וזרק לעברה שאם לא תחזיר את המתנות, לא תצא מהדירה.

התחילה מהומה. הוא ניסה להוריד מידה את השעון, היא נלחמה בחורף-נפש, ותוך כמה דקות התחילו השניים להכות זה את זה. מובן שאיציק ניצח, ומריה יצאה לחרר-המדרגות חבולה ושותת-ידם. אז אני שואלת אתכם, ככה מתנהגים? הייתם מאמינים?

מריה האו
חבולה בחדרהמדרגות

איציק ישב על הספסל במכבי תל-אביב הרבה שנים. את עולמו קנה במישחקיהגמר של מכבי נגד האיטלקים לפני שנה. **ראלף קליין** שלח את **איציק** לשחק במקום **קרוין מרגל**, שספג חמש עבירות, ואיציק, חסר-הניסיון, הוביל את הקבוצה להתקפות נגד **דינו מנג'ין** וחבריו כמו כוכבי-כדורסל ותיק. גם השכנים לא האמינו שאיציק שוב התקף, אבל הפעם דווקא את מריה. לבקשתה של מריה הזמינו מישטרה.

אבל **איציק** לא ויתר על המתנות שנתן. הוא גרר אותה שוב לדירה, ורק אחרי מאבק קשה הצליחה להימלט לשכנה, **גלית**.

מריה וגלית נסעו למישטרה להגיש תל-נה, ולבית-חולים לקבל טיפול. **איציק** נחקר במישטרה והכחיש את הכל. **וילי סימס** ואשתו **אריאלה**, חברים של בנייהווג, הזמינו אותם אליהם כדי לנסות להרגיע את הרוחות.

הוא אמר למריה שהוא מאוד מצטער ומבקש סליחה: "אני יודע שטעיתי. מאוחר יותר קלטתי מה שעשיתי, ואני מתחרט על זה."

הוא לא שאל האם מריה נפגעה. הוא לא התייחס אליה, ואף לא שאל מה שלומה. מריה הנעלבת שאלה אותו למה הכחיש במישטרה את המעשה, והתשובה שקיבלה היתה: "אני לא רוצה שייצא לי שם של אלים!"

מריה לא נשארה חייבת: "אם אתה די גבר כדי להרביץ, אז שתהיה גם די גבר כדי להודות!"

אחרי כמה ימים החליט **איציק** שהוא אמנם מבין במישחקי-כדורסל, אבל מישטרה זה לא התחום שלו. אולי גם פחד שאמא בירושלים תשמע שפתחו נגדו תיק במישטרה, זה אף יותר גרוע מלהינשא למריה. הוא אור אומץ והלך לבקר את מריה באכסניית-הנוער בתל-אביב. מטרת הביקור היתה לנסות לשכנע אותה לבטל את התלונה נגדו.

השניים ניהלו משאומתן. היא ויועציה מצד אחד, הוא ויועציו מגדו, והחברים המ-שותפים, באמצע, ניסו לפשר. אחרי ריונים ארוכים החליטה מריה שלא לבטל את התלונה, ומאז ועד היום דרכיהם נפרדו.

אמנם סוף רע, אבל כמו שאומרים, כל סוף הוא גם התחלה חדשה, וכל עוד מדובר בשני צעירים כליכך מוצלחים — אני אופטימית. בינתיים עברה מריה לגור בדירה שכורה, ומנסה להתחיל בארץ קאריירה כדוגמנית. **איציק** מקווה להמשיך בקאריירה בכדורסל וחזר, אחרי שש שנים, לגור עם המישפחה האוהבת בירושלים.

שריקת הסיום

על אריה מליניאק, מאמך הכדורסל הידוע, האיש המדבר מרי פעם בטלוויזיה על הספורט הפופולרי הזה, בטח שמעתם. אז הסיפור הוא עליו.

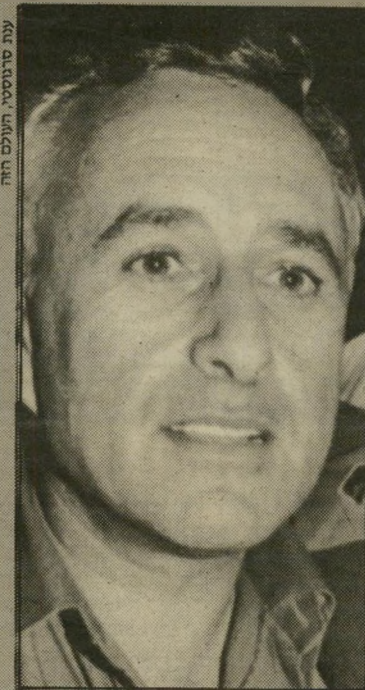
באחד הערבים, לפני כשבועיים, היתה לו פגישה עיוורת עם גרושה תל-אביבית. אני לא מכירה אותה, ויודעת עליה רק שני פרטים: ראשית, שהיא יפה, ושנית, שהיא חכמה בעלת דוקומנטים — עושה עכשיו תואר שני באוניברסיטה.

הקשר בין השניים, כמו במרבית הפגישות העיוורות, נוצר כאמצעות ידידים משותפים, שחשבו שהשניים עשויים למצוא חן זה בעיניו זו ולהיפך.

אפשר לומר, אולי, שהפגישה היתה חצי עיוורת, מכיוון שהאשה הצעירה ראתה כבר את דמותו של המאמך הפרשן בטלוויזיה ושימעה את קולו. מה שראתה ושמעה בהחלט מצא חן בעיניה, ועכשיו נותר לה רק לבדוק

רחל מרחלת על כל העולם

האלוף עזב את הבית

אמנון שחק
עיסוק בלעדי

טלי זלינגר
תפקיד אחר

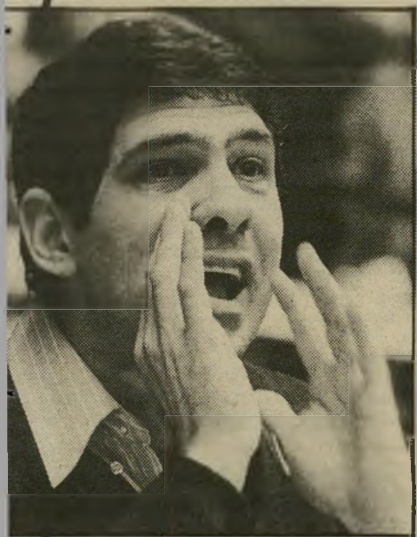
ראש אגף המודיעין של צה"ל, האלוף אמנון שחק, עזב בשבוע שעבר את אשתו דליה, העובדת בספריה הלאומית, בעלת תואר שני באמנות, ואת ביתם בירושלים.

האלוף הנאה, באמצע שנות ה-40 שלו, ניהל בארבע השנים האחרונות רומאן עם טלי זלינגר, הכתבת הצעירה ביותר של היום, דבר, גרושה באמצע ה-30 שלה, אם לכת בגיל 10.

שחק וזלינגר נראו הרבה ביחד, באירועים שונים, והרומאן שלהם, הסודי-כביכול, היה סיפור מדובר בצה"ל. בעצם, לא רק בצה"ל. באיזשהו שלב הגיע הסיפור גם לדליה. תקופה ארוכה היא הבלינה, אבל הגיע הרגע שבו היא החליטה: זהו, אי-אפשר להמשיך ככה. טלי היא בתו של עזריה רפפורט, איש-הרדיו לשעבר, ובת-הדודה של הזמרת עדנה לב. את האלוף שחק, שהוא אב לשלושה ילדים, היא הכירה במיסגרת עבודתה.

כיום, כאשר הרומאן שלהם הפך לסיפור גלוי, משערים ודע-דבר שהיא תקבל תפקיד אחר בעיתון, ולא תמשיך לסקר אירועים צבאיים. הצבא, כך נראה, יישאר עיסוקו הבלעדי של בן-זוגה.

בדבר כבר התחילו לחפש מחלוקה לטלי, ואחד המועמדים הוא העיתונאי נתן רוטלי.

אריה מליניאק
איך חייהם שלך?

אם הוא נחמד ומעניין גם במציאות, ולא רק על המסך. מליניאק הגיע לדירתה של הגרושה, ישב על הספה בסלון, שתה משהו, שהיא בוודאי הגישה לו.

די במהרה התברר למארחת שהאורח שלה איננו נמנה עם הרבנים הגדולים. היא שאלה אותו שאלות, התעניינה בו, גרמה איכשהו לשיחה לקלות, עד כמה שאפשר. אבל יש גבול גם לזה, כאשר אין שיתוף-פעולה. כאשר נגמרו לה כל השאלות, היא לא יכלה להתאפק ואמרה: "בטלוויזיה אתה דווקא רבן גדול. אולי תשאל גם אתה אותי משהו?" ומה אתם חושבים הוא ענה לה? זה היה משהו בערך כן: "מה אני יכול לשאול אותך? איך חייהם שלך?"

לדעתי, שאלה כזאת היא יותר טוב מכלום, ובמצב-הרוח המתאים אפשר בהחלט להתחיל ולהתעמק בנושא. אבל לגרושה לא היה ראש לזה. היא רצתה שהערב הזה ייגמר מה שיותר מהר.

אילו זה היה מישחק-כדורסל, זה בדיוק היה הרגע המתאים לשריקת-הסיום של השיר פט.

שטיינר, העובדת כרוגמנית צילום ומס' לול, ניהלה בעבר רומאן עם יוסף הלר, החבר הנוכחי של מובאלה ברק, ועם האי-מרגן חיים איקל. היא תמיד משתדלת לשמור בצניעה את חייה האישיים, וגם מצליחה. חבריה-לחיים, מקס, הוא רווק, שמרבית חביו ריו כבר נישאו וכל הזמן נהגו להקניט אותו בעניין הזה. מקס תמיד אמר להם: רק עם הבחורה המתאימה. אז נראה שהוא מצא אוי

אחת צנועה

סוף-סוף אני ממש שמחה לבשר לכם על עוד חתונה גדולה שתערך הקיץ.

חני שטיינר ומקס מלכה
חתונה רק עם הבחורה המתאימה

אני קצת מודאגת מההוצאות הגדולות, הרכבות בקניית תלבושות ומתנות לכל האי-רועים האלה, אבל זה קצת מוסיף צבע, רעש, והרבה סיפורים מסביב. מלכת-המים האחרונה של העולם הזה, והמיסעורן מקס מלכה בן ה-38 נישאים בקיץ בטכס חגיגי, שיתקיים במלון דן אכדיה או בהילטון. נראה שהוויכוחים הרבים שלהם זה על השאלה היכן לערוך את החתונה. חני ומקס יוצאים ביחד כבר שנה וחצי.

אריאלה, קרויה הסיפורה העיונית בתל-אביב.

גיטר הזה אוהב-חיים, התאלמן לפני שנת-יים מאשתו אליס. חברתו לחיים היא כיום אילנה בן-עמי, אלמנתו של עובד בן-עמי, איש רכיפעים, ממקימי הערים נתניה ואשדוד, ומבעלי-המניות בעבר בעיתון מעריב. בתם, לילאורה, נשואה לאלי לנדאו, ראש-עיריית הרצליה. כשרואים את בני הזוג הזה, גיטר וכדעמי, זה נראה כאילו הם כבר חיים ביחד הרבה מאוד שנים.

כמו זוג ותיק

הסיפור הזה היה גילוי שלי לפני כמה חודשים, אך כעת, כשפגשתי כמה במסיבה אכסכוליסטית, לא יכולתי שלא לשתף אתכם בסיפור-האהבה ויצא-הרופן הזה. מרובר בבנו גיטר, אחד מעשירי ישראלי, יהודי חם וגריב, שעל שם בתו המנוחה,

אילנה בן-עמי ובנו גיטר
נראים כאילו הם הרבה זמן יחד

דוגלי דואג לי לבריאות

בינוג ליניאל אבנון

דוגלי עצם מוצר חדשני - בצורת עצם. קשיות הכופתית מסייעת בהרחקת שאריות המזון משיני הכלב ומונעת ריח רע בפה, הצטברות "אבן-שן" וכן מחלות חניכיים.

דוגלי מזון מלא ומאוזן, מזון נקי הכולל את כל אבות המזון, הויטמינים והמינרלים - כל מה שהכלב זקוק כדי להיות בריא. פותח והותאם לתנאי האקלים של ישראל.

ניתן לרכוש באריזות של 1 ק"ג - 12 ק"ג.

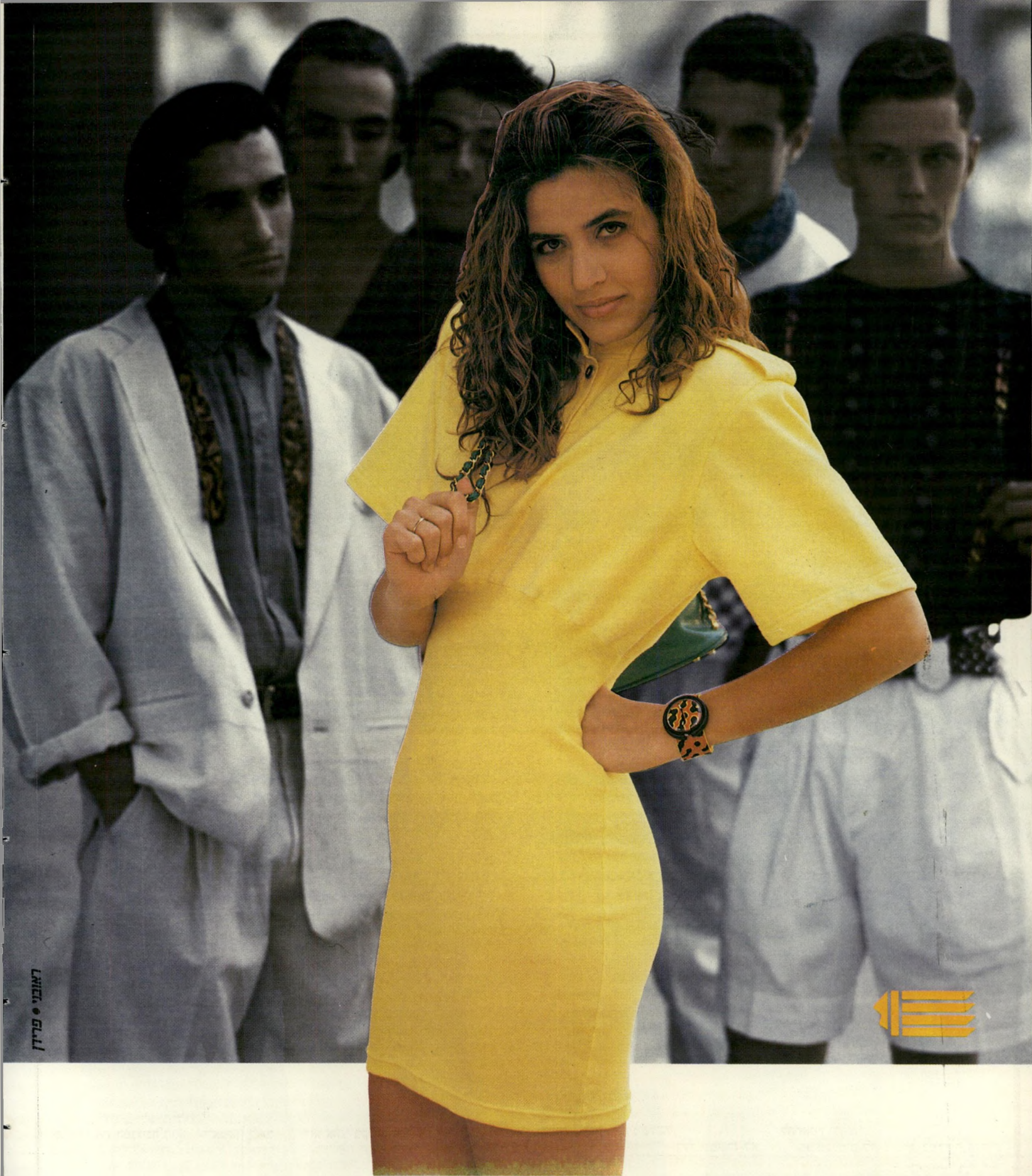
לבחירתכם מגוון מוצרי דוגלי הדואגים לבריאותו ולכל צרכיו של הכלב.

דוגלי דינר מכיל בשר, ירקות מיובשים, שבולת שועל, פתיתי תירס ואורז. עשיר בסיבים תזונתיים, בחלבונים וב-25 ויטמינים ומינרלים. ניתן להגיש מעורב במים חמים.

דוגלי גורים מזון בשרי. פותח במיוחד כדי לענות על צרכיו התזונתיים המיוחדים של הגור בשנת חייו הראשונה. עשיר בחלבונים, ויש בו יותר קלוריות לאספקת האנרגיה הדרושה לפעילות הגור. מוגש יבש, בתוספת מים טריים.

דוגלי מזון בריא לכלבים

אשה עם ראש. אינדיאני.

Rosh indiani

אנורקסיה

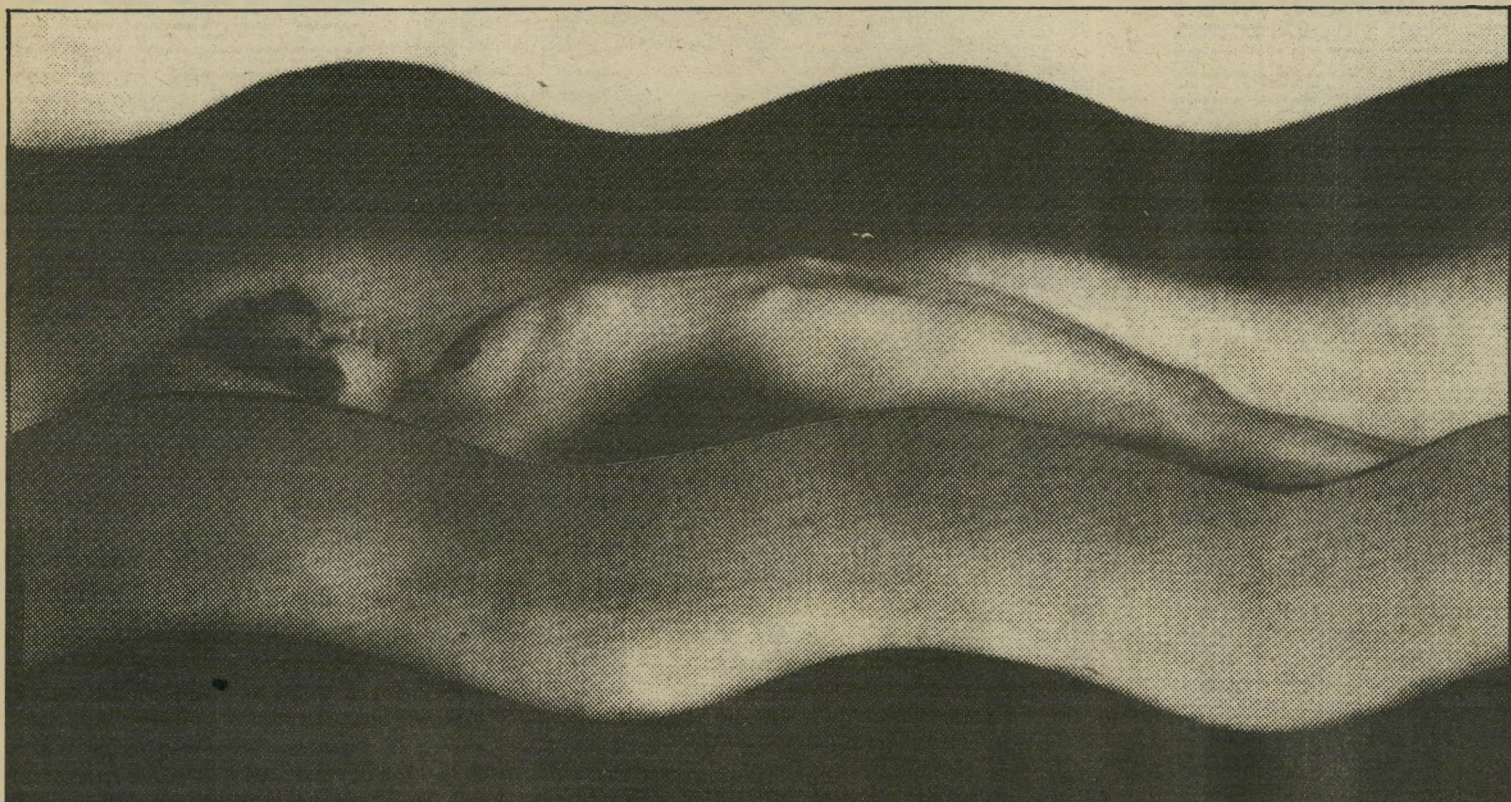
היא רצתה לרזות בשישה קילו

"לא יכולתי להפסיק לקחת את התה המשלשל, למרות כאביי התופת. כשניסיתי, מיד הרגשתי שמנה כמו טנק, וכל יום היה לי תירוץ אחר למה להפסיק רק למחרת. פעם פגישת עם בחור חרש, פעם מסיבה, או אפילו בשביל המפקד שלא יראה אותי שמנה." יעל נשלחה לקורס קצינות. אבל היא מצאה את הדרך להמשיך בדיאטות ובאכילה אובססיבית וגם לעבור את הקורס. "אהבתי את התדמית של רוזה שלא אוכלת כלום ובעלת מישמעת-ברזל. בקורס היו בנות שלא הכירו אותי, וזה הרשים אותן שלא אכלתי בארוחות. זה היה עושה לי טוב על הנשמה. אבל שם לא יכולתי לאכול כלילה. ופלות ובמבוות לא סיפקו את המוח שלי. "מצאתי את עצמי אוכלת שאריות של אוכל. משפיל, אבל אחרי שכולם יצאו, הייתי אוכלת מה שנשאר ואפילו — גם עכשיו אני מתביישת לספר — פעם לא הספקתי, אז נכנסתי למיטבח והתנפלתי על ערימת לחם יבש וקליפות של ירקות."

חרפתי בגלדיה, ובלעתי חופנים של שקר מרק. "ברגע שעשיתי את דרכי חזרה למיטה תקפו אותי רגשי אשמה וחשש נוראי ש"אשמין". מהר מאוד גילתה יעל את הכדורים המשלשלים. "מוכרים אותם חופשי בבתי-מירקחת. חוץ מאשר בסופרפארם. שם דורשים מירשם.

רים, חולצות עד הפופיק, מיכנסיים קצרים. הפכתי לנחשקת ולמאשרת." בהתחלה עוררו ההורים את יעל. הם העריכו אותה על המישמעת העצמית והיכולת לשבת ליד השולחן בערב שבת ול"הסתפק בהכנת סלט חסה, בהגשת הצלי, בטעימה מסלטי-הירקות ובהרחת התותים והקצפת. "לא אכלתי כלום. פשוט כלום. עוגיה

"אני בולעת כל יום מאה כדורים משלשלים. זה סיוט שנמשך כבר חמש שנים. קשה לי להאמין שאני אצא מזה. ניסיתי כבר הכל. עכשיו נשארה לי רק אפי שרות של אישפוז במחלקה פסיכיאטרית." יעל חולה באנורקסיה נברווה. חייה סרו כבים סביב העיסוק באוכל. מה לאכול, מה לא לאכול, איך להסתיר שאכלה, איך להסתיר שלא אכלה, איך להוציא מגופה את המזון לפני שהתעכל, מתי תאכל את הארוחה הבאה ואיך תשיג כדורים משלשלים לשבוע הבא. כשהיתה בת 16 שקלה 63 קילוגרם, גובהה היה 170 סנטימטר והיא התאימה לתואר שמנמנות. "זה הפריע לי. תמיד היו לי שישה קילוגרמים מיותרים, ומאז שאני זוכרת את עצמי אני בדיאטות. דיאטת מלפפונים ואשל, דיאטת חמשי-פרוסות-לחם-יבום, דיאטת פתית, דיאטת מרזי-מורית והרבה ניסיונות להתנזר משוקולד או מלחם או מבוטנים. "מי שלא צריך לשמור על דיאטה, לא

"חיי הפכו לרמדאן. כל היום צמתי. וכשכולם הלכו לישון קמתי וזללתי..."

כשעברה לגור עם חברה בת-לא-אביב השתפר המצב פלאים. אבל אז גם הבינה שהיא חולה, ויש למחלה שם. היתרון המהותי ביותר הוא שבגודשן יש עשרות בתי-מירקחת, וליעל היתה מכונת קטנה שידעה איך להגיע לכל אחד מבתי המירקחת. "פעם בשבוע הייתי עושה סבב בתי-מירקחת, וקונה בכל אחד מהם קופסה של לקסטיביס. מאז אני בולעת 100 ביום, כמעט כל יום. בקופסה יש בדיוק 100, לא צריך להתאמץ ולספור.

"אני לעולם לא אוכלת בנוכחות אנשים כלום, פרט לסלטי-ירקות. אני מאוד נהנית לרחוף להם אוכל. ההתקפים של הזלילות היום המורים יותר מתמיד, ופרט לכדורים אני גם מקיאה."

דוחפת שלוש אצבעות

בהתחלה לא סיפרה לשותפתה לדירה על המחלה. הן חברות הכי טובות.

גלית בר

(המשך בעמוד 48)

* לקסטיביס: כדורים משלשלים

הייתי קונה בקופת-חולים שקית של 40 כדורי רים, שזו הכמות המקסימלית שאפשר לקנות, ואחרי כל זלילה הייתי בולעת. בהתחלה ארבעה כדורים, ואחרי זמן קצר היגעתי ל-12. חיי הפכו לרמדאן. כל היום צמתי, וכשכולם הלכו לישון קמתי וזללתי. הרוקחת שמהילב שאני באה כל שלושה-ארבעה ימים לקנות כדורים, ולא הסכימה לתת לי עוד ללא מירשם."

יעל גרה במושבה קטנה ובה בית-מירקחת אחד, וכשלא נתנו לה כדורים בקופת-חולים מצאה תחליף. תה משלשל.

"אז כבר ההורים שלי ידעו שמהו לא בסדר. הייתי שותה כלילה את התה ואחרי 10 שעות, כמו שעון, רצה לשרותים וצורחת. הבטן שלי התהפכה, והכל יצא כמו מים. אחרי ההתרקנות היתה לי הרגשה נהדרת של ריקנות בבטן, שמשמעותה לגבי היה — אכלתי והמישקל נשאר 50 קילוגרם."

לאמא ואבא הסבירה שהדיאטה הארוכה גרמה לה עצירויות, והתה הוא פיתרון הכרחי. "בינתיים התגייסתי לצבא, וגם שם הכל נמשך, רק גרוע יותר. כל הזמן חשבתי על הארוחה הבאה שלי. מהות חיי היתה האוכל — מה אוכל, איך, והעיקר מתי."

במשך יום שלם או חצי מלון. פחדתי להעלות גרם אחד במישקל, והעדפתי לרדת גם כדי להראות יותר טוב, וגם כדי שיהיה קצת מירווח ביטחון.

"חיי הפכו לרמדאן"

ב"שלב מסוים, כששקלתי 50 קילוגרם, התחילו להגיד לי שאני מגזיר מה. אני, מציד, התחלתי לזלול בסתר, שלא יראו אותי בקלקלתי."

לא היה חשש שיעל תמות ברעב. היא היתה קמה כלילה, בשקט-בשקט, ובורקת מה נשאר במקרה. עוברת למגירת-הלחם ומשם לארונ-הממתקים. "זה היה ככה — כולם הלכו לישון ואז אני, על קצות-האצבעות, הייתי פוסעת למיר טבח. לא שלטתי בעצמי. כל מה שעניין אותי היה אוכל. השתעלתי קצת, כדי שלא ישמעו שאני פותחת את המקרר. עם גופי נשענתי על הדלת שלא תיסגר, ובשתי הידיים חטפתי כל מה שאפשר. שיכנעתי את עצמי שאני רק מיישרת את הקו של העוגה, רק מפנה קופסה מלאה מדי, ובלי הרבה רציונליזציות גם

מכיר את ההרגשה הזאת. להתאפק ולהתאפק, ולחשב קלוויות, ולהישקל כל בוקר ובכל זאת להישאר בעלת ירכיים שמנות ומראה של אגס."

יעל השקיעה הרבה אנרגיה בניסיונות-הרזיה, אך ללא הצלחה. אחת מהדיאטות היתה חריפה במיוחד, ויעל הצליחה לרזות. לאט, אבל בטוח. כל חודש שני קילוגרם.

"רזיתי ארבעה קילוגרם, והמשכתי ל"שישה קילוגרם ולשמנה קילוגרם, וידעתי שהפעם את המגנינה הזאת אי-אפשר להפי סיק. הפעם אני אהיה רוזה, ולתמיד. ההרגשה היא של אושר עילאי."

"פתאום הייתי חתיכה. להיות חתיכה זה מושג בעל משמעות אדירה. על חוה-הים לא ישבתי לשנתיים. הסתובבתי גאה בחיטובי, כדי שכולם יראו. הייתי מודעת לכך שמסתכלים. נהניתי להרגיש את הבטן נרבעת לגב, אספתי מחמאות."

"פתאום אפשר היה ללבוש ג'ינסים צמודי * אנורקסיה: הפרעה רוחנית המחבטת בחוסר-תאבון חולייה. גת המצב הכללי של הנף.

רענן לוריא, הקריקטוריסט הפוליטי הידוע בכל העולם, ששימש גם כפרשן הפוליטי הבכיר של העיתון היפאני "אשאי שיימבון" והעיתון הווייטנאמי "וואסיניו אנד וורלד ריפורט", סיים ביקור במיזרח התיכון. במרוצת שמונת ימי שהותו בישראל הוא פגש בחמישה מנהיגים פוליטיים בולטים, לשם סידרת ראיונות בלעדית. שאלותיו הנוקבות יצרו כמה תשובות מפתיעות. רכשנו את הזכויות הבלעדיות לפירסום בישראל, ובמשך השבועות הקרובים נביא כאן במלואם את כל חמשת הראיונות, לפי הסדר הבא: יצחק שמיר, יצחק רבין, משה ארנס, שימעון פרס, אריאל שרון

● **אדוני ראשיהממשלה, ישראל כרגע נמצאת במצב של מלחמה עם סוריה, ערביהסעודית, עיראק, ירדן ולבנון. מדוע אינך מציב אתגר לפני מדינות אלה, בהכרזה חד-צדדית, כי ישראל כבר אינה רואה עצמה במצב מלחמה איתן?**
אנחנו מוכנים, כמובן, להצהיר כי אין לנו כל כוונות להכריז מלחמה, אבל זה לא יעזור... אך הרשה לי לומר לך דבר-מה על הצעתך. תחת להיכנס להבטחות כלפיהן, אני אומר שאחשוב על כך.

● **מנקודת מבטך, מדוע שאר צוה"הברית תמשיך לתמוך בישר-**

ראיון רענן ר. לוריא

אל, ברמה המסיבית של 685 דולר לכל גולגולת כל שנה?
אני חושב שכאן, במיוחד התיכון, אנחנו בתהליך האמינה ביותר של ארצות-הברית. אנחנו עמלים לשלום וליציבות. זה באינטרס של ארצות-הברית: ובלעדיו זה היה עולה לה הרבה יותר כסף.

● **אתה מתכוון, שלהחזיק בוחות אמריקאיים במיזרח התיכון בסדר גודל השווה לכוחם העכשווי של בוחות ישראל, היה עולה לארצות-הברית הרבה יותר?**
בהחלט.

● **מר שמיר, כשנשיה באחרונה בארצות-הברית הצגת את ראש ה מוסד החדש למנהל הסיי-איי. האם אתה מצפה להמשך שיתוף הפעולה הקרוב בין שתי הסוכנויות,**

ערפאת. הן אינן קשורות לקיצוניות של ערפאת או למתינותו. הסיבה העיקרית היא שמינימום הדרישה של ערפאת היא להשיג מדינה פלסטינית. הרגע שנתחיל לדבר איתו יהיה רגע קבלת רעיון זה, ואני גגרו. אינני יכול, ולא אקבל, רעיון זה, שכן קיום מדינת ישראל עומד בסתירה עם קיום מדינה פלסטינית. זה הכל.

● **הרשה נא לי לרגע לשחק את פרקליטו של השטן. נניח שתהיה מדינה פלסטינית, האם זה לא יתן לכם יתרון של כתובת נוחה לפעולות-גמול נגדה נוכח אירועים טרוריסטיים, ובנוסף לכך, כמולדת לי אוכלוסייה הערבית החיה בארץ,**

● **האם עדיין יש לכם שאיפות טריטוריאליות לגבי הגדה המזרחית של הירדן? האין זה חלק מ"החלום התנכ"י הישן של ישראל?"**

הצר המזרחי של הירדן מאוכלס עתה רק בערבים. אין שם ולוא יהודי אחד. זו ארץ ערבית. היא שייכת לעם ערבי. ● **כך, קבענו כי ישראל של היום, ישראל של שמיר, הינה מודרנית דיה לזונה חלום בן 4000 שנה. זה אומר כי חלומות תנכיים ניתנים להתאמה, כדי להסתדר עם עובדות ריאליטיות. האם איראפשה, שאותו סוג של גמישות מתבקש גם לגבי הגדה המערבית?**

ובכן, לכלול יש חלומות ועקרונות, אך אנחנו חייבים להיות ערים למציאות. ● **ראשיהממשלה בגין אמר ב-4 באוגוסט 1970, ואני מצטט: "עובד דת קבלתנו את החלטת האו"ם 242 מנקודת מבטנו, זה לא ויתור על כל שיטחי יהודה ושומרון, אלא על רובם."**

איני זוכר ציטוט כזה. הייתי אומר, שאין כנמצא מילים קדושות שנסחו עליי גופים פוליטיים. אני מכיר הרבה מומחים רגולים במישפט בינלאומי, האומרים כי בעצם נסיגתנו מסיני כבר קיימנו את החלטות 242 ו-338.

● **זה נכון שבגין, טיים קרב, השת"ת בהתקפה האווירית על הכור ה-גרעיני העיראקי?**
לא. לא.

● **גנרל שרון אמר שברצונו להיות ראש ממשלת ישראל, ואני מצטט: "אני הייתי עושה את העבודה. אני הייתי עושה זאת כפי שצריך לעשותה." האם אתה חש בהצלחה על פרקי אצבעותיך?**

בכלל לא. אני חושב שלכל אורח ישראלי יש שאיפה, יום אחד, להיות ראשיהממשלה של ישראל.

● **האם אתה חושב כי שרון יהיה ראשיהממשלה טוב?**

אינני יודע. אין לי ניסיון עם שרון (צחק). ● **שרון טוען, כי תחתיו ותחת שרביטחון רבין, עשתה ישראל "משגים גדולים" בדרך מיסולכם בהתקוממות הערבית.**

אין לי כל עניין בכניסה לפולמוס עם אנשי מיפלגתי.

● **אם כך, הרשה לי לעבור לאדם שאינו שייך למפלגתך — שימעון**

שמיר: ישראל ומדינה פלסטינית סותרות זו את זו

פרס. בראיון שהיה לי איתו, הוא אמר שאם היתה מתקבלת החלטה להחזרת השטחים בגדה המערבית וברצועת-עזה, לא היתה לו התנגדות להמשך חי המתנחלים היהודים שם, תחת שלטון ערבי. מה דעתך? ● **האם לא נסיר שום התנחלות ישראלית, אנו איננו שטח יינתן בכלל בחזרה?**

יורעה לך השקפתי. אנו חייבים לפעול למען השלום, ולא לחפש פיתרונות במישור הטריטוריאלי.

● **הצהרת לפני זמן מה, כי אתה מאור ספקני, אם אתה תהיה האיש שיוכיל את המשאומתן לשלב ה-שני — החזרה בסופו של שטחים.**
כן.

● **האם זה אומר שאתה עומד להתפטר בקרוב, או שבכוונתך למי (המשך בעמוד 47)**

"לא ניזי שום התנחלות ישראלית ★ בנסי גתנו מסיני כבר יישמו את החלטות האו"ם 242 ו-338 ★ אני באמת נעלב כשמשווים אותי לערפאת ★ בוש וביקר אינם מקיאולים"

וכך תתחזק הזהות היהודית של ישראל?

בקשר לנקודה הראשונה, אין לנו כל קושי למצוא את כתובות אש"ף (צחק). ובאשר לשאלה השנייה, אנו יודעים בדיוק מה רוצים אנשי אש"ף. ואנחנו יודעים שהעיקר אינו בה שגת מולדת לאנשיהם. מה שהם באמת רוצים עכשיו זה הרס מדינתנו.

ניתן להשוות אותי לערפאת. אני נעלב עמו קות מההשוואה. אני באמת נפגע.

● **נאמר, כי אם ראשיהממשלה שמיר לא ידבר עם ערפאת, בסופו של דבר, הוא יצטרך לדבר עם הסוני דמנטליסטיים המוסלמיים, שהם קיי צוניהם יותר מאש"ף.**
יש לי סיבות משלי מדוע שלא לדבר עם

כפי שהתקיים בעבר?
אינני יכול לומר דבר, אם הצגתי או לא הצגתי משוה. אני רק יכול לומר כי במסגרת שיתוף-הפעולה האסטרטגי עם ארצות-הברית, יש שיתוף-פעולה פורה בין שירותי המודיעין שלנו לבין הסיי-איי.

● **במסגרת ביקורך, האם חשדת בנקודה כלשהי, כי הנשיא בוש או מזכיר-המדינה בייקר, ששומ נותנים לך די חבל, כתימרון פוליטי?**
כבר יש לי ניסיון ניכר עם מנהיגי ארצות-הברית ואני חושב שאיני רואה כאף אחד מהם מקיאולי חדש.

● **העיתונות האמריקאית מתייחסת אליך כאל "מר שמיר, הטורריסט היהודי לשעבר" ומשורה אותך לער-פאת?**
ובכן, כל אחד מכיר את הביוגרפיה שלי, ומפעם לפעם אנשים מבקשים להשוות אותי עם הטורריסטים של אש"ף. בשום פנים לא

העשיבה הביתה

במעטה אידיאולוגי. בעיניו אין צביעות גדולה מזו. אחרי כל־כך הרבה שינאה ורעל, האם ניתן לחבוש כך, ביום כהיר אחד, מסיכה אחרת של „ואהבת לרעך“? האם מדובר פה בנשף מוריס? נדמה לי שלפחות אצל כמה מהצעקנים התעוררו כמה פיקפוקים וחששות ביחס לדרכם עד כה. אולי הם הרחיקו לכת כשהאלימות הפ-

אורי אבנרי הקדים את דורו והיום נותן ביתחון פה לימין

לסטינית משתוללת כבר בלב ירושלים, בצפון תל־אביב וב־דרכי הגליל והגב. לעומת זאת, כאשר השבועון הזה לא רק מדבר על הצורך לשמוע ולהתווכח עם דיעה אחרת, אלא עושה זאת הלכה למעשה — הרי זה מתקבל באורח טיבעי, כי העולם הזה היה תמיד כסימביוזא המבשר לפני כל עיתון אחר על השינוי הגדול המתקרב ובא. יש הבדל תהומי בין דיבור, קישוש, בירור בבית הסופר ובמיוזון הכנסת — לבין הביצוע.

★ ★ ★

תהליך, שכונה „השתלטות השמאל על התיקשורת“, יצר את הרושם שרוב העם נוטה „שמאלה“, בשעה שרק הרוב בתיקשורת נטה לשם.

או, במילים יותר מפורשות, מרבית כל־התיקשורת, עוד לפני שהליכו עליה לשיטון, עשו הכל כדי למנוע זאת, ולאחר מכן — כדי לגרום לגפילתו. עיתונאים, כתבים, תחת רו זה בזה בעירוע כל גישה לאומית יהודית ישראלית. נסיגה ישראלית זכתה בתשואות, עמידה תקיפה — בגינוי ובכינוי.

תופעה של השתלטות דיעות־מיעוט על רוב התיקשורת, בניגוד לדיעות רוב העם, כפי שהוכח שוב ושוב בבחירות השונות, אינה מוכרת בדמוקרטיות אחרות.

מבלי כל השוואה: צריך היה היטלר להשתמש בטרור הנאצי, לא רק כדי להכחיד כל התנגדות בתיקשורת של הרייך השלישי, אלא להכתיב אך ורק את דיעותיו. וצריך היה סטאלין להקים את מחנות ההרג והכפייה, כדי להשליט את עיתונאיו וסופריו.

כאן בישראל, להבדיל כמובן אלפי הבדלות, נקבע „קונס־נוס“ עמדות הלקהארי של אמצעי־התיקשורת על־ידי שיכנוע עצמי שלהם עצמם. התיקשורת ברובה מתנבאת ברוח פוליטית וחשבונית אישית אחת, מתוך דיקטט עצמי, שהוא כמובן מופנה לדיעות הקהל במישור דמוקרטי. כן, רק המישור טר נותר, לשימחוננו, דמוקרטי.

לכן, במצב חולה זה ובהכירי את העולם הזה לא פלא בעיני שדיוקא שבועון זה יצא שוב כחלוצ לפני המחנה. מכל מה שקרוי „מחנה השלום“ לדיעות הזה מוכן כל בתיחון פה לימין. אפילו בניגוד גמור לדיעות העורך הראשי. אצל כולם קיים באותו „מחנה“ קושי פסי, נפשי, פסיכולוגי. הם מוכנים לדבר עם אשׁף, למרות מעשי־הרצח, אבל לא עם בעלי דיעה אחרת מבין אחיהם.

כאן, בעמודים אלה, הקושי היה כלא היה. מעל דפי שבועון זה רואים שאפשר, וצריך גם אחרת. וזה סימן לאפשרות שהנכונות להתחדשות של העולם הזה ופתחותו למינוח של דיעות, תאפיין אותו במידה הולכת וגוברת. אני לא אפלא כלל כשזה יקרה. כי זהו סוד רוחו והישרדותו של השבועון הישראלי הוותיק ביותר מאז ימי עורכו הראשון אורי קיסרי לפני יותר מ־50 שנה, כשהופיע עדיין בשם תשעו בעבר.

לכן, יש סיכוי שכפי שהשבועון היה חלוצ בתחומים רבים, הוא יביא להפך גם בתיקשורת הישראלית האחרת. ימים יגידו אם תהליך זה, שאנו מייחלים לו, יתרחש.

כך יצא לי לסיים את מאמרי. אבל נזכרתי מיד באחד הכללים הראשונים שלימד אותי מורי ורבי אבנרי, כאשר סימתי רשימה במילים האחרות על כתב מתחיל — „ימים יגידו...“

אף פעם שלא תשתמש בוה, העיר לי אבנרי בסלידה, והסביר: „אם ימים יגידו, בשביל מה אני צריך אותך כאן?“

אולי השפיע עלי יותר מכל ספר אחר, כאשר בחרתי לכסות את המיבצעים הצבאיים של צה״ל משדה־הקרב. עכור, הספר הזה של חייל גיבעתי, הלוחם אבנרי, הפך לאחר המודלים של כתבות — ספרות צבאית מעולה, אותנטית, לאומית ומאוזנת. כנער, שהתבונן בקינאה בלוחמי מילחמת־העצמאות 1948, היקנה לי הספר את האפוס הנפלא של התגוננות היהודים בפני העולם הערבי שקם להשמירם. יהודים שהחליטו לאחוז בנשק, כשחלק מאחיהם קראו לוותר על העצמאות כתנאי לשלום עם הערבים.

לכן מצאתי בקלות־יחסית את דרכי לפעולות־התגמול של הצנחנים, בשרות־הקרב השונים של שנות ה־50. מול האיום הערבי המחורש, ובראשו חוד החנית הפלסטיני. לצניחה ב־מיתלה, למארב־הרמים בתוך המיצר. לראש הגשר בסואץ במילחמת יום־הכיפורים. כי רק מי שהיה בשרות פלשת הבלתי־משתנים יכול היה להביא את תחושת אימת־הקרב והעצב הכבד שבהרגשת הניצחון.

כל־ברזל נוסף שקיבלתי בשיעורים הראשונים בהעולם הזה: כשאתה מאמין בדרך מסוימת, עליך להיאבק עליה עד הסוף, ולא חשוב המחיר. יהיה מי שיהיה בשיטון, במרכזיו, בראשות הממשלה.

רק שנים רבות לאחר מכן שמעתי כמו אזוני עדויות כיצד רדף איסר הראל, ראש המוסד הכליכיל, את השבועון הזה בחורמה, באמצעים ובסמכויות האדירות שהיו אז בידיו, מתוך

אורי אבנרי ואורי דן
התלמיד של לבית הרב

אמונתו העיוורת בדויד בן־גוריון ובשיטון המוחלט של מפא״י.

★ ★ ★

להכרתי הפוליטית — בניגוד להכשרתי העיתונאית — הגעתי בבתי־ספר אחרים. לכן יש לי ביקורת חריפה על השקפותיו של השבועון. אינני מקבל את האידיאולוגיה של אורי אבנרי עצמו, ואני חולק על דרכו הפוליטית.

אבל איש לא יכול להעז ולטלות ממנו את הבכורה, שהוא הקדים את כל בני־דורו בהנחת הבנייה הפלסטינית במערך מיה על השולחן הלאומי. בין הישראלים המתחרים כיום מי יגיע ראשון לאשׁף, כאילו גילו את אמריקה, יש גם רבים אשר שללו בשעתו מכל וכל את עמדת שבועון זה ביחס לפלס־טינים.

היושר המיקצועי מחייב אותי להורות שהשבועון הזה, יותר מכל עיתון שאותו הכרתי מכפנים בישראל — היה חלוצ השחייה נגד הרום. והרומים היו לעיתים קרובות עכורים מאוד. אני גם מוכר לציין שבאופן יחסי לאמצעי־התיקשורת אחרים, איריים ממנו פי כמה, גילה העולם הזה פתיחות ונכונות לתת ביטוי, לא רק לדיעות, אלא גם לדיעות, שנגדו את המוסכם, המקובל ואת עמדות השבועון עצמו.

★ ★ ★

באחרונה נשמעים קולות מפי כל מיני צעקנים של השמאל, כמו יוסי שריד, אמנון דנקנר ואחרים, כאילו הגיע הזמן „לדבר. להתדבר עם הימין“. כאילו אמרו: עד עכשיו האסטרטגיה שלנו גרסה מילחמת־הזרמה בימין, במסעות של שינאה, השמצה וגינוי. מעתה נעטה מחלצות וגרבר עימם. כי „שעת ההכרעה על גורל הארץ הגיעה“. מלבישים הם את תפניתם

האם שמעתם שהסוכן הישראלי לשעבר בארצות־הברית, ג'ונתן פולארד, התלונן במכתב שאוד ממפעליו בארצות־הברית נטל בשעתו חלק מסוכסכספי שהביא לפלארד עבור הוצאותיו, כדי לרכוש מעיל לרעייתו של אותו מפעיל? האם אתם יודעים שהמופקרים על הביטחון בישראל פנו באחרונה בנקשה — קריאה יוצאת־דופן לראשי שתי המיפ־לגות הגרולות, להתעלות מעל לחילוקי־הדעות ביניהן כבר אן לטפל מיד בחבית חומר־הנפץ, המתגלגלת בקרב חלק מאורחיה הערבים של ישראל, בחששם מפני התערערות פנימית — כתוצאה ישירה של פשיטת־הדגל בטיפול ב„שטחים“?

האם שמעתם לב ששגריר ישראל בצרפת, עוזיה סופר, לוחץ על ראש־הממשלה יצחק שמיר, לכספי את שר־החוז משא, ארנס, למינוי כשגריר ישראל בארץ? האם סיפרו לכם שאישיות סובייטית, אשר ביקרה בישראל בגלוי לשיחות פרטיות מדיניות — כלכלית, דרעה לאמרי־קאים כבעלת תפקיד מהבכירים ביותר בקיבץ במסככה?

האם מסרו לכם שהרמטכ״ל דן שומרון, לא רק שהזכיר להפיץ את הספר על מילחמת אלג'יריה, אלא גם עודד ולחץ על כך שיראה אור במהירות הגרולה ביותר, בהוצאת מישור־הביטחון?

האם הגיע לידעתכם שראש־הממשלה יצחק שמיר נתן הרגשה מתודשת לדויד מגן, שעוד החדש יש סיכוי שיהפוך סוף־סוף לשר בממשלה?

★ ★ ★

של־לידיעות זה, שאותן שלפתי כאן באקראי הוא תוצאה מן הכלל הראשון שאותו למדתי בהעולם הזה: הידיעה באה לפני הידיעה. עיתונים נועדו, כדי לספק ראשית כל ידיעות מהימנות לקוראיהם, כדי שהקורא האינטליגנטי — והוא המצוי — יגבש את ידיעותיו שלו מבלי להיחזק דווקא לדיעות אחרים, הקרויות „פרשנות“, „ניתוחים“, „ערכות“ מצב. ועליך, כעיתונאי, לדאוג לכך שהידיעה תופיע קודם כל ולפני כולם בעיתונך. בהעולם הזה.

עוד כלל לימד אותי מורי הראשון בעיתונות, אורי אבנרי: להביא את הידיעה מהמקורות המהימנים ביותר. כלומר, קר־בים ככל האפשר להתרחשויות, למאורעות. ואם רק ניתן, בכל דרך בלתי־אפשרית — להיות שם. לראות במו עיניך, לשמוע באוזניך. רק אם, אחרי שאספת את הידיעות, יכולת להיות לך העיתונאי, אן בכלל, ריעות.

א־ישם בתחילת שנות ה־50 העניק לי שבועון זה את ההודמנות הראשונה ללמוד את אמנות העיתונות.

„עברת לפני כן בעיתון?“ שאל אותי העורך הראשי, אורי אבנרי.

„לא“, השבתי בחשש של בן 17, העומד לאבד את ההדמנות הגרולה והתחרפנותי.

„אתה אולי חושב שעיתונות היא כמו בסידס־מתח? או אולי מסיבות־קרקטיים?“

„לא“, השבתי בראגה הולכת וגוברת, כשבראשי מתרצצות מחשבות של בחור צעיר, שאולי באתי למשקם והאנכונ. בר־

פולארד נעשק. קיבץ בערדאל. בהעולם הזה — מידע לפי דעה

חוב גליקסון 8 במרתף, בתל אביב, כותבת ומערכת באותו הזמן.

„עיתונות כתבות, זוהי קודם כל עבודה שחודה“, המשיך אבנרי וקיבל אותי לניסיון. ניסיון עיתונאי שלא פסק מאז.

לכן, כשחורתי עתה לכתוב מעל דפי שבועון זה, אחרי שחלפו מאז ימי עצמאות כה רבים, היתה זו במובן מסויים, שיבה הביתה. אחרי שהייתי בסרט הזה על כל גילגוליו במהדורה מקומית וזרה. כסרט בלשי, וגם מילחמתי. בעיקר בארץ, אבל גם בחריב העולם, ריוחתי על מערכת מכל מיני שדות־קרב, צבאיים ופוליטיים, בארץ ומחוצה לה.

לכן עכור, כעיתונאי, מוויית מסוימת זוהי נטיית מעגל. אבל כמובן גם פתיחת מעגל חדש.

★ ★ ★

לא אגזים אם אומר שהספר בשדות פלשת של אורי אבנרי

ליום הזיכרון לחללי צה"ל וליום העצמאות ה־41 באשר הנכם

רבים

הם בני האדם

הנהנים מזיון

של אבן האודם הענקית

בכתרה של מלכת בריטניה

אלוהים לבדו

הנה מזיון של

אבני האודם המוטלות

בבטן האדמה

אין הן מוטלות שם

כדי להרשים

להקסים

או להנות

את האדם

גם אין הן מוטלות שם

לשם שמים

אין הן יודעות דבר

על השמים

מה לרצון להם

ומה להם לצנינים

הן מוטלות באשר

הן מוטלות

מסבה אחת בלבד:

כי שם

במקומן

הן גובשו לאבני חן

הוו מוטלים כאבני חן

באשר הנכם

ועשו

מה שנבראתם לעשות

גלויים לעיני האלוהים

בלבד

הוא יראה

וישפוט

ויגזור

מי לחושך

מי לאור

מרדכי הורוביץ

דיאלה אשכנזי

איזון חוזר

שיבטו מספירי המדינה וקוברי הציונות בשנתון הסטטיסטי, לרגל יום העצמאות: עם ישראל חי והוא חי במספרים גדלים והולכים. כאן ולא בגולה.

ב־1882 מנה העם היהודי כ־8 מיליון נפש. רק 0.3% מתוכו ישמו הלכה למעשה את המישאלה "לשנה הבאה בירושלים".

ב־1941, על סף מילחמת העולם הראשונה, התיישבו 85,000 שהם כ־0.6% בארץ האבות.

ב־1942, שנה אחרי סגירת שערי ההגירה לארצות־הברית, גרו 1% מ־15 מיליון יהודי התפוצות בפלסטינה.

ערב השואה הגיע העם היהודי לשיא כוחו: 16 מיליון נפש. בתום העלייה החמישית ישבו 3% בלבד מעם ישראל בארץ ישראל.

ב־1948 הכריז מיעוט של 6% מהעם על ריבונות יהודית עבור 94% שנשארו בגולה. עד 1955 פנו 13% עורף לגולה.

עד 1970 כבר שבו 20% הביתה.

היום חיים במדינת ישראל 27% מעם ישראל. לאורך 100 שנות ציונות המגמה ברורה: חלק נכבד מהעם שולל את הגולה ומצביע ברגליים בעד הציונות. למרות הירי, לה, למרות הנשירה, למרות המלחמות, האיר, נפלציה והמתח הערתי, עתיד העם היהודי בירי. העם היהודי מתכוון בגולה ועם ישראל אל מתקבץ בארצו.

תיקשורת לקיה

רב שילנסקי, חפץ לשנות את מנגינות הפופ וצילי הג'אז הבוקעים מהשפופרות במישוריהם של שבהם הקו תפוס. הרעיון, השמעת שירי ארץ ישראל תחתם. תארו לכם איך ישמיעו ממשרד ראש־הממשלה את השיר "איזו מדינה", באוצר יענו ב־סלינו על כתפנו, ולישכת רבין תאמץ את "יורים ובוכים". אני דווקא

בעד השני, אך רצוי שיר־הכנסת יקדיש את זמנו לצו השעה ולא לתו השעה. להשי, או לפחות להמר עיט, את הצלילים הר צורמים הבוקעים מ בית־הנבחרים, מגלי האתר, ממירקע הטל־וויזיה ומדפי העיתר תונות. שירי־שילנסקי קי מהבימה הציוברית ומהמסר הקטן את מסר תחת להתנפל על קול הג'אז הזה.

ענת סרנסקי, חולס חזק

שילנסקי

קול הג'אז הזה

כת הקללות והגידופים — שירי ארס ישראל — תחת להתנפל על קול הג'אז הזה.

האום כעווש הולם בעני ועדות ההלם

ברדישה לקבלת בית לאומי אונסים חברי ועדות־ההלם נשים פלסטיניות על איציות להוראות ארונגיה האמיתיים. הפשע: בעלי־הבית יצאו לעבוד בישראל. מה יותר הולם

מאיד ליכשיץ

להיות עם חופשי בארצנו

שהרי בעבור זה באנו לפינה הפרטית שלנו במיזרח התיכון הפרוע. בדיוק לשם כך עזבנו, אנחנו או הורינו, ואולי הסבים והסבתות — למי שהיה מספיק מזל ושכל — את כל הגלויות. להיות עם חופשי בארצנו.

כי פרנסה ודיר והשכלה מצאו היהודים בכל חור על המפה, במשך 2000 שנה. גירוש קטן מפה לשם, פוגרומצ'ק פעות פה ושם, אסור שיפריעו לראיה הכללית של התמונה — היינו לגזע של שורדים טיבעיים, בעלי כושר־הסתגל לות אדיר לשינויים. אבל גם רצינו להיות עם חופשי בארצנו.

עוד לפני השואה. עוד הרבה לפני שהוכח כי האנטי־שמיות יכולה להביא להכחדתנו מעל פני האדמה. חלק נכבד מיהודי העולם פשוט לא סבל את הרעיון, כי נגזר עליהם לחיות את חייהם בנחש מתמיד ממה שעומד לעולל הגוי, הפריץ. נמאס להם להסתובב בחוצות עיירות מיזרח־אירופה או ערי אסיה וצפון־אפריקה כשפניהם בווערות מבוסת הסטירה, ואחוריהם לוהטים בחרפת הבעיטה. עז היה רצונם להיות עם חופשי בארצם.

ושולם מלוא המחיר בדרך למימוש הרצון — החלום בן 2000. היום, יום הזיכרון, כשיעלו הקרובים והחברים למיקדשי־הגבורה בבתי־העלמין הצב־איים, ניתן לספור, עד לטיפת הדם האחרונה, את התמורה הנוראה להקמת המדינה. אך כל כך רצינו להיות חופשיים על פני האדמה.

וזכינו והגענו. ובנינו ועשינו. ונלחמנו על הכל, כל הזמן. ומחר נחוג את יום העצמאות, ונשמח באמת שימחה גדולה, כי אכן יש סיבה טובה למסיבה. במקביל, ניקח ללב את אירועי השנה ה־41 לישראל. גם נשים לב כי כאן, במולדת הישנה והטובה, חזרנו אחורה למציאות ששררה בגולה. עד שלא נדע אם נכונה ההגדרה — עם חופשי בארצו.

לאו דווקא בגלל הרצח הספציפי של השניים בצהרי היום בירושלים. גם לא מיקרים ידועים אחרים, שבהם ביצעו ערבים פשעים נתעבים כלפי היהודים. אלה אמנם דברים אימים ונוראים, שחובה להילחם בהם עד חורמה, אך הם רק אחד הסימפטומים לתופעה.

הבעייה רחבה הרבה יותר. גולותיות הרימה את ראשה המכוער. החל מהתבטלות לפני הגוי, הערבי. עבור דרך הפקרת דמי יהודים, כפי שקורה למתיישבים בנסיעה יום־יומית בכבישים. הישראלי הגאה עוקף את הגליל הערבי, את המשולש הקטן המוסלמי, את ירושלים העתיקה והכותל המערבי.

הנה שבים הימים של ההסתגרות בתחום המושב. הפעם במדינה של היהודים עצמם. בתוך העיר העברית הראשונה עוברת אם יהודיה צעירה עם עגלה למדרכה השנייה. שכן מולה היא רואה כמה פועלים מהשטחים מתגודדים בחבורה. לא רוצים בעיות וצרות. בסך הכל רוצים להגיע הביתה בשלום, למסיבת יום העצמאות.

הפחד מחלחל לתוך הריקמה הלאומית. הדג אמנם מסריח מהראש, אבל הריקבון כבר פשה בכל הגוף. עם חופשי בארצו, הוא עם חופשי בעריו וברחור בותיו, ללא צורך לדאוג כל הזמן, מחשש לסכין ערבית בגב. העם צריך להרגיש חופשי בכל ארצו, ולא רק במובלעות יהודיות טהורות.

מסתבר שלהיות מדינה עצמאית זה ג'וב מאוד רציני. לא די בהכרזות ופיטפוטים של המנהיגים. חובה גם, ובעיקר, לעשות מעשים: להראות לגר התושב מי באמת בעלי־הבית ובעל השליטה על המצב. להבהיר לישראלים החופשיים והעצמאיים את זכותם הטבעית וההיסטורית להגנה עצמית. לטפל בפורעים טיפול יסודי וחריף. להפעיל את החוק במסגרת החוק. להחזיר את הביטחון לדרכים, ליישובים, לרחובות הערים, לנשמת היהודים. צריך להוציא את הגולה מישראל. צריך לחזור ולהרים את הראש, ואם נחוץ, גם את היד. כדי שבשנה ה־42 לעצמאותנו נוכל באמת ובתמים לומר כי היינו לעם חופשי בארצנו.

לקה בצביעות. בינור סיפר לקוראיו בחו"ל, כי "אחת החוויות הקשות ביותר" אירעה בחור־האוכל של קיבוץ, שאליו הגיע כמתגרב ערבי: "300 זוגות עיניים הורמו... כדי להינעץ בי".

מה היה גורלו של העיתונאי האמריקני הופיע במחנה בלאטה מחופש ליורם יהודי? האם רק עיניים היו ננעצות בו? בניצול ציני של בורות הקורא הור מציץ יורם בינור, כי בעלי דיעות קדומות הזהירו את המתגורבים ש"אסור לנסוע בטרמפ עם ערבי, דבר זה כרוך בסכנת רצח או אונס". באמת רק ריעות קדומות? גורל זיווה גולדובסקי ז"ל בת ה־18, חניכת מפ"ם וחברת רעונו, לא אוכר בספר. באוגוסט אשתקד היא נרצחה, נאנסה וגופתה נשרפה בידי חבריה מאל־בירה. חבר קרוב של הנרצחת, רוני וגנר, אמר: "הרעיון של אחוות עמים לא היה רק סיסמה, היא יישמה את זה". לה לא היו דיעות קדומות.

לוועדות־ההלם מאשר עונש קולקטיבי לו ולה על־ידי אונס קבוצתי בה. למיטב ידיעתי, בין אנשי מצפון רק חיים חפר ניצל את זכות הצעקה. מעניין לבדוק לאן נעלמו פועלי זכויות האזרח, נשים נגד שתירה, כוחות הקירמה וכל מי שנוהגים לשמש פה לכל הרפוקים והרפוקות?

שכל של בלאטה עם דיעות קדומות

מחבר הספר שחור כמוי צבע את עורו בשחור, כדי להסתובב בדרום ארצות־הברית כשחור, ולקח בסרטן העור. יורם בינור, שהת' חזה כעלי חסיין ממחנה־הפליטים בלאטה, לצורך כתיבת סיפרו אויבי אני עצמי, פשוט

האינתיפאדה היא רק ההתחלה

השבועון המצרי "דו אל יוסוף" מ-14 אפריל כותב: "שמיר נזכר אחרי עשר שנים להסכים להסכמי קד. ולראות בהם פתרון מועדף". המאמר מפנה את שמיר לתוצאות האימפריאליזם הצרפתי והאנגלי וכיצד מדי-

נות אלה נכשלו בהדרגת התקוממות וכך את כשלון האמריקאים בוויטנאם. השבועון מוסיף: "הפלסטינים לא מחפשים לרכוש את אדמתם של מיסטר שמיר או בוש או ביקר. הם מדברים מעל הבמה וממרכז הכוח. הם מחזיקים בידם האחת עלה זית וביד השנייה את האבן הקרושה". הם חיכו 70 שנה לנסיים אולם מצאו את הדרך להרוג" ולבסוף אומר

חבריו למערך. בזריזות הוא חתך נתח שמן, על חשבון עריהפיתוח, למכון שורשים, שרק במיקרה האדם המופקד על ניהולו התקין הוא חברו הטוב מימי הטלוויזיה האפרו-אסייתית. אלעזר שטרס. לזוג אברום-את-שטרס יש מעתה לא ערבות הדדית, אלא גם ערבות כספית, והעיקר טוהר-המידות.

מחשבות שונות

בהזיותו של ימני בזמן האחרון מופיע יותר ויותר דמותו של שימרון פרס, כאותו הגואל על החמור הלבן שבואו מבשר את תחילת הגאולה. מי היה מאמין לפני זמן לא רב שהי- שועה היחידה לעתיד הציונות טמונה רק בידה של אותה דמות שחוקה ונשכחת, המכונה בניו יורק טיימס - "בלון ללא אוויר". רק פרס יכול, אולי, פשוט געגועים למנהיג של מיטפותים על שלום עם תוכ- ניות לא-מעשיות, שכה חיוניות לקיומנו, עם פרטנר שכולם יודעים שאינו מוכן ל- קבל אף פלסטיני נוסף לממלכתו הצפון- פה בהם.

ואז, כשאני רואה את הצמד, המוביל בנחרצות שמירית ואנאליטיות רבינית, לפיתרון סופי כל-כך מעשי, אני מתמלא

צריך אמונה במדינה

בחוגי השמאל בישראל נשמעה אני- חת-רווחה בעיקבות ה"קאדוק" שהנ- חית יאסר ערפאת על האמנה הפלסטי- נית. מעתה יחוסלו יהודינו ללא הביסוס החוקי של האמנה. איזו הקלה למיש- פחות הנרצחים בירושלים.

אולם שימחת שמאלנינו היתה, מסת- בר, מוקדמת מדי, כיוון שצצה כאן בעייה חדשה - ההסדר החדש נוגד את עיקרון שילטון החוק הפלסטיני, שאינו יכול להתיר היסול יהודים שיטתי, סתם כך, ללא מיסמך מוסבר ומנומק.

מה יגידו שמאלנינו החרדים לשילטון החוק, אחיהם הפלסטינים לא יוכלו לע-

זאבי, שיעור בדמוקרטיה
פרס, הלוחאי ענינו
בורג, כספים ייחודיים

שות להם את זה, ולבטח יאלצו, למורת רוחם, להחזיר האמנה לתוקפה.

פרובורציות

הסיקריקים מימין שורפים לבוגד את דלת ביתו רק מפני שפלירטט לטובת הערבים.

השמאלנים הנאורים משמאל שורפים לבוגד שלהם את כל הקשרים עם הברא- נזה ומוחקים את שמו סופית מרשימת אנשינו, ורק מפני שנטש לרגע קט את השורה ופלירטט מעט עם הימין לטובת המדינה.

שוחרי השלום הפלסטינים מנפצים לבוגד את הגולגולת בגרן ואונסים את אשתו ובנותיו, רק מפני שפלירטט מעט עם היהודים. ואיני יודע כבר מה גרוע יותר, מחירת או "סתם" מאפיות.

אברום שם לשטרם

לחלק מן הכספים שפורזו במסיגרת הכספים היחודיים יש אבא צעיר בדמו- ות של אברום בורג. בורג הצעיר, שלא הבריק בעבודה פרלמנטרית, הפליא לשלוט ברזז כספי החלוקה היחודיים, שהושמצו בפי מיטב

המחבר: "האינתיפאדה היא רק ההתחלה".

הסכם חשאי אשף - פאריס

שליח העתון המזרח-ירושלמי "אליקורס" בפאריס מרווח (3 למאי) על הביקור. בסיקור נאמר: "מקור בכיר בפאריס גילה לכתב שבי- קורו הרשמי של ערפאת יביא להסכם פלס- טיני-צרפתי שיקבע דפוס-עבודה נמשכים בין צרפת לאשף שיבטיחו את הצלחת יוזמת השלום הפלסטינית. יוזמה שמטרתה הקמת מדינה פלסטינית שתחיה באורח פעיל לצד ישראל. וכן ששני הצדדים ימשיכו להגיע ביה, צעד אחרי צעד, לעבר מטרה זו". עוד מרווח הג'ל: "המקור גילה לו שצרפת תיאמה מראש עם ארה"ב ובר"מ את נושא הביקור הנוכחי". "הנושאים בהם ידונו האח- ראים הצרפתים עם המנהיג הפלסטיני". ביקורו של ערפאת בצרפת זכה מטבע הדברים לסיקור נרחב בכלי התקשורת בעולם הערבי. ונאמרו עליו כל הסופר- לטיבים המתאימים לאירוע מעין זה. אולם נדמה שהגדיל לעשות רדיו "מונטה קרלו" שהוא למעשה כלי תקשורת ממלכתי צרפתי. יש רבים בארץ המקשיבים לרדיו זה בצר-

עיתונות ערבית

פתית אולם בערבית הוא נשמע שונה לחלוטין. רדיו זה שכל הימים משרת בנא- מנות את אשף יצא ממש מגדרו בימים ש- ערפאת ביקר בצרפת, למשל, הקפיד לכנות את כל העתא ערפאת כתואר "נשיא", מה שלא עשו שילטונות צרפת, והביא בהרחבה מישאל רדע קהל שהוכיחו שרדע-הקהל בצרפת תומכת עתה בפלסטינים ובדרי- שותיהם הרבה יותר מאשר בעמדות ישראל בכססו.

חאג' אמין אלי-חסייני - צרפת ממשיכה במסורת

בשבוע שעבר ביקר ערפאת בצרפת כאשר המארח שלו היה הנשיא בכבודו ובעצמו. רבים בישראל מאמינים שערפאת אינו אלא מהדורה מתוחכמת של חאג' אמין אלי-חסייני, שהנהיג משר למעלה מיוכל שנים את העולם הערבי והפלסטינים נגד הישוב היהודי בא- רץ, שיתף פעולה עם הנאצים, ונאבק נגד קיום מדינת ישראל עד יום מותו (בן 74). אולם אחד ההבטים המעניינים בנושא הוא

שמיר

(המשך מעמוד 44)

תור את השלב הראשון למשך כמה שנים?

זה פשוט מאוד. אני מתאר לעצמי שאם יוזמה זו תתגשם, השלב השני של משאומתן יתרחש פחות או יותר בעוד חמש שנים. חמש שנים מעכשיו אני אהיה בן 79-78. אני לא חושב שזה גיל מתאים לראש-ממשלה כל- שהו, לנהל דברים מסובכים שכאלה (צוחק). דיברת על תקופת-מייבוח. האם אתה מצפה שישיראלים וערבים יסתדרו ביחד במרוצת אותו שלב? אוי! הם יוכלו להיות ביחד. עדות. לכך היא ההתקוממות הערבית. מה עשוי להשתנות עתה?

יהיו כמה נושאים שבהם יהיה אינטרס משותף לישראל ולשטחים הללו. **האם יש איזשהו תחום בחיי ישראל - חברתי, כלכלי, צבאי, דעת-הקהל - שלא נפגע כתוצאה מההתקוממות?** **האם היית חי את חיי העימות הללו עם הגלים השונים של מילחמות וטרור, היית מתרגל לכך. עבורנו זה כמעט חיים רגילים.** **אדרני ראשי-הממשלה, 97% מ-**

תפקיד צרפת. כאן הייתי ממליץ לקוראים לעיין בספרו של צבי אלי-פלג שיצא לא מכבר על פרשת חייו של אמין אלי-חסייני ונקרא "המופת הגדול". בעמודים 75-76

שמיר עם בוש
אין להם כוח. רק לאשף

מסופר כיצד ברח הלה מהבריטים ולמעשה מכל העולם המערבי לאחר שהואשם בשיתוף פעולה עם הנאצים. חוסייני חשש באותם הימים שישפט במסגרת משפטי נירנברג. ומי נתן לו חסות? ניהשתם נכון. הצרפתים: וכך כותב אלי-פלג בספרו: "בואו (של ה- מופת) לצרפת (לאחר שברח מגרמניה) עורר תגובות חריפות: בריטניה וגורמים אחרים במערב דרשו להסגירו ולעמידו לדין בפני בית-הדין שישפט לפושעי מלחמה: ואילו במזרח התיכון ובצפון אפריקה פנו שליטים מקומיים וביקשו לשחררו ולאחרו בארצותיהם. הוא כמוכן ידע על הפעילות סביב התביעה להס- גירו, אך לא הוראג מכך במיוחד. באחד מרג- עי האמת רשם בברונותיו, שממשלת צרפת ביקשה להגן עליו. למן הרגע בו הגיע לפא- ריס ב-19 במאי 1945. לדבריו התערב הגנרל דהגול אישית כדי לאפשר לו פעילות פולי- טית. חאג' אמין לא הותיר ספק בדבריו, כי כוונתו היתה שהשלטונות הצרפתיים השתר- לו למנוע את נפילתו בידי הגורמים הרבים, שביקשו להביאו בפני בית-הדין של פושעי המלחמה".

פוטנציאל המהגרים היהודים מב- רית-המועצות פשוט אינם רוצים לבוא לישראל, בגלל הקשיים הצפוי- יים להם כאן. הארץ מתמודדת עם בליז בלתי-נפסק כבר 42 שנים. כמה זמן מסוגל העם לעמוד בכך?

ובכן, זהו אופיו היוצא-דופן של עמנו. העם היהודי חי כך את חייו כבר מזה אלפי שנים. **מה הספר האחרון שקראת?** **הספר האחרון, אני חושב, היה על דובר בית-הנבחרים שלכם, טיפ א'ניל.** **האם אתה מתעמל?** **אני אוהב ללכת ברגל.** **איזה מרחקים אתה הולך?** **שעה וחצי.** **אתה הולך מהר?** **כן, מהר, מהר (צוחק).** **האם אתה משחק שחמט? קל- פים? האם אתה מהמר?** **בשנים האחרונות לא.** **שאלה אחרונה - בהיותך צעיר, האם רדפת אחרי בחורות?** **(צוחק) ובכן... מעולם לא הייתי מומחה בזה...**

(הראיון הבא: שריהביטחון יצחק רבין)

(המשך מעמוד 10)

אבי ולהשפיל את בעלי. בעלי נמצא בבירור מוחלט. הוא תלוי בכסף של מישפחה. אני משוכנעת שלא מניע אלו שום כסף. אני לא יודעת על כך!

כבר הסכמנו שלא ידעת הכל על בעליך.

אז אם קיים סכום כזה — שייתרם לחיילים ולפצועי צה"ל!

כשאת מביטה אחורה, יש דבר שעליו את מתחרטת בקשר לפרשה?

אני מתחרטת על כך שאני ובעלי הורינו באשמה, חתמנו על הסכם של עסקת טיעון, מבלי לזכות במיפוט צורק.

זאת היתה שגיאה מצידכם? כן, שגיאה זוועתית!

יש לך איזה חלום?

אני פשוט מייחלת לחיים נורמליים. אני רק רוצה להיות מאושרת, בריאה.

נותן לך חברים מאז שנעצרת?

כן, נשארו לי הרבה חברים. אם יש דבר אחד חיובי בטרור — זה שזה קירב אלינו כל כך הרבה אנשים. עובדים בשבילנו אנשים שאינם מכירה, שעות על גבי שעות, בהתנדבות. אנשים מכל מיני דתות, לאומים. זה מרגש. אני מלאה תורה לחבריהם כנסת בישראל שחתמו על עצומה למעני, ושעודרו את מישפחת.

ביתר אולי הרב ולדמן. הוא מאוד עוֹדד אותי. אני כל כך מלאה תורה לו. אני מעודדת אחרים, לעשות זאת. מרשים, לפעמים, לרכי לבקר אותי.

את רבתית?

אני באה ממישפחה מאוד רבתית מהצד של האמא (אביה של אן, ברנרד אנדרסון, אינו

יהודי). זה לא שהשתנתי, ושמואל "המיקרה" חזרתי פתאום ליהדות, ואני כל כך יהודיה.

בעוד עשרה חודשים את משתחררת? מה בכוונתך לעשות?

אני מתכוונת לחזור לעסקי יחסי החיצונית, שבהם עסקתי לפני מעצרי.

השם שלך איננו בדיוק אנונימי. אינך פוחדת מהסטיגמה שתדבק בך?

לא! לא! האמת מתחילה לצאת החוצה, אני חושבת.

ואינך פוחדת מהסטיגמה של "אסירה לשעבר"?

ובכן, זהו משהו שלעולם לא אוכל להיפטר ממנו. אני לא השתנתי לרעה בכלל, הסנתי דרסים שלי לא השתנו. מרוע שאנשים, שנהגו כלפיי בכבוד קודם לכן, ישנו את יחסם? אני מתכוונת לעסוק בייחסי ציבור ולגור ב"ניריווק".

אחרי דברייך על ציונות, אני קצת מופתעת.

אחרי שג'ונתן ישוחרר ונתאחד, נעלה ארצה. אני מבינה שמיצהדרמון אימצו את ג'ונתן ואותי. אני אסירת תודה. אבל קודם שג'ונתן ישוחרר. העונש הקשה ביותר שהוטל עלי — יותר מהכליאה, יותר מתנאי אסירות, יותר מהכל — זוהי הפרידה מג'ונתן.

אבל לפחות על הנייר, ג'ונתן לא ישוחרר עוד שנים רבות. השבת על האפשרות שמאבקך לא יצליח, וג'ונתן יצטרך לרצות את מלוא חייו עונש שהוטל עליו?

אז אפילו אם הוא לא ישוחרר בקרב, הוא ישוחרר, וראי, בעוד חמש, שמונה שנים. איש לא רוצה מאסר-עולם על אשמה שכזאת, מעולם לא תדבקי!

ואם הוא יהיה, בכל זאת, הריג בסטאטיסטיקה, השבת על חייך ב"שנים הבאות? על חיי-מישפחה, ילדים?

"אף לא טיפה אחת של בושם!"

"שילשום היה לי יום-הולדת — ב' במאי. מלאו לי 29. מה עשיתי? לא רציתי לבכות, אבל הייתי מדוכאת נורא. בכיתי הרבה. מאוד קל לבכות, שאת כל כך הרבה לבדך. לפני שנעצרת, דווקא לא הייתי בכינית."

משמעה ששני עומדת להגיע, סירבה להאמין שהראיון יאושר. היא לא רצתה שוב להתאכזב. בכל אופן, ביקשה מאביה, אם באמת הגס יקרה — לא שהיא מאמינה — שאביה לא מתנתן-יום-הולדת — בושם לולו של קאשארל. ברנרד אנדרסון, אביה, הודיע לי על בקשתה ערב הראיון, בשעה שחננויות רבות במנהטן כבר היו סגורות. אחרי סיבוב בהול איתרתי את הבושם המבוקש, צירפתי לכך עטיפה מהודרת, ברכה, הפתעה וכל דבר שעשוי לשמח אסירה ביום-הולדתה.

ברנרד רוצה ניגן לי על המצפון בטלפון: "אנני תמיד אמרה שיום-הולדת שאינה רוצה בו יותר מכל הוא ה-29. גיל 30 — זה כבר מכובד, דבר אחר. אבל 29 זה לא זה..."

אנדרסון הזמיר אותי שלא יתנו לי להעניק לבתו את מבוקשה, אם כי הניח שאם יש סיכוי קלוש ביותר שזה יתבצע — יש להניח שזה יהיה קל יותר באמצעותי. כלפני ינהיג השילשום ביתר החששות. תיאורו של אנדרסון נשמע לי מוגזמים. בכל זאת, שניות ספורות לפני הגיעי לכלא, קרעתי את עטיפת הבושם, השמדתי את הברכות, וטמנתי אותו בארנקי.

בחיפוש המדוקדק, אם כי מחוייך, בארנקי, נתקלה הפקידה בשני בקבוקי הבושם ועצרה.

"אה, יש לי אמונות טפלות", הפלטתי לפני שתשאל. הפקידה גילתה הבנה, ומייד השתפחה על אמונותיה-היא. הבושם נכנס למיתקן בשלום.

מייד עם תחילת הראיון, ראיתי שאן תולה בי עיניים מצפות. "זה בסדר, לא שכתתי", הרגעתי אותה, מבלי שאיש בחדר יבין על מה מדובר. ואז, לקראת הסוף, אחרי שקרינו ואני כבר היינו ביחסי-חיוכים, אמרתי בטיבעיות: "אתה יודע שלאן היה שילשום יום-הולדת. לא תתנגד שאתן לה בושם במתנה..."

"לא! קצף הקצין, זה אסור!"

הפתעתי. מחאותי לא עזרו. נוצרה אווירה מאוד דחוסה בחדר. עיניי של אן מלאו דמעות. "לפחות טפסתי עלי כמה טיפות..." התחננה.

"לא! נדר קרינו."

"לפחות..." יותר לא שמעתי, לא ראיתי. פשוט לא רציתי. לא התאפקתי מלדווח על הרושם שיצר בי האירוע באוזני בויגן והמנהל הנכנס. שניהם הקשיבו בשתיקה, במבוכה.

קרינו מילמל משהו על "נהלים". כולם נכנסו לעמדת-מיגונה.

וכי איזה נוהל בעולם יצדיק למנוע טיפ-טיפה של בושם מאשה צעירה ביום-הולדתה?

(המשך מעמוד 43)

"פעם הייתי בהתקפה. התקפות הבולימיה הן בלתי-נשלטות. נורא-נורא רציתי לאכול, ולא עניין אותי כלום. במקרה היו כל מיני גבינות, ירקות ולחם. את הלחם פרסתי לפרויד סות מאוד עבות, שעליה הערמתי גבינה, וכך זלתי את כל כיכר-הלחם, שתי פיתות וחצי תה."

כשסיימתי, פתחתי קופסת-שימורים של אננס וחיסלתי אותה. אז הרגשתי כבר מלאה, אבל היתה לי תחושה של כבדות, אז אכלתי תפוחי-עץ. הערכת לי הארוחה ב-3000 קלוריות. היא נמשכה בערך 20 דקות.

"הלכתי לחדרי, להביא קופסה של לק סטיבים, כדי להוציא את הגועל הזה ממני, ואז שמעתי את השותפה שלי נכנסת."

"בנהלתי. תמיד אני אוכלת בשעות שאני יודעת שהיא לא תפתיע אותי. ופתאום היא באה, ולא הספקתי ללכת למכולת ולקנות מיצרנים. תמיד קנתי כל מה שחיסלתי, כדי שהיא לא תרגיש."

"היא נכנסה והתחילה לצרוח עלי. היא ידעה הכל ושתקה, כי חשבה שאם תדבר, אני ארגיש חופשיה והמצב יחמיר."

אחרי הגילוי המצב באמת החמיר. יעל אכ" לה יותר, והקאתה, מהר, כי עלי לצאת מה של מחסור בכדורים, הפכה ליומיומית.

"זה היה פשוט יותר. התחושה של ריקנות בבטן היא מיידית. לא הספקתי עם הלך סטיבים, אבל במקרים של לחץ, נאמר, כש אני צריכה להתרוקן מהר, כי עלי לצאת מה בית, אז אני מקיאה. היא יודעת. היא שומעת. פעם אצבע אותה הספקה לי. היום אני דוחפת שלוש אצבעות. אני יודעת שאנשים לא מאמינים, אבל זה ככה."

רוצה להיגמל

י על והשותפה מדברות הרבה על הבעיה. היום יעל בקושי מתפקדת. היא התחילה ללמוד סוציולוגיה באוניברסיטה, אבל אחרי סימסטר אחד עזבה את הלימודים. גופה חלש, והיא נדרמה בשיעורים. על יכולת-ריכוז אין בכלל מה לדבר.

ברור לה שבכוחות עצמה היא לא תצליח להיגמל. היא רוצה להתאשפז, והיא חוששת מכך. רוצה להבריא, אבל מפחדת מהקשיים ומפחדת מהתווית.

ניסיתי להפסיק עשרות פעמים. ורקתי את הלקטיבים, והחזקתי מעמד מיום ראשון עד יום שישי.

"ביום שישי, רק המחשבה, שאם אני ארצה לקחת לא יהיה לי, כי בתי-המירקחת היו סגורים, הרגה אותי. בשלוש אחרי-צהריים נשברתי, ונסעתי לחפש כדורים לפני שיסגרו."

בשנה האחרונה התחילה יעל עוברת טיפול פסיכיאטרי. שיפור עדיין אין. אולי הרעה. אולם ההורים כבר יודעים, וכמוהם גם החברים הקרובים. באחרונה קיבלה שם של פסיכיאטריה, המתמחה בטיפול בחולי אנורקסיה. יעל קב" עה איתה פגישה.

"אני יודעת שזה יישמע לא-אמיתי. כב" יכול, אני מודעת לבעיות שלי ולמחלה. אבל אני לא שולטת בכל מה שקשור למחלה. נסעתי לפגישה, ובדרך נתקעתי בלי דלק. אף פעם קודם לכן זה לא קרה לי. בהתחלה שיכ" נעתי את עצמי שזה מיקרה. מחשבה נוספת הובילה אותי לעזובה המרה שכנראה ש" כיוונתי את עצמי לכך."

בחור ב-21. חכמה, מוכשרת, רגישה, רזה, אבל חולה בנפשה. סובלת מבעיות קשות במערכת-העיכול, סובלת מבעיות לא-ברור רות בנפש.

כולנו מתפתים לפעמים ויורדים על חבילת שוקולד חלב. יעל לא אוכלת כמים שלמים, ולפעמים מתפתה, לוקחת כפית, ובשתי דקות מחסלת קופסת שוקולד למי ריחה.

**** בולימיה: התפיסה-אכילה לא-נשלטת, ואחר כך הקאה.**

איש לא רוצה מאסר-עולם, אני אומרת לך! ואם הוא ישוחרר בעוד כמה שנים, עוד תהיי נה לי כמה שנים של פוריות. מאוד הייתי רוצה ילדים מג'ונתן!

הזכרת קודם-לכן את המילה "טראגדיה": את גיבורה טראגית? קורבן?

קורבן, קורבן! בסך-הכל עמרתי לצידו של בעלי. זהו הפשע היחיד שלי. את לא היית נוהגת כמוני? בטוח שכן, אילו היית פוגשת בג'ונתן...

מה כל כך מיוחד בו?

תשאלי את רפי איתן. הרי ראינו אותו! הוא לא אמר לך שג'ונתן הוא מבריק, מיוחד, נדיב, מקסים, עדין, גבר נדיב?

ואיזו מין אשה את?

אני מאוד אמביציוזית, ואני אשה מאוד מאוד חזקה. את לא חושבת שאני חזקה, אם שרדתי במקום הזה?

כאשה אמביציוזית, איזה מט"ר הצבת לפניך בחייה?

אוהו, מטרות רבות, ואני מתכוונת להשיג אותן! הייתי רוצה ללמוד מישפטים בישראל. תמיד רציתי ללמוד מישפטים, עוד לפני ה" מיקרה, אבל אחרי מה שקרה, הדחף ללמוד מישפטים, לקחת את גורלי בידים, התגבר. זה הפך לצורך. חוץ מזה, תמיד אהבתי יחסי ציבור ועיתונות. נכון שזה מעניין?

ובגיל צעיר, לא רצית להיות מפורסמת?

כן, אבל לא כל כך. בגיל צעיר, הרבה לפני שחלמתי שתהייה לי בעיות רפואיות, רציתי להיות רופאה...

את מאוד אוסטימית.

אני חייבת להיות! אני לא יכולה באמת להאמין שהאיש, שאני כל כך קשורה אליו, שאני חלק ממנו, יהיה בכלל כל חייו. אבל אם כן, אם כך יהיה — אהיה מאחוריו כל חיי. אנסה לדאוג שתנאי יספורי, שיהיה מאושר ככל שיוכל להיות.

תמיד ניסיתי להשיג זאת. כל אשה האוהבת גבר חושבת כך, לא?

מכיוון שמיספר האנשים ש" את משוחחת עימם הוא כמעט אפ" ס, יש לך אי-אלה בקשות?

כן, הייתי רוצה לבקש מהישראלים שיכת" בו לסנאטורים באמריקה, לנשיא ג'ורג' בוש, לראשי-הממשלה יצחק שמיר, למי שעולה על דעתם, ויתבעו צדק. לכל ישראלי יש בוודאי חברים באמריקה. שינסו להשפיע. אני מת" חננת: "אל תשכחו אותנו. אנחנו כל כך בוד" רים! המישפחות שלנו שבורות נפשית וכס" פית מהפרשה. בבקשה!"

שופרות יותר מידידות?

בישרתי את תנאי-המאסר שלנו, שיעבירו אותי בזהרה לכלא גנברי. המלא הזה הוא כלא שלא נועד לנשים, אלא לגברים. זה קשה לי. חוץ מזה, שלי ימנעו ממני את הזכויות האלמנטריות של...

מאז תקופת מעצרי, זהו הראיון החמישי בלבד שהשילטונות אישרו, והראיון הראשון לישראל, ויש לי הרבה מה לומר — במיוחד לישראלים — זוהי זכותי.

אני בהלם מכך שאת כאן. לא האמנתי שזה יקרה: כשהודיעו לי על האפשרות, לא העזתי לקוות. פחדתי.

יש זכויות באמריקה. ג'ונתן ואני — אנח" נו היחידים שזה נמצע מאיתנו. חוץ מזה שא" סור לי לטלפן, מלבד לאבא, לאמא, לרב, לעורכי-דין.

אלוהים אדירים, זהו הזמן שבו אני זקוקה לקשר אנושי, לכל טיפה של קשר! כל שיחותי מוקלטות. אחי החליף מיספר" טלפון, אז לא מרשים לי לטלפן אליו, מפני שעדיין לא הכניסו את המיספר החדש למח" ש."

אל תשכחי לפרסם כל מילה שאמרתי, כל אות. אלוהים יודע מתי תהיה לי שוב הודמ" נות לדבר!

האורגזמה ובמין הילוד

כיצד ניתן להגביר
את הסיכויים להריון
עם מין עובר רצוי
מעבר ל-50%-50%?

هل يمكن زيادة احتمال
الحمل بولد أو بنت
أكثر من 50% = 50% ؟

שנים רבות התנהל לו העולם לפי סדר קבוע וברור. גבר ואשה מתייחדים, מקיימים יחסי-מין. האשה היא הנכנסת להריון, היא היוולדת. נולדים בנים — איזו שימחה! נולדות בנות — סקנרל קטן, חוסכים כסף לנדרניה, מתגברים על הבושה וממי

להיווצרות סביבה בסיסית ברחם — סביבה המתאימה לתאיהורע הזכריים.

פיברוק אורגזמות

כעת הכל ברור. כדי להגיע לבת, על הרחם להיות בסביבה חומצית. וסביבה

היות ועכשיו ידוע במדויק כיצד נקבע מין העובר ברגע ההפרייה, ניתן לנצל ידע זה ולכוון את יחסי-המין בהתאם.

הסבר מדעי קצר ילמד כי תאיהורע, המכילים את הכרומוזום הזכרי (y), הם ניידים יותר, מהירים יותר, אך משך-חייהם קצר יותר. לעומת זאת, תאיהורע המכילים את הכרומוזום הנקיבי (x) איטיים יותר, אך חיים

לחזור לאותו ההסדר הישן והקבוע מזה דורות — בן בזכות הגבר, בת בגלל האשה.

לשכב, לגמור, להתהפך

עיד היום. בעת האחרונה התבשר העולם על ערכה חדשה ("דיסקרטט"), המאפשרת להגביר את הסיכויים ולתכנן את מין העובר. וראה זה פלא — בחוברת-ההדרכה המצורפת לערכה מוסבר כי מין-הילוד תלוי באופן ישיר באורגזמה של האשה!

הנה, עוד בטרם הגיע העולם לשנות אלפיים, כבר במאה זו, בדקות אלה, יכולים כולם לדלג חישקל לתדר-המיטות, להחפן בין סדינים ושימכות, להכין מוסיקה כנדרש, אור רומנטי ולהפליט חרישית-חרישית איש לזוגתו: "אז על מה נלך, בן או בת?" זה תלוי בליכידו שלך, מותק, אם תגמרי — אז בן, ואם לא — נו, מה לעשות, בת.

אורזמה

רצוי שהאשה תגיע לאורגזמה לפני וקרוב לזמן הפליטה של הגבר משום שאז נוצרת ברחם סביבה בסיסית — סביבה המתאימה לתאי הזרע הזכריים (אין זה הכרחי!).

חומצית נוצרת כשהאשה מוותרת על האורגזמה. ואני רואה בעיני-רוחי אלפי בנות בגיל ההתבגרות, בשיחת-נפש ראשונה עם אמהר, תיהן על חיי-המין, שואלות את אמא: "תגיד, אמא, איך חיי-המין שלך עם אבא?"

זמן ארוך יותר (כן, תאיהורע כהקטנה של מציאות החיים).

קליקלות.

מה צריך לעשות, אם כן, תכל'ס? הגבר?

אין עוד צורך לאשה לפברק אורגזמה. אם היא רוצה בבת, זה לא דרוש. אם היא רוצה בבן, זה לא יעזור. האורגזמה המשותפת ז"ל חוזרת לחיים בתיאוריה חדשה על קביעת מין הוולד

והתשובה: "נו, באמת, למה את חושבת שיש לי את אחותך? — כי בחיי-המין המפוארים שלי עם אבא, מעולם לא גמרתי!" ובכן, חסל סדר פיברוק-אורגזמות. לא צריך עוד לגנוח "גמרתי, גמרתי" לחילופין, יש לסנן רומנטיות וברכות: בת, בת, בת, "והכל יובן. בהקלה רבה יסיים הזוג (המשך בעמוד 50)

— לא כלום: הכל כרגיל — לשכב, לגמור, להתהפך לצד השני, להירדם וחסל.

והאשה? — פה המטמון! תארו לכן, נשים יקרות, אם חשקה נפשכן בבת, כי אז "כרי להגביר את הסיכויים להריון עם עובר ממין נקבה — על האשה להשתדל להימנע מלהגיע לאורגזמה, שכן האורגזמה הנשית גורמת

בחוברת, המכילה שיבעה עמודי-הסבר מאויירים וציבעוניים, מוסבר כי ניתן להגביר סיכויי קביעת מין העובר על-ידי אי-אלה פועולות פשוטות. פשוטות? מה זה פשוטות, קליקלות! השיטה פועלת לפי "תיאום בין מועד קיום יחסי-המין ובין מועד הביצץ לפי המין הרצוי של העובר."

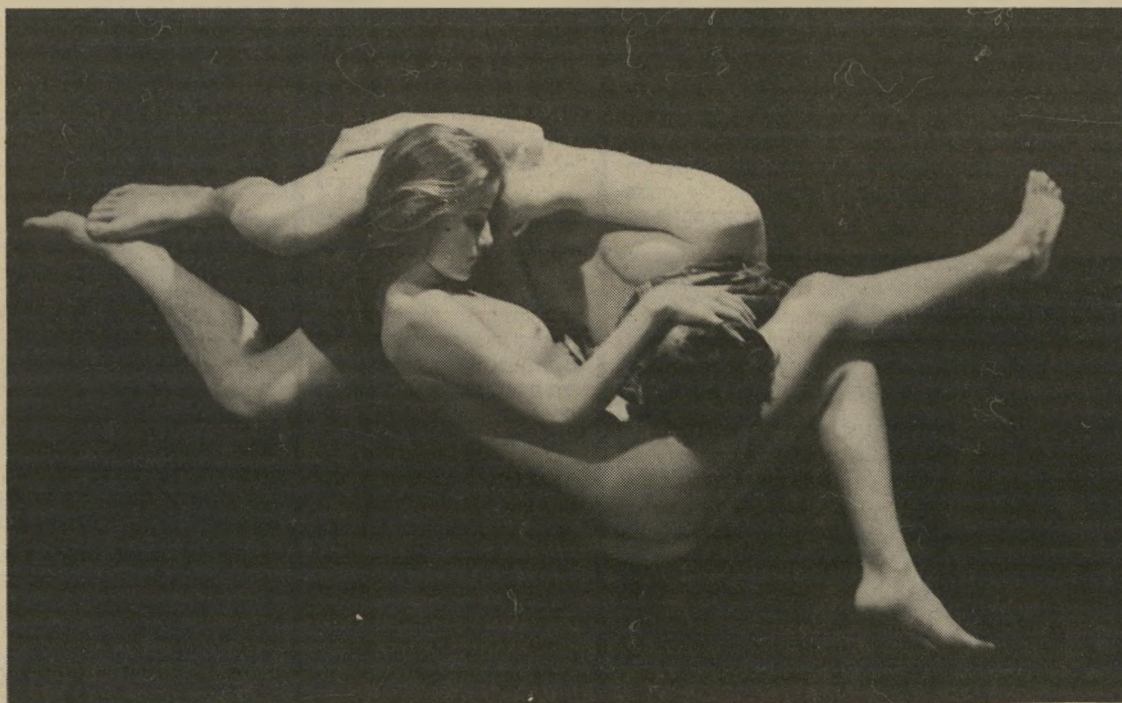
שיכים בניסיונות להגיע להצלחה הגדולה, למימוש האמיתי, לבן-זכר.

שנים רבות התנהל לו העולם לפי סדר קבוע וברור. אם נולד בן — כל הכבוד לאב! הוא שיחק אותה — גביר כדבעי! אם נולדת בת — אשמה האשה, אצלה במישפחה יש רק בנות, ובכלל, הרי ידוע שהיא מסוגלת "להביא רק בנות".

בחוקיות קבועה זו לא ניבעו כל הבקעים, לא הועלו כל תהיות. במשך דורות התאחדו נשות העולם כנגילדה מיסתורית, לוחשות זו לזו בחדי-החדרים, מנסות לפצח בשפתן הן את הקוד הגנטי הגדול והנורא "להביא בן". על גרות נהרות בימי-כביסה, בחדרי-ארמונות מפוארים, בעיר, בכפר, אצל השליט והגשלת גישאה התהייה והרצון העז להבין את זה, איך עושים בן-זכר, איך זוכים במנה קטנה של הערכה מצד הבעל ויולדים בן-זכר — ממשיך דרך.

כך עד למאה הנוכחית. עם התקדמות המדע והבנתם של תהליכי היווצרות האדם, הרי כח מעל לכל ספק כי הגבר, הוא ולא אחר, האחראי הבלעדי לקביעת מינו של העובר. ההסבר המדעי הוא כה פשוט וקצר, שכיום לא נותר אלא לשאול איך לא חשבו על זה קודם. גוף האדם בנוי מתאים. בכל תא מצויים כרומוזומים. אצל האשה כרומוזומי המין זהים (x) ואילו אצל הגבר יש כרומוזום x וכרומוזום y. דהיינו, בתא-זרע הגבר ישנה האפשרות ליצירת נקבה (x) או ליצירת זכר (y).

כה הוקל לנשים אחרי שהתבררה להן עובדה-הרת-גורל זו. קיוו כי החיים יהיו קלים יותר, כי סוף-סוף יקבלו הגברים על עצמם אתיות, או לפחות יפסיקו להתלונן. אך כל אנחת-רווחה לא נשמעה, כל שינוי לא חל. הגברים, מן הסתם, פסלו קביעה זו על הסף, סירבו בכל תוקף לאמצה, כפו על הנשים

(המשך מעמוד 23)

ויפנה אישיאיש לרכו ולצירו במיטה הרחבה.

איפה היינו עד היום, איפה? כמה תיסכולי-כאילו" היו נמנעים מאיתנו אילו רק ידענו. כמה אנרגיה היתה נחסכת לאנושות בכל אותן פעמים שנאלצו הנשים להשמיץ קולות, לזוז תזוזות ולהגיד אמירות כדי להשכיח את רצונן של בן-זוגן — "כן גמרתו, כן, אתה נהדר במיטה!"

בנהנה שאכן בסביבת רחם חומצית (שהיא, מן הסתם, ההיפר לסביבה הבסיסית) נוצרות להן הבנות, כי אז מהיום ואילך, כשתותרס כנגד האשה האמירה המקובלת: "מה את כזו חמוצה היום?" תהיה התשובה פשוטה ונטולת רגשות-אשם והתנצלות. הרי הכל ברור: "מן הרחם יצאתי וחומציות נוצרת".

מירוצ

קל-רגליים

לסדר-עולם משתנים. תארו לכם את כל אותם מאהבים ידועים-לאורך ההיסטוריה, חישבו בו מרוק ופולו ושלוש בנותיו, על הנרי ה-8 ובנותיו — וכמה ראשי נשים ערף עד שהגיע לבנו האחר, החלוש והמיסכן, על הלורד ביירון ושערויותיו, גירושיו כנגד הכנסיה, חייו עם אשת-איש — רק בנות היו לו. וזיגמונד פרויד ובנו אנה. חישבו על אלכסנדר פן ושי-לש בנותיו — כת לכל אשה. איפה היתה האורגזמה הנשית? על מה ניתן להם המוניטין? כנאהבים יוצא-ידופן, שזכו להיכנס לפני תיאון ההיסטוריה ככאלה?

העסק הולך ומסתבך כשנרצה להגביר את הסיכויים להריון ועובר ממזיכר. פה כבר נצטרך לעבוד, וקשה. כדי שתיווצר סביבה בסיסית ברחם, "רצו שהאשה תגיע לאורגזמה לפני וקרוב לזמן הפ" ליטה של הגבר" — עבודה קשה. על הגבר והאשה להגיע לאורגזמה משותפת, או לפחות קרובה ככל האפשר. רק אז יונקו להם תארי-הזרע הזכריים במירוצ קל-רגליים ומהיר אל המטרה. להם, לזכרים, אין ענין בחומצות (זה שורף בעיני יים). בסביבה בסיסית ומתחממת-לב תיקל עליהם הדרך, והמסע יוכתר בהצלחה.

הכל ברור. גבר הרוצה בבן-זוכר, רוצה זאת מטעמים מיניים מובי הקים. לא מפני שהוא חפץ בממי-שירדרר, לא כדי לשחק איתו כדי רגל ולא כדי לקחת אותו כבוא הזמן לניסיון מיני ראשון, כגבר אל גבר. הגבר הרוצה בבן-זוכר רוצה זאת כדי שכאשר יישב בין החברה יוכל לנשום מלוא ריאותיו אוויר, לנפח את גופו השרירי ולהפטר כל-אחרירי: זה כן, אני גורם לה לגמור, ולא סתם, אלא באורגזמה משותפת.

חורים לאמונות העתיקות על מה זה חיימין מוצלחים, חורים לטפח את איריאל האורגזמה המ-שותפת, כשברך נשרפים להם דרי-חותיהם של קינסי ומאסטר וג'ונס-סון. לא עוד.

מי שצויד עתה ברחובות העיר וצופה בכל הבנים והבנות המ-מלאים את המדרכות, יוכל לרדת הכל על איכות חייהם של הוריהם. לא עוד ספקולציות על "איך הוא במיטה". אם יש לו בן — פנתר, ואם בת — נוותר.

אילו היה השיר

זוכה באירוויזיון,

זה היה מתכופץ

השיר "דרך המלך", שייצג את ישראל באירוויזיון, הוא שיר יפה. פחות יפים הם הצלילים הצורמים המלווים אותו. שני מוסיקאים — שייקה פייקוב, שהלחין את השיר, וננסי ברנדס — טוענים, כל אחד בנפרד: "אני עיבדתי את השיר".

האמת, אולי, תתברר בכיתה-מישפט, אם לא יצליחו השניים לפי תור את הבעיה מחוץ לכתלי. פייקוב הוא קיבוניק-לשעבר מאשרות-יעקב, שכתב להיטים גדולים — ארץ ארץ, ארץ-ישראל יפה, נפשי כלתה לחרוזים. אותך, למה ככה ועוד רבים (600 הוקי לטון).

השבע אמר:

כבר כמה זמן, מאז תחרות הקי-דס-אירוויזיון, אני קורא בהתנחלות מוסיקה ברנדס ומקורביו מפי צימם את השמועה שננסי עיבד את השיר שלי. בין השאר, הם פוגעים בשמי הטוב בכל מיני כינויים, ויש להם החוצפה גם לאיים עליי בתיבה מישפטיית.

ננסי שימש כנגן על מכונות-סינטיסייזר ותופים בהקלטת פס-

כלשהו כמעבר? היו מיקרים שננסי היה שולח אליי זמר, אני הייתי כותב לו שיר, וננסי זמר כותב, על-פי הנחיותי, את העיבוד. אמרתי לה: אעשה לו ג'סטה, שי-לא הוא ולא אף אחד אחר היה ער, שה, ואצרך את שמו, לצד שמי, כשותף לעיבוד.

לכן הועלה שמו של ננסי ליד שמי בתקליט של שירי-הקדם. וכי-

ליד הבימה. המנחה, משה בקר, שר-אה אותו, התבלבל כנראה לחלו-טין, והכריז, מבלי להסתכל מה-כתוב אצלו בדף: קבלו את המעבד ננסי ברנדס!

ננסי עלה על הבימה, כמעבד דרך המלך, ומאותו היום הוא מנסה להטעות את כולם בסיפורים שהוא המעבד, שהוא ייסע ללונדון, ושאו-לי הוא לא ייסע מכיוון שיש לו כאן

ההקדב על הששיר של ג'יל

התחייבויות אחרות, ופייקוב מש-
"אני לא נכה!"

ננסי שיכנע את עצמו שהוא מעבד השיר, ושהוא ייסע ללונ-דון. מאוחר יותר הוא ניסה, באמצע-עות אשתו, לשכנע אותי ואת שלי-מה צח שאני, כביכול, הבטחתי לו שהאמן ייסע ללונדון.

אמרנו לו שאין שום סיבה שהוא ייסע, כי הרי אני לא נכה, ואני רגיל לנצח על העיבודים שלי. עשיתי זאת פעמים רבות בעבר, בכל הפסטיבלים הבינלאומיים ש-בהם השתתפתי — ארבע פעמים בצ'ילה (עם נאוה ברוכין ואילנה אביטל), בטוקיו ובקוריאה עם רונן בהונקר, בפסטיבל שירי-ליריים ב-מאלטה.

זוהי התחרות הבינלאומית הש-מינית שלי. את כל שיריי בעבר עיבדתי בעצמי, ואני לא יודע מה פתאום עכשיו אני זקוק לעזרתה של מישהו אחר.

אני מנסה לחשוב, בצורה הפיר-טית, על מצב הפוך: אילו ננסי ברנדס היה כותב ומעבד שיר מצליח, ואני הייתי שולח את אשתי כדי לבקש ממנו לתת לי לנצח על

אשר הוקראו שמות המחרים והמי-עבדים בקרם, נאמר שאת העיבוד עשו פייקוב וברנדס. בדיוק כמו שסיכמתי עם אשתו של ננסי. בשעת ספירת הקולות וההמנחה מאווריר-הקלעים, ישב ננסי כל ה-זמן ליד אבי טולדנו, מכיוון שהוא היה מעבד השיר של אבי. לפי דע-תי היה ברור לו שאין לו מה לחפש לידי, או ליד גילי וגלית.

ברגע הוכייה הופיע ננסי לפתע

הקול התיזמורתי. זה הכל. הוא קי-בל עבר זה תשלום מחברת הד-ארץ, והלך הביתה.

ימים אחדים לפני הקדס-אי-רוויזיון פנתה אליי אשתו של ננסי, שרה, ושאלה אותי מה היה תפקידו של ננסי בשיר הזה. אמרתי לה שבמיקרה הזה הוא היה נגן בלבד. היא אמרה: אולי תעשה לו איזו-ג'סטה, על-סמך העבודה המשות-פת שלכם בעבר, ותיתן לו קרדיט

מוסיקאי שרים
קשה להחליט

נעמי רזן

אז מי עיבד את "דרך המלך"? שייקה פייקוב (המשוכים מימין) או נוסי ברנדס (השמאלי משמאל, מחבק את אבי מולדנו)?

היו בינינו עד היום יחסים נהדרים. אחרי שהכריו על המקום הראשון של דרך המלך, הוא קפץ עליי בחיבוק אדיר, ואמר: ננסי, אתה שותף מלא לשיר הזה, אנחנו ניסע ביחד ללונדון, נעשה לגילי תקליט אדיר בחו"ל!

לא פייקוב פנה אליי בקשר ל"שיר הזה", אלא חברת-התקליטים הד ארצי. הם פנו אליי כמפיק מורסיקלי וכמעבד. זה היה לפני יותר משנה. עשיתי את העיבוד כולו, מאלף ועד תו, בלי עזרה ובלי ת"ע רבות של אף אחד.

שירו בתחרות. מה הוא היה אומר אז?
ואלמלא היה מסכים לבקשתי, אז לפי השיטה שלו אני הייתי אמור להפיק עליו ילקוטיכובים בי עיתונות?

מכיוון שהוא לא מפסיק להפיק עליי שמועות שיקריות, ומכתים את שמי, ומכיוון שאני יודע כאדם יסודי ובעל סבלנות רבה, אטפל בנושא של ברנדס ברגע שאתפנה, ואני מתכוון לטיפול מאוד יסודי. נקרא לזה "טיפול שורש". האמת, בסופו של דבר, תצוץ כשמן על-פני המים, ואני חושב שכדאי שננסי ייקח את בחשבון.

עד כאן דברי פייקוב.

"העיבוד שלך נהדר!"

ננסי ברנדס: אני עובר עם שייקה פייקוב במשך ארבע השנים האחרונות. עד היום, העיבודים בינינו היתה חד-סטרית — אני שלחתי אליו זמרים כדי שהוא יכתוב עבורם מנגינות, ולפעמים מילים, כשאני אחראי על ההפקה המוסיקלית.

עכשיו אני מחכה לשירור בטלוויזיה. אם הוא לקח רעיונות מהעיבוד שלי, והשיר יוכה במקום הראשון, אני אהיה בין האנשים העשירים והמאושרים בארץ.

אם כבר מדברים על פייקוב כמעבד, אולי כדאי לי לספר שהעיבוד האחרון שהוא עשה באולפן הקלטה, אני מתכוון לעיבוד של שיר מוכר, זה ארץ ארץ של איל-נית, בשנת 1978.

בתחרות ישתתף ליד אבי טול-רנו, לא מפני שלא היה לי עניין בשיר של גילי וגלית, אלא מפני שטולדנו הוא קודם כל חבר טוב שלי, וחנן מזה, היה יותר מקום בסביבה שלו.

אני חושב שאני מבין את ההתנהגות הילדותית הזאת של פייקוב. אני מבין שחלום חייו זה לנצח על תזמורת האירווידיון. אבל אני חור לק בכל תוקף על הדרך הלא-ישרה של דרך המלך.

אני משער שפייקוב יהיה זהיר, ובתחרות אנחנו נשמע עיבוד שונה לחלוטין מהעיבוד שלי. יש לשער שפייקוב יודע על המיקרה של יוהר אשדות, אשר העתיק חלקים מוסי-

— המעבד שעיבד את השיר הוא הנוסע והמנצח על התזמורת. והי, שייקה פייקוב עשה השנה צעד חסר-תקדים, ובגלל חלום-נעורים שלו, לנצח על תזמורת האירווידיון, הוא לקח את זה ממני. אני הייתי צריך להיות שם, בלונדון. אני חוזר לרגע הזכיה: התחבקנו באולם ועל הבימה, נפרדנו לשלום, ולמחרת צילצלת אליי. רציתי לדבר איתו על הדרכים להעביר את העיבוד המקורי, העשוי בתנאים של אולפן, לעיבוד של תזמורת בת 50 נגנים.

פייקוב שמע את קולי בטלפון וטרק את השפופרת, מאז הוא נותק כל קשר איתי. לא הצלחתי, למרות שניסיתי, לדבר איתו אף פעם אחת. המסקנה שלי, אחרי כל הסיפור הלא-נעים הזה, היא שהייתי הרבה יותר מאושר אילו חברי-למיקצוע, פייקוב, היה מטלפן ואומר לי: שמע, ננסי, החלום שלי זה לנסוע לשם, תבין אותי ותוותר לי, אני כבר הייתי שם, פעם עם עופרה חזה, בשיר חי, ופעם עם אבי טול-רנו, בשיר הורה. אבל הוא יוצא בהכרזות לא-נכונות ולא-מתאי-

פייקוב שלה. את השיר לקדם באירווידיון, מבלי להודיע לי, ברגע ששמעתי שהשיר נכנס לתחרות, טילפנתי אליו ושאלתי אותו אם הוא רוצה שיגויס, בהתאם לצרכי התחרות. הוא אמר: העיבוד נהדר ככה, אני לא נוגע בו. אבל הוא עשה את כל הקשור ללהקת הליווי הקולית. בזה לא התערבתי. אני — רק מה שקשור לעיבוד המוסיקלי.

"חלום נעורים שלו!"

כמו שזה נהוג ומקובל מאז שישאל משתתפת באירווידיון

צלילים צורמים מלווים את השיר שייצג את ישראל באירווידיון

קליים מהעיבוד של בני נגרי לל-היט העולמי של עופרה חזה, נלבי. נגרי הגיש תביעה נגד אשדות בבית-מישפט בלונדון, וזכה במישפט. עד היום הוא קיבל מאות אלפי דולארים עבור חלקו בעיבוד. אז עכשיו כבר ברור מדוע אני אהיה הכי מאושר והכי עשיר, במיקרה שפייקוב לא ישנה את העיבוד שלי?

יש חשבונית!

פייקוב גורם לי נזק בכך ש הוא מבטל את חלקי, שהוא חשוב, לדעתי, בהצלחת השיר. אני חושב שבעיבוד העכשווי שלי הרספתי הרבה לשיר הזה. אני לא מאמין שתהיה לו אפשרות לעשות שינויים דראסטיים בעיבוד — הרי השיר כבר מוכר בעיבוד שלי, לכן יש לשער שחלקים מהשיר יהיו שייכים לי, והרווחים — אם השיר (המשך בעמוד 54)

מות למיקצוען ותיק ומנוסה כמו שייקה פייקוב.

אשתי, שרה, המטפלת בנושאי הפקות מוסיקליות שלי, צילצלה לשייקה אחרי שנודע שדרך המלך נכנס לתחרות. היא אמרה לי: שיהיה ברור, שאם אתה מתכוון להשתמש בעיבוד של ננסי, הוא צריך להיות רשום כמעבדה-השיר. לננסי אין שום דרישה אלך, אתה יכול לשנות את העיבוד, אם אתה רוצה, ולהוציא את שמו.

"אני אהיה עשיר!"

רשי שדה, לשעבר איש חיסום, היה טכנאי-הקלטה של השיר, באולפני הרודר. הוא צילצל אליי, אחרי שהוא שמע את שייקה מכריז שהוא מעבד את השיר, ואמר לי: "אני המום מהחוצפה של פייקוב!" שלחתי אליו מיכתב של עורך-דין, שבו אני מזהיר אותו שלא להשתמש בתחרות בעיבוד שלי.

ננסי וסילביון ברנדס

שלוס אש 20
הדר יוסף, ת"א 69483
טל. 03-424999

חשבונית מס' 0805

לכבוד **הרץ**

כתובת **הרץ**

סכום		פרטים
אני	שקל	
1000	-	ע"מ א"ר
150	-	ע"מ א"ר
1150	-	ע"מ א"ר

תאריך **1.9.1988**

חתימה **ננסי ברנדס**

רצ"ב פסור %

סה"כ סה"כ סה"כ

סה"כ מע"מ

סה"כ כולל מ.ע.מ.

ההוכחה של ברנדס
לא היה שיר אחר

יוזף אפרים יעלם ויוזף

כרמית אשכול:

**„שיכנעתי את עצמי
שהמטרה חשובה מאוד!”**

אחרי שבמשך השנה התרימו אותנו לאילן, לא-קיי"ם, לשחפת, לסרטן, לעיוור ולנכה, הנה מגיע יום השטור הגדול לחיילינו, שבו או שאתה תורם או שא-תה מרגיש שמק. בכל שנה אותו הסיפור ב„שירות-רום”. שאלתי את כרמית אשכול, המפיקה הראשית של ה„שירות-רום”, איך היא מרגישה כשנורית הרא-שית של מדינת-ישראל.

שיכנעתי את עצמי שהמטרה מאוד-מאוד חשובה. הכ-ספים מגיעים לדברים שהם באמת חשובים, ומישהו צריך לעשות את העבודה.

● למה ילך הבסס השנה? הרי בכל שנה יש איזה פרויקט חדשני?

נכון. השנה חלק מהבסס יילך, כרגיל, לנב"י, וחלק יילך להקמת מרפאת-שיניים חדישה ולהקמת בית-ספר למה שנקרא בזמנו נעדרדפול.

● כמה אתם רוצים לאסוף השנה?

בשנה שעברה אספנו ארבעה מיליון שקל. הכוונה היא, כמובן, לעבוד את הסכום הזה הפעם. בכל שנה אוספים יותר מאשר בשנה שלפניה, ואני מקווה שהשנה הזו ימשיך.

שירות-רום

● ספרי קצת על החידושים. מה יש הפעם ב„שירות-רום” שלא היה בפעמים הקודמות?

חוקאי יש חידושים. הוצאנו תקליט וקלטת של כל שירי השירות-רום, ונשלח אותה ברואר לכל מי שיתרום יותר מ-200 שקל. זה אולי יתן הרגשה שאתה מקבל מייד משהו עבור התרומה שלך, ואנחנו מקווים שזה יעודד אנשים, שרצו לתרום 150 שקל, להוסיף עוד 50 ולקבל קלטת. מלבד זאת היה רעיון להכניס להגדרה את כל מי שתרום יותר מ-250 שקל, והיה מדובר שהפרס בהגדרה יהיה מכנית, אבל זה עדיין לא ברור.

● ועוד חידוש?

בקתסמליה הישראלית בניירורק ייערך מעין שירות-רום שיכלול גם מאותן של סרטים ישראליים, ואנחנו מקווים שזו תהיה הצלחה.

● זה מיועד ליהודים אמריקאיים, או ליש-ראלים יורדיים?

בעיקר ליהודים.

(דניאלה שם)

יוזף אפרים יעלם ויוזף

יעל פיקרסקי:

**„קפאתי במקום. לא
הייתי מסוגלת לזוז!”**

יעל פיקרסקי היתה עדה לרצח שהתרחש בירושלים, כשקנאי דתי ערבי דקר שני קשישים למוות. ביקשתי ממנה לספר על האירוע.

יצאתי מחנות-עיתונים. בחור רץ מכיוון שערי-צפון, ונתקל ב-2 בחוזה. הוא נתן לי מכה רצינית. חצי מסר ממני ישבו שניים או שלושה אנשים על ספסל בתחנת-אוטובוס, ועד שהספקתי להבין מי נתקל בי, ולמה, שמעתי צעקות „אללה אכבר”, וראיתי שני אנשים שכוכים על הריצפה. הרוקר כבר היה רבון על השלישית. ואז התחילה התגודדות של אנשים מסביב.

● מה היתה ההרגשה שלך בשניות אלה?

הייתי מוכת-הלם. הבנתי שזה ערבי, וקפאתי על מקומי. לא הייתי מסוגלת לזוז. בינתיים הגיעה שוטרת והתחילה

פשע

לגבות ממני עדות, ואז התחיל הבלגאן וצעקות „מוות לערבי”, והשוטרים טיפלו בהמון, ולא בעדים. נראה שכל ההתעסקות של המיסטרה באותם הרגעים היתה בהמונים.

● מה זה גרם לך?

מלבד השוק הריגשי, זה חיזק את העמדות היוניות שלי. קיבלתי מושג מה זה כשנהרגים אנשים חפים-משפט. זה המחיש לי הרבה דברים שחשכתי עליהם בתיאוריה, ובמד יחד שהטורד הוא בליכך מסורף, וצריך לגמור איתו ליד שולחן-היריגים.

● איך את מגדירה את עצמך?

שמאלנית פעילה. אני רוצה בפיתרון. רוצה שתהיה להם מדינה.

● ולמרות שההתקלות היתה בליכך קרובה, זה לא שינה בדבר?

להיפך. למרות שבאותה מידה הוא יכול היה לפגוע בי, זה חיזק את האמונות שלי, והדרך היחידה שאני רואה עכשיו היא משאומת. (אורית זרובב)

צפירה יהונתן:

**„צריך לשבח את
החיים — לא את המוות!”**

לא הרבה קונסרטים יש במדינת-ישראל ב-1989. חשבתי שאחד מהם הוא ההרגשה של העצב, וההס-כמה לשירים העבריים המושמעים לאורך יממה של-מה ביום הזיכרון לחללי-צה"ל.

כך חשבתי עד שפגשתי את צפירה יהונתן, מורה למוסיקה ואם שכולה, שמאוד אינה מרוצה מהשירים המושמעים ברדיו, בכל התחנות, ביום-הזיכרון. ביי-קשתי מצפירה להסביר את הרגשתה.

יש שירים רבים, כמו למשל „הנה מוטלות גופותינו”, כמו כל שירי „מגש הכסף”, אפילו כמו „שנינו מאותו הכפר” ועוד רבים אחרים, שכאילו משבחים את המוות ולא את החיים.

● למה להתייחס לזה ככה? למה לא לחשוב שאלה הם שירי-זיכרון למי שאינם?

צריך להיות בשיר זכר למי שאינם, וגם כבוד למעשה שהם עשו, אבל בשום אופן אסור שיהיה עידוד לעשות את

זיכרון

המעשה שנית. למשל השיר „מגש הכסף” כאילו מגיש את הילדים החיים עכשיו ללכת בדרך המוות.

● את לא מגויימת בהשמעה של השירים? יש לשיר כוח בכלל?

כן, בטיפטוף ממושך, שיר יכול לעשות דברים. את זוכרת איך טיפטפו לנו רעל ב„מורן ועד באר-שבע... אין אף שעל אדמתנו שלא כופר בדם”, של זאב ז'בוטינסקי.

● אם עליך ועליי המילים האלה לא השפיעו, אז איפה הכוח שלהן? אבל הבנתי את דעתך, אשאל אותך עוד שאלה. איך את מעזה, או יותר נכון אינך מסחרת, לומר את הדברים האלה?

אני מרגישה חשוב לומר אותם. אנכי, ככה בדיוק הר-גשתי גם לפני שהפכתי לאם שכולה. נכון שצריך לתת כבוד לנושא, אבל לא תרומה לשכול. אסור להשמיע שירי-יכבה. גם אני, כאם שכולה, מרגישה צורך לבכות, לזעוק, למחות, אבל בשום אופן לא לייבב ולא לעשות האלה של המוות. וזה מה שהשירים האלו גורמים לנו, ואני מתנגדת לזה. (דניאלה שם)

ציון צמיר, העולם הזה

צבי לידסקי:

„הלקוח משלם אתנו, הזונה מספקת שירותים!“

השבוע התפרסם כי לקוח תקן זונה, אחרי שלא היה מרוצה מהשירותים שסיפקה לו.

שאלתי את עורך-הדין צבי לידסקי אם הנאת הלקוח היא תנאי הכרחי ב„חזוה“ שבין זונה ללקוח.

אין תנאי מפורש של הנאת הלקוח בהסכם שבין לקוח לזונה. מטבע הדברים מצפה הלקוח לסיפוק מיני, אבל טיב הביצוע וההנאה הם עניין שאי אפשר להסכים עליו. כשה לקוח פונה לזונה, הוא משלם עבור קיום יחסים. הואיל ואין כללים או הסכמים, ולא נעשה כל הסכם, משתמעים הדברים מהתנהגות בן-אנוש. הציפיות של הלקוח הן למגע מיני.

● **האם דינה של חוסר-הנאה בין אי-אספקת שירותים?**

הדבר לא יכול לעמוד במבחן מישפטי. זה הסכם לא חוקי, הסכם שנוגד את תקנת הציבור. הסכם לא-מוסרי, ומעולם לא נקבעו כללים כלשהם מראש. מאז הפניות לרוב, הדברים היו ברורים. הלקוח משלם אתנו, הזונה מספקת שירותים, אבל צורת ההנאה מעולם לא נדונה.

פיגוע

● **האם בכלל אפשר להגדיר את ההתקשרות בין זונה ללקוח?**

לא הייתי מגדיר אותה כהתקשרות מישפטית. אפשר להגדיר זאת כהתקשרות שמטבע בני-אנוש. בין אדם לאדם.

● **מהם ההיבטים המישפטיים של אקט אלי-מות מצד הלקוח?**

בחוק-העונשין נאמר שמגיע לא יובא בחשבון בעניין הוכחת העבירה הפלילית. בית-המשפט לומר מהראיות על המניע. המניע הזה יכול להיות מוכח במיקרה כללי, אך אינו סיבה מוצדקת לתקיפה. וזו עבירה חמורה הנחשבת לתקיפה. ואני מדבר באופן כללי, ולא במיקרה ספציפי.

● **מהם האמצעים המישפטיים שזונה יכולה לנקוט אותם?**

אין כל סיבה שאדם יוכל לתקוף זונה ולצאת פטור. זונה זכאית להגנת החוק. היא אינה נמצאת בשטח שהחוק לא קיים. עיסוקיה אינם נורמים לכך שהיא חשופה לפגיעות. (אורית ורובלב)

ציון צמיר, העולם הזה

אמנון שני:

„הפלואור מונע את התבזרות זוגית השן!“

בעיקבות תוכנית ארצית של משרד-הבריאות, יתווסף בעתיד בפלואור למי-השתיה שלנו. שאלתי את רופא-השיניים, הד"ר אמנון שני, למה זה טוב.

זה אמור לחזק את זוגיות השן. הפלואור במים יוצר תרכובת עם חומר כוונגית השן, ויוצר הגנה. אבל לא מדובר בדבר חדש. בירושלים, למשל, מכניסים פלואור למים כבר מראשית שנות ה-80. במקומות אחרים בארץ שמים אותו זה שנים.

● **ולמה זה עוזר?**

מונע עששת, הנחשבת להמחלה בה יורידה של השיניים. זו גם מחלה מדבקת בין שן לשן, והפלואור מונע למעשה את התפוצצות הזוגיות.

● **מה גורם לעששת?**

החיידקים, שגורמים להתפוצצות השן. פלואור, אפילו שהוא בא במי-השתיה, גורם לחיזוק הזוגיות ולמניעת התסיסה של החיידקים. זה אינו מחסל את התפוצצות, אבל מונע אותה במידה מסוימת.

● **וזה לא יגזול פרנסה מרופאי-השיניים?**

רפואה

לא. אין כל דאגה כזאת, יש די עבודה גם כך. עדיין לא התגברו על מחלות הנוגעות למנגנון תמיכת השן. ככל הנוגע לעששת, התרומה של הפלואור היא חשובה וחיונית לבריאות-הציבור.

בארצות-הברית, שבה שמים פלואור במים, תחלואת-העששת נמצאת ברידה. היה שם ויכוח ציבורי ארוך. במדינות מסוימות לא אישרו את השימוש בפלואור על-פי סעיף בחוק, המדבר על חופש-הבחירה.

● **ובאמת, איפה באן העיקרון הדמוקרטי?**

מדרג שיתחילנו עוברי שאני זקוקה לפלואור? זה למעשה אותו הדבר לגבי כלור, וגם על זה מחליטים בשבילך. על סמך מחקרים הגיעו למסקנה שתוספת של פלואור תורמת לבריאות-הציבור. אין בזה עבירה על החוק. כך שאין בזה כל רע.

● **יש סכנות בפלואור?**

יש סכנה במינון-יתר של פלואור. הוא יכול לגרום לפלורוזיס, שהיא סוג של הרעלה שבאה לידי ביטוי, בין היתר, בפניגמטציות-יתר של השיניים. (אורית ורובלב)

אהוד בן-עזר:

„סלומון לא נשאר ישן בפתח-תיקווה!“

ספר חדש של אהוד בן-עזר, „פרשים על הירקון“, הוא רומאן היסטורי תיעודי לבני-הנעורים, המתאר בצורה שנונית-במחלוקת את ייסוד פתח-תיקווה. הספר, היוצא בימים אלה לאור, מנתץ כמה מיתוסים ידועים על ההתיישבות במושבה. שאלתי את אהוד בן-עזר, סופר ועורך, אלו מיתו-סים בדיוק הוא מנתץ.

המיתוס העיקרי שאני מתייחס אליו הוא סיפור העלייה הראשונה. עד היום מלמדים בבתי-הספר שהעלייה הראשונה התחילה ב-1882, אחרי „סופות כנען“, הפרעות בירודי רוסיה, שאירעו ב-1881. הילדים מבינים שאלמלא היה רע ליהודים לא היתה עלייה לארץ. הספר מתאר חבורה של יהודים מהונגריה, שייסדו ב-1878 את פתח-תיקווה, המור שבה הראשונה של העלייה הראשונה. הספר מוכיח שה עלייה הראשונה לא החלה כתוצאה מהפרעה, אלא כתוצאה מהתארגנות שמקורה בחלום של יהודים, שהושפעו מה צממאות שניתנה להונגריה ומהרעיון הלאומי האירופי, והחליטו ליישם אותו בארץ-ישראל.

● **ומה הקשר שלך לסיפור?**

אני צאצא של אחת המישפחות המייסדות. מישפחת ראב. סבי ואבי-סבי היו בין העולים בקבוצה.

היסטוריה

● **לאיזה מיתוסים נוספים אתה מתייחס?**

מלמדים ילדים שייסוד פתח-תיקווה נחשב כיצירה מה-חומות, וגם זה אינו נכון. להיפך. מייסדי פתח-תיקווה היו בירושלים רק עד קניית האדמות. התורים בירושלים עשו הכל כדי להפריע להם. הם פחדו שמא כספי העם היהודי יגיעו להתיישבות, ולא לכוללים. הרבנים אסרו על חקלאות בשת-ישימה, ואילו זה היה תלוי בהם, לא היתה עד היום חקלאות עברית בארץ.

● **אני מברינה שאתה מנמץ גם מיתוס שכבר הפך לשיר.**

כן, מדובר בשיר של יורם טהרילב על יואל מוישה סלומון. בהסתמך על מחקרים אחרונים, תעודות וזיכרונות מהתקופה, הכסף לקניית פתח-תיקווה היה בידי גביר הונגרי בשם מאיר גוטמן. יואל מוישה סלומון, ששימש כמתווך-קרקעות, התלווה אליו. היה איתם גם סוכן ערבי, שייצג בעלי אדמות מיפו. ברנס ושטמפפר כלל לא היו במישלחת, ואיש גם לא נשאר לישון במקום, כפי שטוען השיר. השיר נהדר, אבל לא אמיתי. (אורית ורובלב)

תמרורים

בזכות הבולדור

נחוג ♦ יום-הולדתו ה-70 של **משה בנו גיטר**, מחשובי אנשי העסקים (א"י"ב). חברת-האם של בנו דיסקונט: כלל בארץ. ראשית הצלחותיו של גיטר, יליד אמסטרדם, היו בהולנד, מולדתו, ולאחר מכן בארגנטינה, שממנה עלה ארצה, במידה רבה בהמרצתו של פינחס ספיר, בולדור-המשק של שנות ה-60.

מערבונים מסוג אחר

נפטרה ♦ ברומא, מדום-לב, בגיל 60, **סרג' ליאונה**, בימאית הסרטים, שהמציא לפני 25 שנה, את מערבונים-הספאטי, שהופקו (בדרך כלל בספרד או במכסיקו) בתקציב מיוערי ושכבה הופיעו גיבורים קשוחים, חסרי-רחמים, אמייצים ושקננים משומי-מקום, שהותירו את עיירות המערב פרוץ שבהן ביקרו שקטות יותר ואת בתי-הקברות שלהן גרושים יותר. ליאונה, בנו של בימאי סרטים אילמים, בנה במערבונים (בעבור חופן דולארים: הטוב הרע והמכוער) שורה של אלמונים לכוכבים מבוקשים ביותר כרוגמת קלינט איסטווד ולי ואן קליף.

הנאה ממין אחר

נפטרה ♦ בסנקלמנט, קליפורניה, ממחלת-הסרטן, בגיל 62, **בריסטין יורגנסן**, מנותחת-היד מין הראשונה בהיסטוריה. יורגנסן, שנולדה כג'ורג' יורגנסן, היתה צלם במיקצועה, עת החליטה, בגיל 24, לעבור ניתוח לשינוי-המין והיפכה בכך לקוסניל כובשת-כותר, שהתפרנסה לקיומה בזמרת בלונדית ופתח-תואר במועדוני-לילה, כשלהיטה הוא השיר אני והנית להיות נערה!

המאמן הבדואי

נפטר ♦ באשקלון, בגיל 68, **אוזו שלפנברג**, מי שנחשב בשנות ה-50 למלך-השערים של קבוצת הכדורגל מכבי חיפה, ומי, שכמאמנה, הצעיר אותה, בשנת 1962, לזכייתה היחידה (עד כה) בגביע-המדינה. שלפנברג, יליד אוסטריה, שהעפיל, בתקופת המנדט הבריטי, ארצה מצעדיים, כש הוא מחופש לבדואי, הוא אביו של שימיעון שנהר, אף הוא כדורגלן לשעבר של מכבי חיפה וכיום מאמן קבוצת-כדורגל (הפועל באר שבע) גם כן.

91 - 61 - 21

נפטרה ♦ בגיל 91, **הד"ר עימנואל סימון**, רופא-ספורט טאים במיקצועו, ומי שהיה מנהל המחלקה להכשרה גופנית של הוועד הלאומי (הממשלה-בדרך של היישוב היהודי בטרם-מדינה), שינהיג את אות-הספורט למשיגים מוסר הישגים-נימום בענפי-האתלטיקה השונים. סימון, יליד בר-לין, נודע כמתעמל ואתלט (בעיקר ריצה) בזכות עצמו: בגיל 21 זכה באליפות בורלין בריצת 800 מטר ובגיל 61 עדיין השתתף במירוץ-התבור בארץ.

הקרב על השיר

(המשך מעמוד 51)

יוכה במקום הראשון — על זה אני מוכן לדבר אחרי התחרות. נראה לי שההוכחה שאני הצורך בוויכוח הזה נמצאת על החשבונות, שאותה הגשתי להד ארץ, והתשר לום שקיבלתי מהם — 1150 שק לים, סכום הגבוה פי שישה מתשר לום לגנן. על החשבונות כתוב: "עבור הפקה מוסיקלית ועיבוד", והתאריך הוא 1 בספטמבר 1988. כתוב "עבור עיבוד לשיר של שייקה פייקוב", מכיוון שאני עוד לא החליטו על שמו של השיר. אין כל אפשרות שהחשבונות מרברת על שיר אחר, מכיוון שזוהי העבודה היחידה שעשיתי עבור הד ארץ בשלוש השנים האחרונות. עד כאן.

טישטוש-גבולות

אלד שרים, מוסיקאי ומעבד ותיק, שניצח בעבר פעמיים על תזמורת האירווידיון, נתן חוות

ותיק, היה מה להגיד בעניין העיבוד.

★ ★ ★

נסי ברנדס, מייד אחרי שידור האירווידיון: "עכשיו, לאור התרצאות, נראה לי הוויכוח מוגזם, יצא מכל פרופורציה.

"אני מקווה לשכוח מהר את התקרית ביני לבין פייקוב. אני לא מתכוון לעשות שום דבר בעניין, זו רק תישאר חווייה עצובה בקאריירה שלי. לא ארצה עוד אי-פעם בעתיד לעבור יחד עם פייקוב. "פייקוב עשה שינויים בעיבוד שלי. אצלו זה נשמע כבר ואיתי יותר. הוא גם לכך שהשיר יהיה פחות זורם. השיר איבד מהרעננות שהיתה בו. נראה לי שמלבד הקצב הוא שמר על העיבוד שאני עשיתי. הוא רק הוריד מעבר תזמורתי, ש אני כתבתי.

"אני חושב שהיתה טעות בהכנת הילד להופעה, מבחינה פסיכית לוגית. העמיסו עליו אחריות שלא

זמר גיל נתנאל

הוא לא היה מאופס לאורך כל השיר.

מעמיסים על ילד בן 12. מניסיוני בהקלטות-אילפן עם פייקוב אני יודע שהוא לוחץ על זמרים, ומפגין חוסר-סבלנות. לא זמר אחד ולא שניים יצאו מהאולפן באמצע-הקלטה בכך, בגלל הלחץ והיתס שלו. "לדעתי, הילד בשידור החי היה מסוגל לשיר הרבה יותר טוב מכפי שהוא שר. בתחרות הוא היה הרבה מתחת לרמתו הטיבעית. הוא לא היה מאופס לאורך כל השיר. ריי חמתי עליו. גלית, מצד שני, היתה ממש טובה, רגועה, ותמכה בגילי לאורך כל השיר.

"היכיים לעשות סוף-סוף פסטיבל של זמרים בשידור חי, לא פסטיבל של וידאו-קליפים. הרבה מן הזמרים שהופיעו בקרם-אירווידיון, אילו היה להם מזל והם היו זוכים, היו עושים לנו כושות, מכיוון שאת השיר הם הקליטו שורה-שורה, כי הפסקות, ולקח להם יומיים לשיר שיר של שלוש דקות!"

דעת אובייקטיבית על הוויכוח ש בין פייקוב לברנדס. "יהיה קשה מאוד להחליט מי משניהם צודק", אמר שרים. "מהיום שהמציאו את הסינטיסייזרים ושאר המכונות כי אולפן-ההקלטה, קשה לקבוע כי דיוק מי אחראי למה. פחות ופחות משתמשים כיום בנגנים ובתווים כתובים. מישור שר קטע, השני מתכנת אותו במכונה, והתוצאה מוקלטת.

"נוצר טישטוש-גבולות בין מלחי השיר, שהוא גם שותף להפקה המוסיקלית, לבין המעבד. המלחין והמעבד זורקים רעיונות, וגם אם המעבד הביא עיבוד מוכן מהבית, משנים בו דברים בריבמקום. אפשר לשנות בלי סוף — הרי הנגנים לא הלכו הביתה — הם נמצאים בתוך הסינטיסייזר.

"הכי סביר להניח שהעבודה בייניהם התחלקה. ננסי עיבד את השיר, אבל לשייקה, כמוסיקאי

חתום על מני שנת העולם הזה

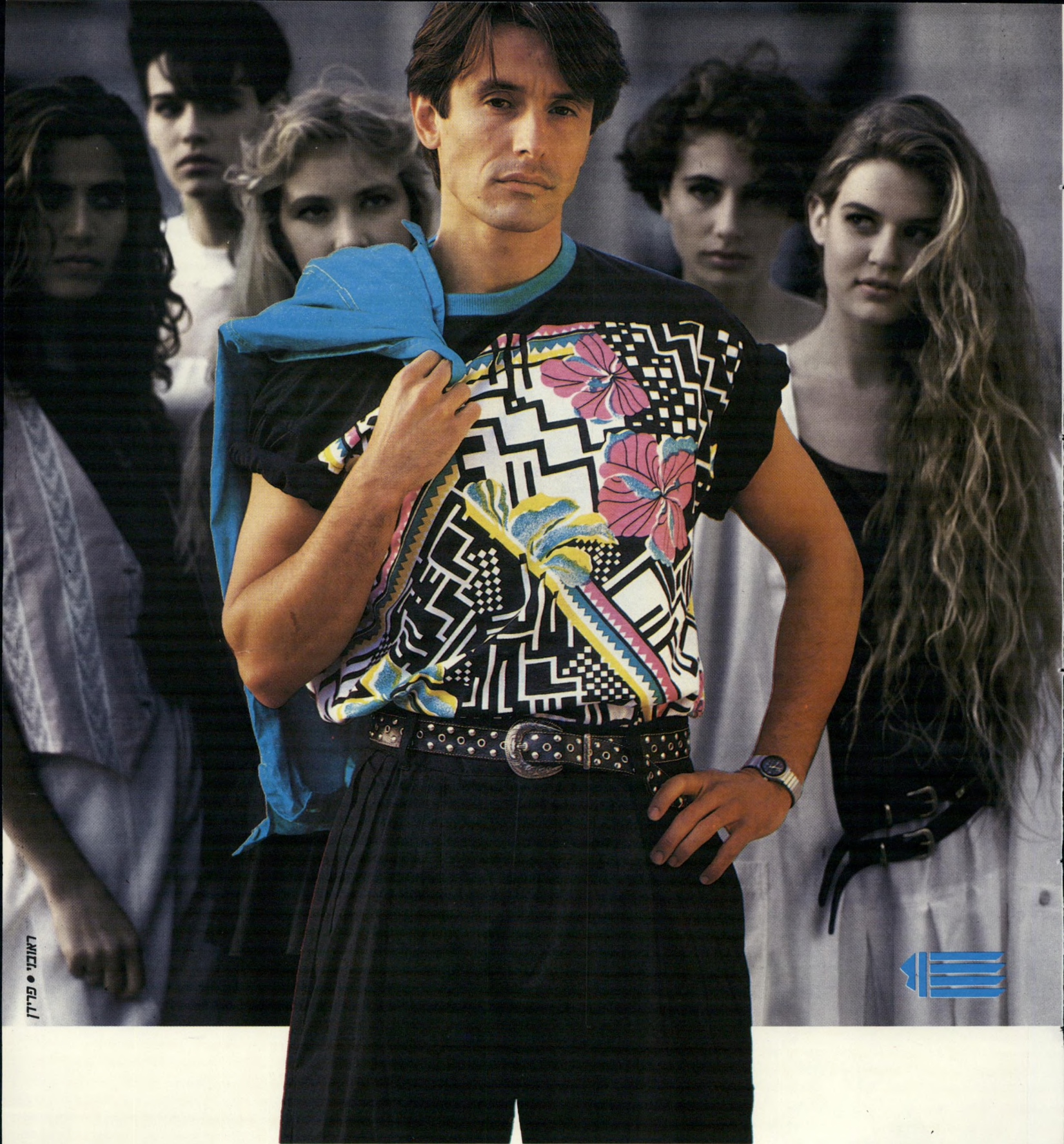
והעיתון יגיע אליך
— בכל יום שלישי —
לביתך, או למישרדך,
עלידי שליח *

(באזורי-ההפצה בלבד)

ארוחה זוגית
ח'נים
לחותמים
על מני שנת

ח"ג: 232262-03
מחלקת המוניים

מאיכה אתה יודע?
קראתי
העולם הזה

גבר עם ראש. אינדיאני.

Rosh indiani

היאט ספרייט.

זה בדיוק זה.

